Coperta de Nicolae Hosu
Corin Braga
„728182S”.
HIDRA
Roman
Corectură computerizată prin
Analizorul lexico-morfologic pentru limba rumână de la Centrul de Analiza Textului.
Facultatea de Litere, Cluj.
e Corin Braga, 1996 ISBN 973 – 9213 – 04 – 9
BIBLIOTECA *ZZ C*: – 2Ă
— CLUJ – FILIALAVMĂNĂŞTUR
OCTAVIAi-4 GOGA
SIBIU. 1996

Hidra este cel de-al doilea roman din ciclul Noctambul» după *Claustrvfobul*. care a apărut la Editura Dacia în „2

Într-adevăr, tărâmurile spiritului sunt două: cel de aici şi tărâmul lumii celeilalte. Al treilea, de la răscruce, este tărâmul visului. Stând pe tărâmul de la răscruce, el priveşte amândouă tărâmurile, atât pe cel de aici cât şi tărâmul lumii celeilalte.

Bṛhadāraṇyaka-Upanishad

PENTRU RUX

Capitolul 1 în care cameră de baie se transformă în piaţa supliciului întunericul de vată în care era scufundată camera de baie fu sfâşiat de globul incandescent al unui bec electric. Lumina lui se prelinse ca un şarpe fosforescent pe pereţii de faianţă, trasând pentru câteva secunde, de jur-împrejurul încăperii, un cerc hipnotic. În oglinda aflată deasupra chiuvetei se înfiripă, dintre şuviţe de păr ciufulit, chipul unei femei. Ochii îi erau înconjuraţi de cearcăne albăstrui, iar pe obraji i se întindeau urme de rimel. Gura îi era schimonosită de plâns. Explozia de lumină o orbi şi o făcu să se tragă năucită înapoi. Cu mâna dreaptă, rămasă pe întrerupător, stinse din nou becul. Şarpele de fosfor se retrase fulgerător în globul de sticlă şi în încăpere se reînstăpâni, ca un lichid pufos. Întunericul.

Era o noapte de cri. stal negru. De nicăieri nu răzbătea niciun zgomot, doar undeva, într-o cameră, răsuna tic-tacul îndepărtat al unui ceas deşteptător. Cu ochii închişi, femeia aşteptă un timp să i se liniştească bătăile inimii, apoi cuteză în sfârşit să ridice pleoapele. Ceva

se schimbase în atmosferă, spaţiul închis al camerei de baie părea să se fi lărgit, să se fi transformat într-o sală adâncă. Din oglinda aburită aflată în faţa ei se revărsa o paloare tulbure, de amurg. Afară era noapte, totuşi femeia deslușea, cu multă limpezime, formele arcuite ale chiuvetei şi ale căzii vopsite în albastru, tronul de porţelan al veceului, suportul cu obiecte de toaletă fixat pe perete, desfundătorul lipit de ciment, obiecte pe care nu le băgase în seamă atunci când venise, hohotind de plâns. din dormitor. În oglindă se reflecta adâncimea unui cer de cerneală, străbătut de nori, în spatele cărora pâlpâia discul de iridiu al lunii. Ca dintr-o fereastră dinspre suprafaţa lucioasa a sticlei adia o briză de aer umed

Femeia privi mult timp, cu ochii măriţi cerul reflectat în argintul oglinzii. Avea impresia că nu se mai află în camera de baie, ci stă suspendată într-un balcon deasupra unei pieţe. Picioarele şi trupul păreau să i se fi lungit într-un mod neobişnuit, transformându-se într-un turn de piatră. Ea însăşi stătea pe terasa acestui turn, privind peisajul dimprejur. Văzută în oglindă, camera de baie căpătase dimensiunile pieţei din centrul oraşului. Pereţii de faianţă deveniseră zidurile înalte, fără ferestre, ale clădirilor înconjurătoare, desfundătorul era un felinar sau un obelisc, cada de baie şi chiuveta alcătuiau tribunele unui amfiteatru. În mijlocul acestei pieţe se întindea un monument ciudat, din porţelan alb, construit ca o pâlnie cu gura în jos.

Femeia contempla toate acestea din înălţimea balconului ei, fără să-şi mai simtă trupul. La un moment dat, fuioarele de nori ce alunecau pe cer dezveliră globul lunii. O lumină de calcar inundă piaţa, scoţând în relief colţurile şi unghiurile clădirilor. Aerul se umplu de un murmur semănând cu behăiturile înfundate, cu ecou, ale unei turme de oi aflate într-o peşteră. Devenind atentă, femeia observă că zgomotul venea din hornul conductelor de apă, ce trecea prin spatele chiuvetei şi al oglinzii. Masca de plastic a acestuia era spartă în mai multe locuri şi pe aici urcau şoareci, care îşi căutau apoi drum spre cămară. Acum, găurile se transformaseră în nişte porţi asemănătoare celor prin care se intră într-o arenă. Murmurul creştea, ca şi cum o mulţime de oameni s-ar fi apropiat de piaţă. Femeia avu o tresărire de scârbă, la gândul că prin porţile hornului de apă va năvăli o masă fremătătoare de şoareci.

Într-adevăr, primele făpturi dădură buzna prin găurile cu arcade, răspândindu-se în piaţă. Mergeau în două labe şi erau

îmbrăcaţi ca oamenii, totuşi hainele lor aveau culoarea cenuşie a blănii de şoarece. La fel de bine s-ar fi putut să fie vorba însă de uniforme. Femeia îi privea de la mare distanţă, din balconul acelui turn alcătuit chiar de trupul ei. Dar, oricât de mare i-ar fi devenit corpul, simţea că ea însăşi avea aceeaşi dimensiune cu oamenii din piaţă, printre care s-ar fi putut amesteca dacă ar fi coborât. Numărul lor sporea mereu. Răspândindu-se ca un val viu, ocupaseră întreg spaţiul dimprejurul chiuvetei şi ajunseseră la picioarele turnului în care se afla ea. Femeia avu un zvâcnet de silă când câţiva dintre ei se frecară de perete.

Un nor prelung, cu margini zdrenţuite, se prelinse pe suprafaţa lunii, făcând să clipească lumina care se răsfrângea peste clădirile de faianţă. În jocul de umbre, femeia descoperi că oamenii aveau mustăţi lungi, arcuite, şi că din manşetele hainelor le ieşeau labe cu gheare mici, sidefii. Se adunaseră acum cu toţii împrejurul monumentului în formă de pâlnie şi se aşezaseră în amfiteatru. Li se auzeau cu uşurinţă glasurile, în special exclamaţiile. Totuşi, nimeni nu vocifera, preferând să tacă sau să vorbească şoptit. Fără să vrea, femeia se pomeni strănutând.

— Iată văduva! spuse un bărbat aflat la picioarele turnului, arătând-o cu degetul.

Privirile mai multor oameni se întoarseră spre ea. Femeia se trase, speriată, în fundul balconului.

— E Adela Margus, se răspândi imediat zvonul în mulţime – îi stă bine îmbrăcată în negru, comentă un bărbat în gri, cu pălărie, din partea dreaptă a pieţei.

— A venit la prohodul bărbatului ei, domnul preşedinte, chiţăi cu limpezime o voce.

Adela scăpă un ţipăt, dar nimeni nu-l auzi, deoarece dinspre un difuzor părăginit, situat într-un colţ al pieţei, răzbătu melodia unui cântec. Difuzorul era pe jumătate defect, iar cântecul bubuia când prea tare, când dispărea. Înlocuit de pocnituri şi paraziţi. Nu după mult timp, aparatul se stinse. În piaţă se reînstăpâni liniştea apăsătoare.

— Văduva îşi bate joc de noi, nu aţi văzut cum s-a strâmbat când a auzit muzica?! întrebă individul care o recunoscuse în balcon.

Privirile se întoarseră din nou spre Adela. Deşi încercase să se ascundă într-un unghi mai întunecat, rămăsese în văzul tuturor, deoarece balconul nu avea uşă de ieşire. Lacrimile care îi alunecau din nou pe obraji o desfiguraseră, murdărind-o cu ultimele urme de rimel.

— Îi miroase urât gura. se simte până aici. spuse cineva.

— Se vede că i-e frică, observă individul care apreciase că îi stă bine în negru.

— A făcut pe ea… hohoti o voce.

— Lăsaţi-o în pace, interveni un alt bărbat căruia, ca şi celorlalţi. Adela nu îi desluşi trăsăturile din cauza depărtării. Ea nu e vinovată!

— Văduva! Văduva! chiţăia mulţimea, neluându-l în seamă.

Norul care acoperea faţa lunii se depărta încet. Încât în scurt timp piaţa fu inundată de o lumină de var. Umbra lăsată de nor, în schimb, se mută asupra balconului în care se afla Adela, scufundându-l într-un con invizibil. Femeia dispăru pentru privirile tuturor celor care, aflaţi la picioarele turnului, se întorseseră spre ea şi o huiduiau. Orbiţi de lună, oamenii scrutară un timp dezorientaţi balconul, apoi o dădură uitării pe Adela şi se întoarseră spre uriaşul amfiteatru de faianţă. Acesta semăna cu o toaletă turcească, a cărui pâlnie se deschidea în jos, spre adânc. Pe fundul ei, un ochi de apă strălucea întunecat, ca o mlaştină, însă lichidul era curat şi nu răspândea nicio miasmă.

Un zgomot strident trezi atenţia oamenilor. Într-un colţ al pieţei apăru o caleaşca trasă de un cal purtând o tichie roşie pe urechi. Copitele sale tropoteau sec şi neregulat pe caldarâm. În faţa mulţimii, îşi încetini mersul, aşteptând să i se facă un culoar de trecere. Caleaşca avea o formă neobişnuită, semănând cu un trunchi cioturos de copac, cu coaja lustruită de apa mării, prevăzut cu două roţi laterale. Pe capră şedea un individ în salopetă, ţinând hăţurile calului, iar pe banchetă se afla un alt individ. Într-o poziţie chinuită. Avea mâinile legate la spate, la un loc cu gleznele, ceea ce îl făcea să stea arcuit. Hainele îi erau pline de praf. şifonate şi agăţate în câteva locuri, dar, chiar şi aşa. se vedea că fusese un costum elegant. Neras. individul părea să aibă doar cu puţin mai mult de treizeci de ani. Ţinea ochii închişi, insensibil la ceea ce se întâmpla în jur.

— Nu e aşa că am avut dreptate1! susură o voce chiar lângă urechea Adelei. Tot ce am prevăzut s-a întâmplat.

Femeia nu îşi putu stăpâni o exclamaţie de surpriză: – Tată! Ce cauţi aici?

Dar când se întoarse spre dreapta. În direcţia de unde venise vocea, se pomeni faţă în faţă cu directorul şcolii unde fusese ea profesoară. Mic. cocoşat, îmbrăcat în frac negru, acesta îşi holba ochii

exoftalmici spre ea. Cu mâna dreaptă îşi scosese melonul, lăsând să i se reverse pe umeri şuviţele lungi şi unsuroase de păr.

— Unde ţi-e soţul? întrebă el cu un ton insinuant. Adela se simţi paralizată de vinovăţie. Îşi feri ochii şi arătă cu degetul trăsura din piaţă, nereuşind să închege decât cuvinte fără sens.

— Aşa! Deci a vrut să fugă din localitate! Bătându-şi joc de toate eforturile noastre de a-l aduce aici! Ne sfidează! îşi bate joc de noi!

Adela schiţă un gest de împotrivire, dar directorul nu îi dădu timp:

— Ne sfidezi! Aţi venit în oraş dintr-un capriciu. Nu-ţi pasă că aţi distrus totul, oraşul se scufundă, călcaţi peste cadavre, fără niciun scrupul.

Spunând acestea, directorul duse mâna stângă la piept şi, ţuguindu-şi buzele, cu o voce plină, de bariton, dădu drumul unei arii de operă. Adela se trase înapoi, dar el o urmă şi i se băgă sub nas, neslăbind-o nicio clipă.

— Planul vostru de a-sanare a oraşului, pronunţă el silabisind, a fost un capriciu. Nu trebuia să veniţi aici. să ne distrugeţi!

Cu o mişcare rapidă. Întinse mâna spre piaţă, arătând caleaşca din trunchi de arbore, şi continuă pe un cu totul alt ton:

— Şi acum ai de gând să pleci şi tu? Să îl urmezi?

Adela bolborosi ceva, dând afirmativ din cap.

— Aşa deci! Dar să ştii că nu vei mai avea unde să te întorci. Nu te vei mai putea întoarce. Vei fi dată afară! îţi vei pierde slujba! Viaţa!

— Ştiam eu! Ştiam că nu este un soţ potrivit pentru tine! izbucni un alt glas, din partea opusă, din stânga Adelei.

De astă dată, cel care vorbea era chiar tatăl ei. Adela îl recunoscu imediat după timbrul vocii, deşi nu reuşi să întoarcă gâtul şi să-l vadă altfel decât cu colţul ochilor.

— Nu ştii că e dintr-o familie de nebuni, are o mătuşă oligofrenă, şi nici el nu e întreg la minte?! Nu ai văzut ce a făcut, a distrus un oraş întreg?! Bine măcar că nu aţi avut copii împreună, ar fi fost debili. Să nu faci copii! Tatăl Adelei îşi trase sufletul, apoi continuă: – încă de când l-ai cunoscut nu era întreg la minte. Adu-ţi aminte, ai urcat la el tocmai când începuseră să-i instaleze o conductă de pucioasă în apartament. O săptămână întreagă a otrăvit strada cu fumul de la cazanul cu smoală. I-au montat unul şi în pivniţă, poate chiar şi în pod. Încât a luat foc un stâlp de sprijin al acoperişului şi locatarii au trebuit

să susţină, zile întregi, cu rândul, grinzile pe umeri. Până când s-au mutat toţi din acel bloc. Nu te-ai întrebat niciodată de ce v-au părăsit toţi prietenii, de ce niciun cunoscut nu mai vrea să stea de vorbă cu voi? Numai un dement cere să i se monteze un canal de pucioasă în casă! Tu însăţi mi-ai povestit cum stătea în mijlocul patului, în picioare, cu ferestrele negre de fum şi uşa deschisă, când ai ajuns la el. Divorţează!

Tatăl Adelei începuse să vorbească atât de tare, încât mai mulţi oameni din piaţă se întoarseră spre el. privind în sus, deşi balconul rămânea în continuare scufundat în conul de umbră, între timp, ceremonia execuţiei publice începuse. Omul în salopetă din trăsură urcase la bordul unei mici macarale, aflate chiar pe marginea puţului vertical, şi, folosind braţul lung şi mobil al maşinii, îl apucase pe condamnat şi îl ridicase deasupra golului. Bărbatul era acum suspendat în aer, cu trupul arcuit în faţă, atârnând de nodul care îi lega la un loc mâinile şi picioarele. Era greu să-ţi dai seama dacă leşinase sau era treaz, fiindcă nu făcea nicio mişcare. Pantalonii îi erau uzi. semn că urinase pe el.

— Nimeni nu va mai vrea să aibă de-a face cu tine. îi şoptea tatăl Adelei în ureche. Te vei rata, nu vei realiza nimic, nu vei mai avea liniştea să începi ceva, ţi-ai pierdut viitorul! Viaţa!

— Şşşşt! făcu un bătrân chiar sub ei. Un oficial îmbrăcat în negru apăruse într-un balcon situat pe zidul celei mai apropiate clădiri, cam la aceeaşi înălţime cu condamnatul. Balconul semăna izbitor cu un suport din faianţă pentru hârtie igienică. Întors cu capul în jos. Se vedeau chiar şi cele două găuri rotunde laterale pentru vergeaua de plastic care ar fi trebuit să treacă prin mijlocul rolei. De aici, oficialul dădu citire rechizitoriului făcut condamnatului.

— Anir Margus a fost găsit vinovat de trădare. A insistat să vină în oraşul nostru, fără să participe însă cu adevărat la idealurile sale. A imaginat un proiect pervers de îndiguire a apelor care ne ameninţau, dând însă naştere unui pericol cu mult mai mare. şi anume creând un gol uriaş subteran. Oraşul este ameninţat de o catastrofă. Drept urmare, Anir Margus a fost destituit din funcţia de preşedinte al Consiliului şi condamnat la moarte. Execuţia va avea loc prin înecare, în monumentul pe care el însuşi I-a proiectat pentru a sărbători reuşita proiectului.

Spunând aceste cuvinte, oficialul împături sentinţa, o băgă în

buzunar şi se aplecă pe marginea balconului. În mulţime se lăsă liniştea. Frânghia de care era atârnat condamnatul începu să tremure şi abia atunci Adela băgă de seamă că macaraua era legată de clădirile alăturate printr-o reţea de cabluri şi scripeţi, ce alcătuiau o uriaşă pânză de păianjen întinsă peste piaţă. Oficialul îmbrăcat în negru sări balustrada şi se agăţă de firele groase ale ţesăturii de oţel. Mergea ciudat, în patru labe, dar cu multă agilitate, ca şi cum ar fi avut mai multe picioare, toate negre, subţiri şi păroase. Capul îi era chel şi alb. Toţi ridicaseră privirile, urmărindu-l fascinaţi.

Ajuns la încrucişarea de odgoane de deasupra condamnatului, omul se opri şi privi un timp în jos. Din pieptul hainei îi ieşi o frânghiedeşi mulţi ar fi jurat că e un braţcare cobori până la gâtul preşedintelui. Adela-crezu că vrea să-l spânzure, dar frânghia nu făcu decât să-i pipăie faţa şi apoi se retrase, mulţumită de ceea ce constatase. Bărbatul în negru se culcă pe odgoane, astfel încât capul să-i ajungă în dreptul cablului de care era legat condamnatul. Deschise fălcile ca pe nişte foarfeci şi, cu o mişcare rapidă, reteză cablul. Corpul preşedintelui porni învârtindu-se prin aer. Jos, se lovi de unul din pereţii monumentului. împroşcând stropi de sânge, asemeni unei cârpe ude ce se lipeşte de ciment. Timp de câteva clipe, trupul rămase strivit de faianţă, apoi prinse să alunece spre apă.

La atingerea cu lichidul rece. condamnatul începu să se zbată. Nu reuşea decât cu mare greutate să-şi menţină capul la suprafaţă, având în continuare mâinile şi picioarele legate la spate. În toată piaţa nu se auzeau decât plescăiturile şi gâfâitul lui violent. Apa se tulburase, din adânc urcau valuri de noroi, care, atingând suprafaţa, exalau un miros greu, de canal. Preşedintele reuşise să se apropie de unul dintre pereţi şi încerca să se sprijine de el, dar, cu mâinile legate, aluneca mereu pe faianţa udă. Zbaterile durară vreo zece minute, apoi, brusc, condamnatul renunţă să mai lupte. Din plămâni îi ieşi o horcăitură puternică, apoi trupul i se destinse şi capul i se scufundă pentru totdeauna în apă.

Când trupul dispăru în adânc. oamenii din piaţă se întoarseră spre locul unde se afla Adela. Norul care ţinuse până atunci turnul ascuns în umbră începea să se subţieze.

— Văduva! Văduva! vociferară oamenii când o descoperiră din nou pe Adela în balcon. Agitaţia se răspândi în toate colţurile pieţei, toţi se întorseseră spre ea. şuierând, chicotind, râzând. chiţăind. Întors

pe frânghii înapoi în balconul de vizavi, oficialul strigă acoperind vocile mulţimii:

— Femeia e un stâlp. S-o înfigem în mijlocul nostru!

— Văduva! Văduva! izbucniră alte strigăte. S-o jupoaie. S-o jupuim!

Acum toţi se îngrămădeau la baza turnului în care se afla Adela. Unii aruncau cu pietre, dar ea se afla prea sus pentru a fi atinsă. Negăsind nicio uşă sau scară pe unde să urce la ea.

oamenii începură să se caţere unii peste alţii, ca o iederă care se întinde pe un zid. Adela simţea atingerile, pişcăturile şi înţepăturile celor care se agăţau cu ghearele de tencuială, ca şi cum peretele turnului ar fi fost pielea ei. Pe măsură ce se apropiau, le zărea tot mai bine ochii negri, vii, ca nişte perle, şi nasurile lungi, ca nişte boturi mustăcioase. Nici măcar nu avea unde să fugă. fiind închisă în acel balcon fără ieşire.

Atunci se petrecu un lucru care îi înspăimântă pe toţi. Norul care acoperea luna se dădu în sfârşit la o parte şi discul iradiant apăru în toată strălucirea sa. Dar. În locul formei sale obişnuite, luna luase înfăţişarea unui cap de om. Ochii ei, care priveau de obicei, ca două găvane, undeva în stânga sus, se întoarseră spre Adela şi gura rotundă şi fără dinţi se mişcă, scoţând un hârâit gros. Piaţa fu cuprinsă de panică. Cei care se căţărau pe peretele turnului săriră repede jos şi toţi se înghesuiră spre porţile laterale, îmbrâncindu-se. Forfota dură foarte puţin timp şi, când dispăru şi ultimul individ. În piaţă nu mai rămaseră decât hârtii şi obiecte pierdute.

Capul strălucitor se oprise în faţa Adelei şi o privea în ochi. Femeia se trase înapoi, totuşi spaima din prima clipă îi trecuse. Devenise limpede că nu avea în faţă decât figura unui bărbat normal, cu trăsături moi şi totuşi ferme. Ochii îi erau umbriţi de gene lungi, iar din dreptul sprâncenei stingi pornea spre tâmplă o cicatrice lungă, ce se pierdea sub părul tuns scurt, roman. Individul aruncă o privire împrejur, văzu dezordinea din baie şi trupul preşedintelui înecat în canal.

— Ai avut din nou un coşmar?

Vocea lui aspră şi în acelaşi timp caldă o învălui pe Adela.

— Domnule Judanul. îl recunoscu ea. Ce bine îmi pare că sunteţi aici!

Bărbatul ce stătea în faţa ei era consilierul lui Anir, din vremea

când acesta fusese preşedinte.

— Dar nu am fost plecat niciunde, o asigură el, sunt tot timpul cu tine. de când Margus mi te-a lăsat în grijă.

— Ce se întâmplă cu Anir? izbucni Adela. L-au ucis într-adevăr? E acolo. În canal?

— Nu trebuia să asişti la execuţie. Ar fi fost mai bine să te fi închis în cameră… să te fi împiedicat să fugi…

— Cum să fug? Am văzut totul de aici, din balcon.

Bărbatul îi puse mâinile pe umeri şi o privi în ochi:

— Adela, trezeşte-te! Delirezi. Te afli în casă. Execuţia a avut loc acum trei zile.

— Nu e adevărat. Tocmai am asistat la ea… cu toată mulţimea aceea…

— Asta e baia şi tu eşti pradă halucinaţiilor. Vino-ţi în fire. Margus e mort şi nu înecând în veceu şoareci prinşi în baie îl vei readuce la viaţă.

— Nu e adevărat, Anir nu e mort.

— Ba da, din păcate. Haide, înghite pastila asta, am să te duc în pat.

— Minţi, spuse Adela, cu ochi tulburi. Eşti ca şi ei. Avea dreptate Anir să nu se încreadă în tine. Dar nu mă vei putea ţine despărţită de el.

Fără să mai spună nimic, Judanul o prinse cu o mână de umeri, pentru a o duce afară din camera de baie, iar cu mâna cealaltă trase lanţul rezervorului de apă. Un şuvoi puternic mătură veceul, ducând cu el şoarecele înecat de Adela.

— Ce faci?! ţipă femeia, aplecându-se asupra veceului şi încercând să pescuiască, în şuvoi, trupul animalului.

— Adela, trezeşte-te, nu e Margus, e un şoarece mort.

— Ce-ai făcut? strigă ea, smulgându-se din mâinile consilierului. Toţi sunteţi nişte şoareci. Unde l-ai aruncat?

Fără să mai aştepte răspuns, ieşi din camera de baie şi străbătu în fugă holul spre uşa de la ieşire.

— Adela, Anir e mort. Nu ai ce face! Unde vrei să-l cauţi? îi explica Judanul urmând-o, în timp ce ea se lovea de uşă, nereuşind să o deschidă din cauza agitaţiei.

— Vreau trupul lui. 11 vreau înapoi. Am să mă duc după el.

— Nu poţi ieşi din casă. Vei fi recunoscută de oameni.

— Nu merg în piaţă, cobor după el în pivniţă, spuse femeia, trepte.

femeia nu-l mai auzea

Cd *Uşni* afară şi porni în fugă pe în piaţă; u în condu-le «-*

P V dlZabuzat scările> căci

Capitolul II

Căutându-l pe Anir în canale.

Adela îi descoase pe doi pezevenghi care lucrează la conductele de pucioasă

Ajungând la subsol, Adela descoperi că uşa pivniţei era încuiată cu un lacăt. Zăvorul era însă foarte fragil, încât se desprinse din balamale când ea se propti cu umărul în uşă. Lumina năvăli în pivniţă, speriind o mulţime de vietăţi şi câţiva şoareci, care se împrăştiară speriaţi. Mai mulţi gândaci. negri şi lucioşi, mari cât nişte monede, fugiră care-încotro, în timp ce alţii, mai mici. lungi şi roşcaţi. Îşi luară zborul, bâzâind din elitre. Câteva omizi sau râme se zbăteau pe pământ. nereuşind să se târască cât ar fi vrut de repede în cotloane mai ferite… Se vedea că nu mai intrase nimeni de mult aici, că pivniţa căzuse în paragină. Deschiderea uşii tulburase un aer stătut şi greu, ridicând mult praf. Afară se lumina de ziuă şi. prin uşa de la intrare, pătrundea pieziş o rază de soare. În strălucirea ei, norul de praf avea o fosforescenţă transparentă, de spori pufoşi şi fără greutate.

Adela luă de pe un stativ felinarul pentru pivniţă şi cutia de chibrituri, aprinse fitilul, mişcând rotiţa ruginită de deasupra micului rezervor de petrol, şi. Învingându-şi scârba, pătrunse înăuntru. De-abia trecu pragul când simţi că i se lipeşte pe faţă o pânză lipicioasă de păianjen, ce acoperea întreaga uşă. Cobori treptele scăriţei de metal şi păşi pe pământul pufos, ca un covor persan, căptuşit cu alge uscate, ce se pulverizau la cea mai mică atingere. Până în urmă cu un an beciul fusese plin de apă şi aceasta începuse să se retragă de-abia când Anir îşi pusese în aplicare planurile. Adela nu se miră când zări, ici-colo, broaşte verzi, de mult moarte, din care nu mai rămăsese decât pielea.

goală pe dinăuntru.

Roti felinarul pentru a se orienta. Se afla la o răscruce, de unde porneau. Într-o parte şi-n cealaltă, două galerii. Înăuntru era complet întuneric, deoarece iluminatoarele fuseseră zidite încă din timpul inundaţiilor, când oamenii încercaseră să stăvilească revărsarea apei. Pe ziduri rămăseseră imprimate trupuri de peşti, ce păreau că înoată

încă. Unii erau reduşi la schelete, alţii păstraseră solzii şi aripioarele sidefii, ce străluceau sub stratul de alge. În partea opusă intrării în pivniţă se afla chiar o meduză sau o caracatiţă micuţă, lipită de perete, acoperită aproape în întregime de un strat de sare.

Adela porni pe coridorul din partea dreaptă, cel situat sub apartamentul lor. Trecu printr-o a doua pânză de păianjen şi pătrunse într-o incintă străbătută în toate direcţiile de ţevi de diferite forme şi mărimi. Unele erau negre, unse cu smoală, altele erau învelite în vată de sticlă, fixată cu o plasă de sârmă. iar altele erau roşii, mâncate de rugină. În lumina pâlpâitoare a felinarului, arătau precum intestinele unui pântec uriaş. Stacojii, vinete sau negre, ţevile păreau animate de o pulsaţie înceată. Aici, insectele nu erau speriate de lumina felinarului şi continuau să mişune în voie. Încercând să localizeze ţeava de canalizare care venea de la baia lor. Adela descoperi cinci conducte, ce coborau din apartamentele de deasupra, făceau un cot şi se pierdeau printre intestinele de metal.

Porni în lungul lor, foarte încet, trebuind când să se aplece, când să sară sau să treacă peste ţevi ce se întretăiau şi se încrucişau, ameninţând să le ascundă pe cele după care se ghida ea. Acestea rămăseseră grupate, precum degetele unei mâini, şi se aflau cam la un metru şi jumătate deasupra pământului, sprijinite din loc în loc de suporţi de metal. La un moment dat, din cauza unor conducte mult mai groase ce veneau din lateral. Adela fu nevoită să se lase pe vine şi apoi în genunchi pentru a trece pe sub ele. Din fericire, aici erau mult mai puţine insecte, iar algele uscate nu erau atât de neplăcute la pipăit.

Drumul făcu numeroase cotituri, până când Adela simţi că nu mai ştia unde se află. Era gata să renunţe, convinsă că ieşise de mult de sub bloc şi că rătăcea prin subteranele oraşului, când ţevile se răsuciră brusc în unghi drept şi se scufundară în pământ. Femeia rămase descumpănită. Nu găsise nicio gâtuitură sau filtru în care trupul lui Anir să se fi putut opri. Dacă acesta fusese într-adevăr dus de apă, atunci dispăruse în adânc, cu mult sub nivelul pivniţei, în cine ştie ce conducte. Tot ce mai putea face era să afle în ce canal se varsă reziduurile de pe strada ei şi unde îşi are acesta gura de scurgere în albia râului.

Găsindu-şi astfel o nouă ţintă, porni hotărâtă înapoi. După câţiva paşi trebui însă să se oprească, fiindcă nu mai recunoştea direcţia din care venise. Ţevile se încolăceau pretutindeni împrejur, ca într-o

junglă în care trunchiurile copacilor ar fi fost liane. Nu se vedea nicio urmă de lumină, în afară de pata mişcătoare aruncată de felinar. Se aplecă, sperând că, la nivelul solului, pe sub conducte, va putea descoperi calea de întoarcere; dar de la câţiva metri încolo se întindea peste tot întunericul. Gândul de a se fi rătăcit nu o speria, ci mai degrabă îi trezea un sentiment de linişte şi de uşurare. Dacă ar muri aici nu ar mai trebui să-l caute pe Anir. Cu un oftat, puse felinarul pe pământ şi se aşeză pe o conductă, hotărâtă să nu se mai mişte.

În pivniţă se făcea tot mai frig. După o vreme. Adela începu să dârdâie, căci până atunci fugise aproape tot timpul şi transpirase, iar cămaşa i se lipise de spate. De aceea, se miră când simţi că metalul conductei pe care şedea se încălzea încet, până când deveni atât de fierbinte încât trebui să se ridice. În direcţia spre care se îndrepta ţeava, aerul se lumina lent, de parcă s-ar fi aprins treptat un bec. Pornind spre oaza aceea de lumină ce înflorea la vreo douăzeci de metri de locul unde se afla. Adela trecu pe sub două rânduri de ţevi groase, apoi spaţiul se lărgi, creând o sală subterană, nu foarte largă, dar de două ori mai înaltă decât restul pivniţei. În mijloc se afla un cazan uriaş, spre baza căruia se îndreptau mai multe conducte, inclusiv cea pe care şezuse Adela. Gura cazanului se afla mai sus de un stat de om, încât nu se vedea în ea. dar dinăuntru ieşea o strălucire mată, pâlpâitoare, ce lumina tavanul.

Adela păşi vrăjită, ca atrasă de un foc aprins, noaptea, într-un luminiş de pădure. Dădu de câteva ori înconjur cazanului, fără să descopere nimic deosebit. Ţevile care veneau din lateral erau toate fierbinţi, iar cazanul era aproape incandescent. Dinăuntru se auzea un bolborosit, ce aducea cu nişte glasuri de copii. Având grija să nu se ardă, femeia urcă pe o conductă, deasupra cazanului. Înăuntru fierbea un lichid vâscos, fierbinte şi strălucitor. Pe suprafaţa cleioasă, cu un gâlgâit înfundat, se spărgeau bule de aer, iar ici-colo apăreau forme prelungi, curgătoare, de parcă înăuntru s-ar fi aflat nişte vietăţi puse la fiert. Cel puţin la asta se gândi Adela, până când dinăuntru se înălţară capetele a doi indivizi. Unul era înalt, masiv, celălalt pirpiriu şi pleşuv. Nu erau morţi, căci scoseseră şi mâinile din lichid şi îşi ştergeau faţa şi ochii. Adela rămasă paralizată, nereuşind să-şi dezlipească privirea de la ei.

— A, bună ziua, făcu pirpiriul, când putu ridica pleoapele şi dădu de Adela.

— Bună ziua, îngăimă femeia. Sau bună noaptea, nu prea ştiu ce oră e.

— Nu are nicio importanţă, noi muncim tot timpul.

În sfârşit, trăsăturile i se limpeziră, pe măsură ce lichidul negru i se scurse de pe faţă. Era un bărbat între două vârste, cu privirea ascuţită şi vie.

— Salut-o pe domnişoară! se răsti el către cel de-al doilea individ.

Acesta era cu un cap mai înalt decât primul, încât lichidul abia îi ajungea până la piept. Avea umerii laţi, ceafa groasă şi falca proeminentă: o adevărată brută – gândi Adela – Individul ridică o clipă ochii săi mici spre ea, apoi îi plecă iar, cu un mormăit, care putea fi şi o formă de salut.

— Dar ce faceţi acolo? întrebă Adela.

— Ne facem meseria, spuse guraliv pirpiriul. Suntem instalatori, lucrăm tot timpul.

Cu mâna dreaptă scoase din lichid un obiect în formă de oală, pe care îl stoarse şi apoi şi-l puse pe cap. Era de fapt un chipiu, care avea cozoroc şi chiar o emblemă precum cea a angajaţilor la căile ferate… j

— Şi ce… instalaţi?

— Conducte, nu se vede?! Acest lichid nu e apă fiartă, cum aţi fi putut crede o clipă, ci pucioasă curată. Este o nouă tehnică de încălzire centrală. Prin calorifere nu mai trece apă sub presiune, ci se aduce direct lavă de la o adâncime convenabilă.

— Pucioasă… făcu Adela gânditoare. Parcă şi lui Anir i s-a instalat o conductă de pucioasă.

— A, domnul preşedinte. Cum să nu, mi-aduc aminte, a fost unul dintre primii noştri clienţi. Cât ne-am chinuit atunci, o lună de zile am lucrat la instalaţie, toţi vecinii tăcuseră reclamaţie împotriva lui. Deh, pe atunci nu era preşedinte.

— Dar asta nu se petrecea într-alt oraş?

— Desigur. Conductele pot fi instalate oriunde, lava se află pretutindeni sub pământ.

— La ce bun?! Dacă mă gândesc bine, de atunci au început toate necazurile noastre.

— Cum adică, la ce folos? tresări revoltat pirpiriul, izbind cu palma în suprafaţa pucioasei. Auzi ce întreabă?

Celălalt individ se spăla cu pucioasă pe faţă şi nu catadicsi să

răspundă decât cu un mormăit. Pirpiriul se întoarse din nou spre Adela:

— Foloseşte la încălzit. Dumneavoastră unde eraţi când i-am făcut soţului dumneavoastră instalaţia?

— Ne-am căsătorit abia după aceea, iar apoi a fost transferat în alt oraş, aici.

— Aşa da, admit. Deci dumneavoastră nu aţi beneficiat de o conductă de pucioasă. Dar nu e nimic, întotdeauna mai e vreme. Unde locuiţi?

— Ştiţi, eu… nu cred să am nevoie.

— Nu mai aveţi locuinţă? V-au confiscat-o? Nu e niciun necaz, vă putem monta o conductă personală, portabilă.

— Cum asta?

— Foarte simplu. Folosim şira spinării, care e goală pe dinăuntru. Vă cuplăm în… partea de jos la coadă> mă scuzaţi) pucioasa începe să urce încet. Veţisim ţi căldura inundându.va treptat corpul – este o senzaţie minunată, vă asigurbazinul, pieptul, gâtul şi, în sfârşit, capul. Veţi simţi cum renaşteţi. Trebuie doar să ţineţi spatele drept, ca ţeava să nu se stranguleze. E cel mă. bun lucru pe care îl aveţi de făcut, căci d a dte aţi îngheţat binişor. Putem începe imediat. Nici nu aveţi idee ce odihnitoare e. Noi profităm adesea de reparaţiile cerute de slujbl pentru a lua câte o baie. Nu vreţi să încercaţi?

— Nu, mulţumesc, se bâlbâi Adela. Am altceva de făcut.

— Cum doriţi. Dar, desigur, o Conductă perăonală este cu totul altceva decât una colectivă. Ai căldură, a îndemână în timpul, poţi rezista în medii oricât de friguroase, îi poţi încălzi şi pe prieteni. Mai gândiţi-vă.

— Spuneţi-mi, acum veniţi… dinăuntru?

— Da, am lucrat destul de jos, Ja un cuplaj de (evi

— Nu aţi întâlnit trupul unui om?

— Trupul unui om? Unde l-aţi pierdut?

— S-a scurs pe o conductă de veceu

— A, după câte văd, dumneavoastră căutaţi ceva ce coboară. Să vă lămurim: noi nu avem nimic de-a tace cu conductele de apă. Apa este colectată de la suprafaţă şi aruncată cine ştie unde, încât infectează tot solul. Pe când noi ne conectăm direct.la straturile de lavă de sub pământ. Cine vreţi să urce de acolo?

Adela plecă privirea.

— Şi despre cine este vorba? întrebă săritor pirpiriul, văzând ca Adela se întristează. Soţul dumneavoastră, domnul preşedinte?

— Da, spuse ea încet.

— Îmi pare rău, da, da, am auzit. Noi eram ocupaţi, mereu suntem trimişi pe teren, dar am urmărit atenţi evenimentele. Cu noi, atunci, când i-am instalat conducta, dânsul s-a purtat destul de rece, dar, dincolo de asta, trebuie să recunosc că am fost fascinat de planul domniei sale. Ingenioasă idee: să găurească stratul de argilă pentru ca apa care inunda oraşul să se scurgă în galeriile din adânc. Dar, fiindcă suntem specialişti în domeniu, permiteţi-mi o întrebare: şi ce se întâmplă dacă apa ajunge până la o pungă de lavă? V-aţi gândit la asta?

— Ce se întâmplă? întrebă Adela, ridicând mirată capul.

— Apa începe să fiarbă şi totul sare în aer, ca o oală cu capac pusă pe foc. Dar ce aveţi? Sunteţi palidă.

— Mă doare stomacul.

— Crampe? Diaree? O indigestie? Nu?! Atunci e din cauza fricii. Tuturor celor cărora le instalăm conducte le este la început frică. Îşi închipuie tot felul de lucruri, care până la urmă nu se vor adeveri. Nu poţi şti dinainte cum va fi, aşa cum nu ai putea descrie aroma unui fruct din care nu ai mâncat niciodată. Ce gust are un cirimoya?

Individul o privea lung, încât Adela se simţi intimidată.

— Eu… nu ştiu…

— Vedeţi? Cum să-l definiţi?

— Dar eu nu am nimic împotriva faptului de a mânca cirimoya.

— Aaa… atunci e mai complicat. Înseamnă că nu de instalaţie vă e frică, ci de faptul că, dacă veţi fi conectată la ea, vă veţi îndepărta de restul lumii.

— Credeţi?

— Desigur. Vă e teamă că v-aţi rătăcit. Dumneavoastră ştiţi unde vă aflaţi?

— În pivniţa blocului…

— Da? Şi cum veţi ieşi de aici? Care e direcţia bună?

Femeia îl privi cu ochi mari, căci, într-adevăr, deocamdată nu găsise calea de ieşire şi discuţia împreună cu cei doi nu făcea decât s-o întârzie din drum.

— Nu e aşa că am dreptate? V-aţi rătăcit. Ei, haideţi, nu mai fiţi speriată, în definitiv suntem şi noi pe aici. Nu vă lăsăm să vă pierdeţi.

— Şi cum ajung înapoi? şopti Adela.

— E foarte simplu, totul depinde de dumneavoastră. Aduce-ţi-vă aminte cum aţi intrat, cu ce gând aţi venit până aici…

— Îl căutam pe Anir.

— Unde?

— În conducte.

— Găsiţi conductele!

— Ah! făcu Adela, amintindu-şi că într-adevăr venise până aici urmărind ţevile de canalizare.

— Vedeţi, nu trebuie decât să le urmaţi în sens invers, până la ieşire. Pe noi ne veţi scuza acum, suntem foarte ocupaţi, nu ne putem permite să pierdem prea mult timp. Dar nu uitaţi, dacă vă hotărâţi să vă instalaţi încălzirea cu pucioasă, vă stăm la dispoziţie.

Spunând acestea, individul făcu un semn de rămas bun, apoi sări în lichidul fierbinte, ca şi cum şi-ar fi dat drumul de pe o trambulină. O clipă i se văzură picioarele bătând suprafaţa, după care dispăru cu totul. Celălalt individ mormăi ceva, cu o voce răguşită, şi se scufundă şi el. În urma lor rămaseră doar câţiva clăbuci. Din conductele laterale se revărsă pucioasă proaspătă, mult mai rece.

Adela coborî lângă cilindrul uriaş al cazanului, care se răcea văzând cu ochii, topindu-se în întuneric. „Felinarul! Unde e felinarul?” tresări femeia. Se aplecă şi, într-o parte, pe sub conducte, descoperi uşurată o lumină pâlpâitoare. Felinarul se afla într-adevăr în locul unde ţevile de apă coborând de la apartamente intraseră în pământ, aşa că nu îi fu greu, lăsându-se ghidată de acestea, să refacă drumul spre ieşire.

După o vreme, descoperi uşa pivniţei, prin care năvălea strălucirea zilei. Adela se deprinsese atât de mult cu întunericul, încât nu putu privi direct într-acolo. Se opri sub mica scară de metal, încercând să-şi obişnuiască ochii cu lumina soarelui. Pe una din trepte şedea un şobolan, împiedicându-i trecerea.

— Nu mi-e frică de şoareci! spuse ea, bravând, căci animalul avea mărimea unei pisici.

Încercă să-l sperie, agitând felinarul ameninţător, dar şobolanul ţâşni spre ea şi o lovi în piept. Adela căzu pe spate ţipând. Din fericire, botul animalului se încurcă în cutele pardesiului. Zbătându-se şi dând din mâini, reuşi să-i desprindă dinţii din stofă şi să-l arunce într-un perete. Şobolanul se rostogoli pe pământ, ameţit, dar nu o luă la fugă, ci se întoarse spre ea. Adela se ridică în picioare şi culese de jos felinarul,

spart acum, ţinându-l ca pe o armă. Privirea pătrunzătoare a animalului o paraliza, încât nu mai avea putere să se mişte sau să se tragă spre ieşire.

— Ce se întâmplă? De ce ţipaţi? coborî o voce de bărbat din uşa pivniţei.

La început. Adela crezu că era tot consilierul prezidenţial, cel care o salvase când şoarecii începuseră să urce pe ea în baie. Bărbatul o apucă de umeri şi o trase spre el. Fără să poată pronunţa un cuvânt, femeia îi arăta şobolanul care îi privea cu nişte ochi răi.

— Doamnă Margus. vă e frică de un şoricel?!

Cu un picior, bărbatul dădu şoarecele la o parte, măturându-l din cale. În comparaţie cu gheata, animalul părea minuscul. Adela văzu cum şobolanul se micşorează fulgerător, ca şi cum ocheanul cu care privea în jur s-ar fi întors cu celălalt capăt spre ea. Tulburată. Îşi ascunse capul la pieptul bărbatului.

— Dar ce e asta!? întrebă eh dându-se în spate şi privindu-i muşcătura de pe gât. Unde v-aţi zgâriat aşa?

— Cred că m-a muşcat şoarecele, şopti Adela, observând că bărbatul avea barbă şi, prin urmare, nu era Judanul.

Cu grijă, acesta o ajută să urce treptele de metal şi ieşiră amândoi în holul blocului. Aici. îi cercetă cu atenţie rana şi o preveni că trebuie să se spele şi să se dezinfecteze.

— Să vă conduc în apartament?

— Acolo nu! tresări ea. trezită din somnolenţă.

— Amintirile sunt oricum în noi, murmură individul, invitând-o să-l urmeze în stradă.

Capitolul III

În timp ce stă de vorbă cu Vroclav Vladiński, Adela se dedublează

La lumina zilei, Adela îl privi mai de aproape pe însoţitorul ei. Era un bărbat de patruzeci şi cinci de ani, cu trăsături ascuţite, de mucenic. Avea ochii uşor apropiaţi, iar sprâncenele stufoase i se uneau deasupra nasului într-o linie continuă. Barba neagră, tunsă scurt şi îngrijit, îi înconjura perfect gura. Dar ceea ce reţinu în primul rând atenţia Adelei fu strungăreaţă dintre dinţii din faţă, din cauza căreia individul vorbea sâsâit. Ochii lui erau atât de închişi la culoare, încât băteau în negru.

— Dar eu nu vă cunosc… observă Adela.

— Cum să nu, ne-am întâlnit acum câteva luni, dar aţi uitat. Vă plimbaţi cu domnul Margus într-o caleaşca, în parc, şi aţi trecut pe lângă mine.

— Înseamnă că sunteţi domnul Vladiński.

— Vroclav Vladiński.

— Da, Anir mi-a povestit cum v-aţi întâlnit… într-un hotel. Pe atunci eraţi, după câte spunea el, mai gras, şi nu purtaţi mustaţă… Şi aveaţi dorinţe, aş spune, ciudate…

— Doamnă Margus, murmură el, făcându-se palid. Văd că soţului dumneavoastră îi plăcea să povestească. Nu vă permit să îmi ţineţi lecţii de morală! Dacă vă deranjează compania mea, am să mă retrag.

— Nu plecaţi, n-am vrut să vă jignesc sau să fiu răutăcioasă, îl opri Adela, prinzându-l de braţ.

— Se infectează rana, schimbă el tonul. Este o farmacie chiar lângă hotelul meu, putem cumpăra nişte bandaje sterile, iar în cameră am o trusă de prim ajutor.

— Sunteţi medic?

— Nu prea. Deşi, într-un fel. aş putea spune că am câteva lucruri în comun cu această profesie.

— Dar ce sunteţi? Vraci?! trânti Adela.

— Exact, veni răspunsul, cam în doi peri, neurmat de nicio altă explicaţie.

Merseră destul de mult, fără ca vreunul să mai deschidă vorba. Soarele era acoperit de nori cenuşii şi grei, aerul era rece, din cauza deselor ploi care izbucneau pe neaşteptate, însoţite de brize îngheţate. Pământul era ud şi trotuarele erau pline de noroi, care se lipea de tălpi. În parcul central, aleile erau presărate cu crengi şi frunze rupte. Pe fundul secat al lacului se formaseră bălţi întunecate. Mirosea a gardenii şi asfodeli.

— Doamnă Margus, întrerupse Vladiński într-un sfârşit tăcerea, privind-o peste umăr, din mers. Mi se pare că nu vă comportaţi deloc normal. Ar fi mai bine să plângeţi, v-ar elibera. Este revoltător felul cum arătaţi, v-aţi pierdut orice urmă de feminitate.

Din întâmplare, se aflau lângă vitrina unui restaurant din mijlocul parcului. Vladiński o invita să se privească în sticla murdară, în care se oglindea silueta unei femei cu părul încâlcit, îmbrăcată cu o cămaşă de noapte şifonată, peste care era trântit un pardesiu plin de

praf. Trăsăturile ei îşi pierduseră într-adevăr orice moliciune, devenind ascuţite. Fruntea i se îngustase, iar buza de sus îi era umbrită de un puf negru. Ea însă nu se privi, ci se smuci şi porni înainte.

— Asta nu e suferinţă, este mai degrabă încăpăţânare, ca şi cum aţi fi mânioasă că el v-a părăsit.

— Anir nu e mort, spuse ea, cu o expresie nouă, caldă, când bărbatul o ajunse din urmă. Dar dumneavoastră nu aveţi de unde să ştiţi asta. Ne-am promis că, dacă unul din noi dispare, îl va căuta pe celălalt în vis.

— Şi l-aţi visat?

— Nu, mărturisi Adela, plecând capul. Dar îmi va da un semn, sunt sigură. Poate că nu ştiu cum să-l caut.

— De aceea aţi coborât în pivniţă?

— Trebuie să merg după el. A dispărut pe canale în jos, nu?

— Dar a fost executat în piaţa centrală…

— Nu e totuna? Eu eram în baie şi am văzut totul.

Vladiński nu înţelese despre ce baie era vorba, dar nu puse nicio întrebare. Adela. În schimb, îl luă prin surprindere:

— De fapt, de ce vă prefaceţi că nu ştiţi unde e Anir? Cum de aţi coborât chiar în beciul pe unde a dispărut în conducte?

— Dar… nu ştiu nimic. Am coborât fiindcă v-am auzit pe dumneavoastră ţipând.

Adela nu mai spuse nimic. Ieşiseră din parc şi se apropiau de hotelul unde locuia el. Strada era mărginită de un şir de case de modă veche, neîngrijite, cu tencuiala mâncată de ploaie şi igrasie.

— Iată farmacia de care vă vorbeam, îi arătă el o clădire cu două etaje pe ale cărei geamuri, la parter, era desenat câte un pahar pe care se încolăcea un şarpe verde.

— Dar sunt sănătoasă, vreau să rămân aşa cum sunt… protestă Adela, însă cuvintele îi fură întrerupte de un scrâşnet venind din măruntaiele pământului.

— E un cutremur! observă Vladiński, obligând-o pe Adela să se lase pe burtă.

Un nou scrâşnet cutremură caldarâmul şi clădirea se cutremură uşor. Asemeni unui balon care se dezumflă, farmacia prinse să se tragă în sine însăşi. Acoperişul de ţiglă roşie se supse în interior, absorbit parcă de un aspirator, apoi faţada se scobi, dând naştere unei fisuri care înainta fulgerător pe tencuială. Geamurile pocniră în ţăndări şi pe

uşă năvăliră afară, ţipând, un bărbat şi două femei. îmbrăcaţi în halate albe. Pereţii laterali se prăbuşiră la rândul lor şi casa se strânse în sine, scufundându-se în pământ.

Totul nu durase mai mult de câteva minute şi se desfăşurase într-o linişte neobişnuită, căci scrâşnetul subteran încetase iar zidurile în prăbuşire nu făcuseră mai mult zgomot decât o pânză care se deşiră. În aer se înălţa un nor de praf, ca în urma unei explozii. Cei trei supravieţuitori nu arătau nici măcar speriaţi.

priveau perplecşi ruinele clădirii. Vladiński o ajută pe Adela să se ridice şi. deşi ea ar fi vrut să rămână să vadă ce se întâmplă, o trase puternic de braţ. obligând-o să se îndepărteze.

— Ce a fost asta?

— O surpare. De când a secat apa. solul a rămas poros şi mereu se prăbuşeşte câte o casă.

— Margus e de vină? întrebă Adela în şoaptă.

— Nu mai vorbiţi, riscaţi să fiţi recunoscută de oameni şi să vă atrageţi mânia lor…

Vladiński o împinse pe uşa hotelului. Trecură pe lângă ghişeul recepţionerului, din spatele căruia o femeie care citea îşi ridică ochii de pe carte şi privi lung în urma lor. Se opriră în faţa cuştii de sârmă a ascensorului şi Vladiński apăsă pe un buton. Adela, care până atunci privise distrată în jur, deveni atentă, fiind cuprinsă de un tremur. Vladiński îi simţi tresărirea, căci o ţinea de braţ. Undeva, la un etaj superior, se auzi cabina pornind cu un zumzet electric. Pe măsură ce ascensorul se apropia. Adela deveni tot mai neliniştită, aruncând priviri într-o parte şi-n alta, căutând să fugă. Respiraţia i se transformase în gâfâit.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Vladiński.

— Ascensorul! şopti Adela, căutând din ochi casa scărilor.

— Înţeleg, vă aduce aminte de accidentul acela de la venirea dumneavoastră în oraş. La un moment dat. Margus mi-a trimis chiar un dosar să cercetez întregul caz.

— Nu e asta. spuse Adela. Întorcându-se spre el. Nu e ca atunci. Acum vine ceva în ascensor.

Şi, nemaiaşteptând niciun răspuns. Încercă să se smulgă din mâna lui şi să fugă pe scări. Vladiński nu îi dădu însă drumul, ţinând-o lângă el.

— Chiar dacă ar fi cineva în cabină, de ce vă e teamă? Nu vă

lăsaţi stăpânită de panică, învăţaţi să luptaţi împotriva ei.

În clipa aceea, sosi şi ascensorul. Ceea ce îl surprinse pe Vladiński fu însă faptul că nu cobora de la etajele superioare, cum avusese tot timpul impresia, ci apăru de jos. de la subsol. Adela începu din nou să se zbată în mâna lui. Cu un ţăcănit.

cabina se opri. uşa se dădu în lături, iar cele două batante clin interior se deschiseră şi ele. Înăuntru nu se afla nimic, doar un miros greu. stătut, care răbufni ca un norişor în holul hotelului şi îi înconjură pe cei doi. Pe Vladiński îl apucă strănutul. Când îşi reveni, simţi că Adela nu mai tremură şi că devenise rigidă. O invită să intre, dar ea, privindu-l ciudat, îi spuse liniştit că vor urca pe scări. Păşind în urma ei pe trepte, bărbatul descoperi dintr-odată că ea avea un mers sacadat, ca şi cum ar fi suferit în copilărie de poliomielită. La etajul al treilea, femeia se îndreptă spre o uşă din dreapta coridorului şi se opri în faţa de ei.

— De unde ştiai care e camera mea? întrebă Vladiński, atât de uimit, încât uită să mai folosească pluralul politeţii.

— Doar am mai fost aici. nu?

— Ah, înţeleg, v-a povestit Margus. Intrară într-o sufragerie comună, ce deservea două camere aflate faţă în faţă. În mijlocul sufrageriei se afla o masă lungă, din lemn geluit. Adela se apropie de uşa din stânga şi puse mâna pe clanţă. Vladiński o văzu tresărind la contactul cu metalul şi dându-se un pas înapoi.

— Nu intru acolo, domnule Vladiński. hârâi femeia, cu o voce răguşită.

— D… d… de ce? se bâlbâi el. Bine, putem rămâne şi aici.

Adela îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa mesei.

— Aici era un pepene verde. Unde e?

— Dar nu e anotimpul pepenilor…

— Ah, într-adevăr, oftă Adela şi începu să privească în gol. Cel puţin aşa i se păru lui Vladiński, până când descoperi că femeia îşi fixase ochii pe un tablou.

— Mi s-a vindecat mâna. spuse ea absent, de parcă ar fi răspuns unei întrebări.

— Da, l-am auzit într-adevăr pe Margus mustrându-se că a plecat din oraş tocmai când v-aţi rupt braţul.

— Nu era decât o întindere, continuă Adela, fără să i se adreseze. Consilierul acela mi-a pus un bandaj şi m-a dus în

apartamentul nostru, unde mi-a atras atenţia că va trebui să rămân ascunsă un timp. Dar eu am fugit. Dumneata de ce ai fugit?

— De unde? tresări Vladiński.

— De la Herina. Ai luat o trăsură şi ai plecat fără să aştepţi.

— Pe cine să aştept? întrebă Vladiński, în timp ce, pe sub firele bărbii, faţa i se coloră în roşu. Nu l-am aşteptat… mărturisi el într-un târziu, fiindcă am simţit că, deşi ar fi putut-o face, nu voia de fapt să scape. Nu avea decât să sară gardul împreună cu mine, dar el a rămas înăuntru, ca şi cum ceva l-ar fi ţinut în loc. De altfel, mi-a cerut să am grijă de dumneavoastră, era un fel de ultimă dorinţă. De aceea am şi venit acum să vă caut.

— Cum să fi voit să nu scap? Doream doar să nu o pun şi pe ea în pericol.

Vladiński o privi cu surprindere:

— În numele cui vorbiţi acum, domnişoară? De ce vă identificaţi lui Margus, credeţi că aşa încetaţi să mai fiţi despărţiţi? Oricum, eu nu am luat nicio trăsură. Ce e drept, în timp ce mă strecuram printre tufişuri, am auzit zgomotul unor roţi pe nisip. Cred că era chiar trăsura cu care a fost adus în piaţă, la execuţie. Mi-am dat seama că fusese prins, aşa că am rătăcit aproape două zile, până am dat de prima staţie de cale ferată. Am sosit în oraş chiar înainte de condamnare. Eram în mâţă şi de acolo v-am văzut şi pe dumneavoastră în fereastră.

— Nu suntem despărţiţi, spuse femeia, din nou cu un gla răguşit. Ea va veni după mine.

— Cine e ea? tresări Vladiński, simţind un fior rece pe şir; spinării. Domnişoară, ţipă el, sărind în picioare şi luându-i femei: faţa în mâini, vino-ţi în fire, nu vorbi în numele lui. El e moi Margus a dispărut, nu-l vei face să trăiască din nou prin tine, ni îl aduci înapoi dacă îl faci să vorbească prin tine. El nu mai decât o fantomă.

— Lasă-mă, îl rugă Adela, cu o voce chinuită, de copi! încercând să se desprindă din mâinile care o scuturau. Ce este răi în faptul că vreau să plec de aici? înşel încrederea care s-a pus îi mine? Dezamăgesc aşteptările oamenilor? Nu am voie să-mi tai viaţa aşa cum vreau?

— E o nebunie, murmură bărbatul, trăgându-se înapoi.

— Vreţi să mă daţi afară din slujbă? Vreţi să mă daţi afară din oraş? Cum vreţi să ispăşesc?

— Unde vrei să pleci? urlă Vladiński. Vrei să-l urmezi? Ai

înnebunit?

— Nu, spuse Adela calm. Mi-este într-adevăr teamă, dar de ce faptul de a-l urma este o nebunie?

Vladiński îi apucă mâna dreaptă şi o întrebă cu o voce caldă:

— Unde ai de gând să-l cauţi? în canale?

— Dedesubt este un oraş. Canalele se varsă în el.

— Astea erau inepţiile lui Margus. Nu există niciun oraş…

— Eu însămi am fost acolo. Era să murim amândoi, când am coborât din greşeală cu ascensorul.

Vladiński rămase mut.

— Ştiu că nu mă crezi. Dar şi ei cunoşteau existenţa oraşului şi o ţineau ascunsă, făcând în schimb nu ştiu ce experienţe, în care oamenii se topeau în ţărână. Chiar Dorit Ostra i-a povestit lui Anir cum a asistat odată la o coborâre.

— Dacă acel oraş există într-adevăr, înseamnă că Margus l-a inundat în mod voi atunci când a săpat canalele de adâncime.

— Da, Anir spunea că de acolo vin toate necazurile şi trebuie distrus.

— Domnişoară Adela, spuse Vladiński cu o căldură bruscă în glas, vrei să-ţi duci experienţa până la capăt? Chiar dacă pe urmă va fi prea târziu şi nu-ţi voi mai putea fi de niciun ajutor?

— Vom vedea, murmură Adela.

— E o laşitate ceea ce faci. Nu ai curajul să priveşti adevărul în faţă şi te refugiezi în fantasme.

— Care adevăr?

— Margus e mort. Şi nu-l vei întâlni în niciun oraş şi nu-ţi va apărea niciodată în vis.

Adela se ridică şi ieşi în fugă din încăpere, părăsindu-l pe Vroclav Vladiński fără a-i mai spune o vorbă. Coborî scările, ieşi n stradă şi nu se opri decât după ce traversă întreg cartierul şi ajunse din nou în parc. Cu respiraţia tăiată, se aşeză pe o bancă fără spătar, sprijinindu-se de trunchiul unui arbore. Treptat, amintirile trezite de întâlnirea cu fostul partener al lui Anir se topiră precum un fum şi Adela simţi că îşi recapătă stăpânirea de sine.

Capitolul IV în care Adela coboară în maelstromul de faianţă

Se lăsa înserarea. Printre crengile înfrunzite, scufundate în umbră, cerul strălucea într-un albastru intens, deşi soarele coborâse deja în spatele orizontului. O adiere uşoară înfiora coroanele copacilor,

cu un fâşâit molcom. Adela rămăsese cu privirea aţintită înainte, cu creierul golit de gânduri, când auzi scrârţâitul unor paşi pe nisip. Din umbra aleii se înfiripă un om, un bărbat cu părul alb, care se apropie încet de ea.

— Tată! îl recunoscu ea. Se ridică grăbită, pentru a-l îmbrăţişa, dar el, ghicindu-i oboseala, o făcu să se aşeze şi luă loc alături.

— De ce ai plecat la drum, la vârsta ta?! îl mustră Adela. Cum ai venit, cu trenul?

„Cu tramvaiul".

— Cu tramvaiul, atâtea sute de kilometri? îţi baţi de joc de mine? De ce ai venit? Şi tu vrei să mă opreşti?

„Nu. Am venit să-mi iau rămas bun". Spusese asta cu voce joasă, privind în pământ. Dar Adela nu păru să-l audă. căci devenise deodată atentă la altceva. Se ridică încet. Încordată, ca şi cum ar fi avut grijă să nu rupă vreun fir subţire al cărui capăt tocmai îl prinsese.

— Iartă-mă, tată, pronunţă ea cu jumătate de gură, cu teamă parcă să nu sperie o pasăre aşezată în faţa lor. Am vorbit prea mult în ultimele zile şi acum simt nevoia să rămân singură. Rmi pe alee. păşind ca o somnambulă, pentru a nu tulbura liniştea odihnitoare care i se lăsase în suflet. Îşi simţea fălcile încleştate şi întreg trupul îi devenise mai greoi. Nici nu se întoarse pentru a vedea cum, pe măsură ce se îndepărta, tatăl ei dispăru în umbra înserării. „Să fie adevărat? încep să mă apropii?" Simţea acea eliberare pe care ţi-o dă împlinirea unui lucru mult aşteptat. Ajunsese aproape de piaţa centrală şi auzea un şuierat adânc, surd, pe sub foşnetul frunzelor, care nu putea fi decât zgomotul făcut de vânt în cavitatea goală a monumentului de faianţă unde fusese executat Margus. Semăna cu ecoul mării ascultat într-o scoică. Acum devenise dintr-odată limpede ceea ce avea de făcut, căci până atunci rătăcise inutil, fără să ştie ce caută. Va încerca să coboare în canalul de faianţă, deoarece acesta era cu siguranţă drumul pentru a-l urma pe Anir. Ca prin farmec, ultimele resturi de nelinişte care o stăpâniseră până atunci dispărură.

Clădirile din jur ieşeau din întuneric ca o peliculă ce se derula la marginile ochilor ei. Părăsise parcul şi intrase pe una din străzile ce duceau spre centru. Caldarâmul era moale ca un burete, probabil din cauza soarelui care încinsese peste zi asfaltul, în curând, pereţii caselor de pe margini începură să se depărteze unii de alţii, până când strada se deschise spre piaţă. În mijloc, se înălţă silueta întunecată a

monumentului, dinspre care adia un aeij rece şi umed. Adela porni întins spre el.

La jumătatea drumului, se apropie de un individ care stăteai nemişcat în mijlocul pieţei. Era potrivit de înalt, îmbrăcat cu un pardesiu lung, încheiat, de culoare deschisă, poate chiaij portocalie, cu părul şaten, aproape blond, fluturându-i pe frunte şi dezvelindu-i o cicatrite deasupra sprâncenei stângi. Pielea îi strălucea mat în lumina amurgului şi ochii nu i se vedeau, ascunşi în penumbră. Ţinea mâinile la spate şi o aştepta. Fără să-i dea prea multă atenţie, Adela îl recunoscu pe consilierul prezidenţial cel care avusese grijă de ea după fuga lui Margus. Nici măcar *ni* se miră că îl întâlneşte aici şi ar fi trecut pe lângă el, dacă individul nu s-ar fi mişcat în direcţia ei.

„Poate că ar fi fost bine să asculţi ce voia să-ţi spună taţi tău".

— Te rog, nu vorbi, tulburi liniştea, articula Adela ci greutate, căci obrazul îi era aproape amorţit de concentrare.

„Darnici nu vorbesc".

Într-adevăr, Adela observă, fără ca lucrul acesta să o tulburi că buzele consilierului nu se mişcaseră când vorbise. Vocea îi suna ciudat, parcă ar fi fost rostită în gândul ei.

— Înseamnă că eşti ventriloc, spuse ea distrată, dând să-şi urmeze calea.

Chipul lui rămânea în continuare cumva în umbră, cu şuviţele de păr răvăşite de vânt, dar fără trăsături precise.

„Când pleci în călătorie, este bine să reţii toate sfaturile, chiar şi cele ale tatălui tău".

— De ce mă ţii în loc? Vrei să nu mai găsesc drumul?

„Maigus mi-a cerut să am grijă de tine".

— În acest caz eşti liber, fiindcă mă duc la el.

„\blam să-ţi arăt o altă cale. Cea pe care vrei s-o apuci e periculoasă şi nesigură. Poţi întâlni hidra".

— Nu am nevoie de nimeni să mă însoţească, spuse Adela, smulgându-se de lângă consilier.

„Dacă te rătăceşti, întoarce-te la mine. Dar mai ales nu te speria şi adu-ţi aminte de mine. Ia un ascensor până la locuinţa mea", susurau în spate cuvintele consilierului.

Adela nu mai întoarse însă capul, uitându-l aproape imediat, şi alunecă înainte, atrasă de monumentul funerar ca de un vârtej. Acesta se deschise, uriaş, în faţa ei, pâlpâind într-o fosforescenţă albăstruie.

Cerul de cerneală al asfinţitului se reflecta pe suprafeţele de faianţă. Oprită pe marginea golului, Adela observă că, în interiorul peretelui circular, cobora o scară în spirală. Intrarea spre scară se afla nu departe de locul unde stătea ea şi nu era blocată decât de un gard de sârmă de mică înălţime. Se îndreptă într-acolo, sări gardul şi se pomeni pe o cornişă îngustă, nu mai lată de câteva palme, fără balustradă de protecţie. De-a lungul peretelui interior era fixată o ţeavă metalică de sprijin, dar şi aşa coborâreaera periculoasă, mai ales atunci când faianţa era umezită de ceaţă sau ploaie. Adela porni pe lângă zidul aproape vertical, evitând să privească în jos, spre masa întunecată a apei de la fund, Pentru a nu ameţi. Avea impresia că se află pe acoperişul unui zgârie-nori.

După aproape o sută de metri, în peretele de faianţă se căscă o mică terasă. În capătul căreia se vedea o uşă încastrată, rotundă, de metal. În faţa uşii era întins un bărbat pirpiriu, cu capul pleşuv, cu faţa atât de congestionată încât părea vopsită în roşu.) ce părea să doarmă. Era îmbrăcat în haine ponosite, cârpite cu petece din mai multe culori. Adela îşi spuse că era un cerşetor care îşi făcuse aici culcuşul. Se apropie, sperând să treacă peste el fără să-l trezească. Nu-i deosebea prea bine faţa. deşi pereţii de faianţă aruncau o strălucire difuză. În timp ce păşi peste el, omul] deschise ochii.

— Bună seara, spuse Adela intimidată şi se grăbi să-l depăşească, oprindu-se cu mâinile pe mânerul uşii circulare.

— Hooop! făcu omul şi, asemeni unei paiaţe ridicată de uni arc, sări în picioare şi se îndreptă spre marginea cornişei.

„Ce face?” se întrebă Adela, crezând că omul se speriase la apariţia ei şi, trezit brusc din somn, o luase la fugă uitând unde soţ află. Într-adevăr, piticul îşi dădu drumul în gol, pe lângă peretele] vertical. Spre mirarea ei, însă, întâmplarea nu o impresiona în niciun fel. Găsea normal ca omul să se retragă, ca şi cum nu ar fi fost decât un paznic pus de strajă la uşă, a cărui însărcinare luasa sfârşit odată cu venirea ei. îi era atât de indiferent, încât nu simţea nicio remuşcare la gândul că se va strivi de perete sau să vi îneca. Dimpotrivă, se înveseli spunându-şi că uşa pe care *a* descoperise dădea spre o conductă directă, în care va putea intra nestingherită. Tocmai se străduia să dea în lături capacul circulai] când pe terasă apăru, ţâşnind de pe culoarul lateral, piticul de adineaori. Trecu în fugă pe lângă ea, fără să o privească, şi se aruncă din nou în gol, strigând „Hooop!”

„Blestemată pocitanie!". gândi Adela, speriată de neaşteptaţi întoarcere. Era limpede, individul făcea pe nebunul în faţa eil voia s-o impresioneze. Intrigată, se apropie de cornişă, spre I vedea cum de nu se zdrobea în cădere. De fapt. piticul nu căzi prea mult. fiindcă zidul de faianţă se înclina într-o pantă moalei pe care era fixată o scară de incendiu. Traiectoria individului se intersecta cu această scară, încât picioarele lui se opriră *Q* elasticitate pe vergeaua de fier a unei trepte. Cu o mişcare de an omul începu imediat să urce înapoi, ca împins de o forţă din adânc Semăna cu o figurină care urcă şi coboară într-un stilou cu apă. Ajuns din nou pe cornişă, se aruncă încă o dată. jocul făcându-i vizibil plăcere.

„De bună seamă înnebunesc", îşi spuse Adela. „Oaream într-adevăr halucinaţii, cum spuneau consilierul şi Vladiński?" Se întoarse spre uşa de metal şi tocmai reuşi să o deschidă, când omul răsări lângă ea.

„Eu sunt paznicul porţii. Chiar vrei să intri?" – Tu, paznic? pufni Adela. Pari mai degrabă o paiaţă de circ, care face acrobaţii la trapez.

„Nu sunt paiaţă", mormăi individul îmbufnat, luând un aer demn şi jignit. „Ceea ce fac nu sunt acrobaţii, ci lecţii de sărit, de care vei avea şi dumneata nevoie". Adela îl cercetă intrigată.

„Da, înăuntru nu sunt scări sau ascensoare", spuse omul, cu o notă de satisfacţie în voce.

Uşa dădea spre un tub cilindric vertical, mult mai larg decât se putea crede de afară, de aproape doi metri în diametru. Nişte becuri ascunse luminau difuz interiorul. O curea de piele, groasă şi rezistentă, atârna exact prin mijlocul cilindrului, precum limba unui clopot, şi Adela îşi făcu socoteala că pe ea va trebui să coboare, căci altă cale nu întrezărea.

— Aceasta e într-adevăr calea cea mai scurtă? „Depinde unde vrei dumneata să ajungi", spuse paznicul, ajutând-o să intre în tunelul vertical. Acum şedeau pe pragul uşii de metal, cu picioarele atârnând înăuntru.

— Caut pe cineva care a murit înecat în bazinul de pe fundul monumentului.

„Aha, pe domnul preşedinte. Ei bine, dumitale nu îţi va fi deloc uşor să-l găseşti. În orice caz, uite ce trebuie să faci".

Demonstrativ, sări din nou, de astă dată în interior, de-a lungul peretelui vertical. Adela îl pierdu câteva clipe din vedere dar. ajuns jos,

împins de aceeaşi forţă elastică, individul ţâşni cu putere înapoi. Atinsese cu picioarele o pânză de apă, căci se auzise un plescăit, şi suprafaţa lichidă îl respinsese asemeni unei trambuline. În urma lui, se ridică un abur roşiatic. „Nu e posibil, se vede că am început cu adevărat să delirez”, şopti o voce în mintea Adelei. Fu uimită însă ea însăşi de cât de puţin îi păsa de aceasta. Peretele circular avea o culoare violacee sau roşcată, cu siguranţă din cauza ruginii, iar pe suprafaţa lui se distingeau forme ovale, ca nişte felii de portocală. Tubul nu era de altfel perfect cilindric, ci mai degrabă ondulat, din cauza unor mici gâtuituri concentrice, ca nişte vertebre moi, ce îl strangulau la intervale regulate. Frânghia ce atârna din tavan semăna cu un omuşor suspendat deasupra unui esofag.

— Parcă ar fi o gură, cugetă Adela cu voce tare.

„Desigur e o gură de hidrant”, răspunse paznicul, aflat în dreptul ei, în aer, înainte de a cădea din nou.

De astă dată, tulbură puternic fundul puţului, împroşcând cu lichid pereţii până aproape de picioarele femeii. Privirea Adelei se obişnuise acum cu lumina ruginie din interior şi vedea mai bine suprafaţa apei din adânc, pe care pluteau resturi de mâncare.

— Nu mai sări, tulburi intrarea! îl mustră ea pe paznic, care, revenit în dreptul porţii de metal, se agăţase de frânghie şi stătea suspendat în gol. Dă drumul la apă rece, nu vezi ce ai făcut?!

Lichidul devenise tulbure şi nivelul lui crescuse, ca şi cum saltul individului înfundase o gură de canal, nemaipermiţând scurgerea apei.

„M i-e teamă că nu vei putea cobori până nu se retrage” spuşi omiil, cu un regret fals. „Dar putem încerca cu apă rece”. SJ caţără agil pe funie, până la tavan, unde începu să meştereasca ceva la un robinet uriaş, cât el de mare. Reuşi să întoarcă o dată fluturele de alamă şi din ţeava ţâşni un jet de apă limpede şi reci care porni vertical, de-a lungul frânghiei de piele. Departe însă dl a desfunda lichidul urât mirositor din adânc, apa proaspătă nu fac decât să-i crească nivelul.

— Opreşte, închide robinetul, mi-e greaţă, îl rugă Adela.

Paznicul închise fluturele de alamă şi alunecă pe frângruj până în dreptul ei.

Chiar vrei să cobori pe aici? Eşti sigură că e intrarea cea bună?”

— Alta nu ştiu, răspunse Adela şi începu să sughiţe.

„Ăstanu e un răspuns. Bea puţină apă”.

— De unde, de acolo?!

„Dar atunci cum vrei să cobori, dacă ţi-e atât de scârbă?”

— Spune-mi, întrebă femeia, făcând eforturi să-şi domine sughiţul, dacă sar, voi fi şi eu împinsă afară ca şi tine?

Omul o măsură neîncrezător din cap până în picioare.

„N-aş spune, mai degrabă cred că te vei duce la fund ca un bolovan. Eu pot sări înapoi pentru că munca mea e de această parte şi oricum nu mi s-ar permite să intru”.

— Şi unde duce tubul?

„Jos! Uite aşa! Hooop!”

Şi, făcând din nou pe nebunul, individul se aruncă încă o dată în puţ. Cât timp stătuseră de vorbă, nivelul lichidului scăzuse la loc. Înainte ca omul să revină sus, Adela îşi prinse nasul cu mâna dreaptă, trase aer în piept şi se aruncă în gol. Începu să cadă destul de lin, fără să se lovească de pereţii ce păreau tapisaţi cu burete. Pe la jumătatea drumului, se întâlni prin aer cu paznicul, care urca.

„Totuşi, cred că ai greşit drumul”, cugetă el cu voce tare, apoi Adela îl pierdu din vedere. împrejurul ei se făcuse întuneric şi doar sus se mai vedea un cerc de lumină.

Pe neaşteptate, căzu pe o membrană elastică, gelatinoasă, care la început rezistă apăsării, gata să o respingă înapoi, dar apoi cedă şi o supse înăuntru. Adela simţi că pătrunde într-un balon de săpun, a cărui suprafaţă, lucioasă şi moale, era în acelaşi timp foarte rezistentă, Sau că străbate pieliţa albă dimprejurul unui ou, căruia, cu foarte mare grijă, i s-ar fi curăţat coaja calcaroasă, astfel încât albuşul nu mai era strâns la un loc decât de această Pieliţă. Sau că, fără să ştie cum, căzuse printre lobii moi ai unui creier, după ce îi străpunsese membrana protectoare.

Capitolul V

Cum ajunge Adela să zboare deasupra unor lanuri însorite, precum în visuri Fe ei din copilărie

În timp ce se prăbuşea. Adela luase instinctiv poziţia unei săritoare de la trambulină, cu capul înainte şi mâinile întinse în faţă. Străbătu suprafaţa elastică şi se scufundă într-un lichid recej care o învioră imediat. Într-o clipă, îşi simţi întreg corpul reîntinerit. proaspăt: oboseala care o apăsase până atunci încetă, iar menghina care îi strângea tâmplele dispăru în mod miraculos. Deschise ochii şi ţipă de uimire. Lumina şi culorile dimprejur aveau o claritate şi o strălucire orbitoare, prin comparaţie cui atmosfera plumburie,

sulfuroasă, de film învechit, în care trăise) în ultimele zile. Apa era de o limpezime cristalină şi de un albastru pur, încât înţelese că nu se scufundase de fapt într-un lichid, ci plutea în văzduh.

Vârtejul de bule pe care le stârnise în cădere dispăru treptat şi aerul redeveni transparent. Pe întinderea de azur se alungeau resturile diafane ale unor nori pufoşi precum vata de zahăr, pe care vântul îi alunga în toate direcţiile. Nu încăpea nicio îndoială, plutea în cer. ca şi cum, prin săritură, pătrunsese în atmosfera de deasupra norilor. Privi în sus, spre locul pe unde intrase, dar bolta radia de lumină, nelăsând să se întrevadă niciun tavan sau deschizătură. Dedesubt, la câteva sute de metri. ub ea, fierbeai formele alb cenuşii ale unor nori uriaşi. Vâslind din braţe în lichidul aerian, Adela începu să coboare, cu un sentiment dl libertate nemaiîncercat. Se simţea ca o înotătoare îmbrăcată cu ui costum de baie lucios, care spinteca apa cu uşurinţa unui delfini Suprafaţa în mişcare a norilor se apropia tot mai mult] protuberantele aruncate de aceştia deveneau tot mai mari. Mai ciudate, până când Adela pătrunse în ceaţa lor deasă, de nepătruns cu privirea, dar luminoasă.

Avea mintea limpede, de parcă s-ar fi trezit după o noapte de beţie, într-o dimineaţă însorită de iulie. Întâmplările din ultimele zile îi apăreau acum ca un coşmar în culori cenuşii, apăsătoare, ca şi cum le-ar fi privit printr-o sticlă afumată, prin care te uiţi la o eclipsă de soare, sau ca şi cum până atunci ar fi avut pe ochi nişte ochelari care deformau obiectele, alungeau chipurile, aruncau o umbră de nelinişte asupra întâmplărilor. Îşi aducea perfect aminte tot ceea ce făcuse, dar multe dintre fapte îi păreau ale unei străine, ale unei somnambule. Îşi dădea seama că, atunci, trăindu-le, pierduse de multe ori simţul realităţii şi se comportase mecanic, de parcă un con de umbră i s-ar fi deplasat din loc în loc pe creier. Când coborâse în pivniţele blocului, spre exemplu, gândurile îi dispăruseră de la un anumit moment încolo şi uitase până şi ţelul pentru care coborâse. Nu reuşea să-şi dea seama nici dacă cei doi indivizi din cazanul cu pucioasă erau într-adevăr angajaţii nu ştiu cărei firme de instalat conducte, sau doi măscărici care râseseră de ea. Întâlnirea cu Vladiński i se părea reală, dar discuţia cu tatăl ei avea ceva bolnăvicios. Fulviu Frigator, alias Judanul, consilierul prezidenţial, avea o prezenţă aparte, şi-l amintea ireal de viu. ca şi cum ar fi fost un personaj ieşit de pe fundalul unui tablou: execuţia lui Anir, în schimb, era confuză, ca o p –, tă de cerneală care se

întindea pe suprafaţa fiecărei zile, murdărind-o. Iar piticul mucalit care păzea coborârea în monument fusese cumva o halucinaţie, sau putea într-adevăr să sară în sus şi în jos, ca un hopa-mitică de circ, prin canalele de scurgere?

De fapt, ea însăşi plutea acum printre nori, ca şi cum gravitaţia nu ar mai fi avut putere asupra ei. Încercă să se convingă că ceva nu este în ordine, dar gândurile, foarte lucide de altfel, i-o luau mereu în altă parte. Era liniştită, toate spaimele în care trăise în ultima vreme dispăruseră fără urmă. Putea să se gândească la Anir fără ca amintirea lui s-o mai umple de panică sau de vinovăţie. Dimpotrivă, acum el îi apăru viu în închipuire.

Stătea cu spatele la ea, dar îi recunoscuse imediat silueta înaltă, aplecată din umeri şi foarte fragilă. Era îmbrăcat în hainele în care fusese prins şi condamnat, cele pe care le avea şi înainte de a fugi din oraş, în seara când se despărţiseră într-o încăpere a Consiliului unde se afla un brad împodobit şi ea simţise o sfâşiere ca şi cum atunci i-ar fi murit credinţa în Moş Crăciun. Încă o dată, Margus îşi lua rămas bun de la ea, lăsând-o în grija consilierului, şi dispărea pe coridoarele întunecate ale clădirii, făcându-i cu mâna, ştiind că nu se vor revedea niciodată.

Aburii începură să se subţieze, prin albul mat al norilor se străvedeau noi culori. Când ieşi din nori, ca dintr-o burtă monstruoasă ce se lăfăia deasupra ei, Adelei îi pieriră toate gândurile de până atunci, de parcă un burete îi ştersese din minte întâmplările din ultimele luni. „Cine era bărbatul la care mă gândeam?" se întrebă o clipă. „Oare uit tot ce îmi amintesc?" în clipa următoare, uită şi faptul că uitase de acel bărbat.

Se simţea uşoară, lipsită de greutate. Trupul ei făcea mişcările necesare plutirii oarecum de la sine, ca şi cum le-ar fi ştiut dintotdeauna. Cobora şi acum, foarte lent, dar fără să mai facă gesturi de înotătoare. Dedesubt se întindeau parcele mari de pământ de culori diferite, unele cenuşii, altele roşcate sau chiar galbene, altele în nuanţe schimbătoare de verde, din cauza culturilor diferite de plante. Într-o parte, strălucea trupul şerpuitor şi albastru al unui râu ce se încolăcea printre pâlcuri de copaci. Umbrele mari ale norilor alunecau leneş pe deasupra pământului. Pe măsură ce se apropia de pământ distingea tot mai bim formele acestuia, într-o adevărată explozie de culori. Ajunsese deasupra unui ţinut deluros, în care poiene cu arbuşti mici şi rari

alternau cu parcele de iarbă înaltă şi uscată, pe alocuri cosită Soarele încălzea vegetaţia şi un val de aer fierbinte, cu arome uscate, urca până la ea, dezechilibrându-i din când în când plutirea Cobora spre o potecă de pământ bătătorit, maroniu, invadată di iarbă. La zece metri deasupra potecii se opri, orientându-se îi peisaj. În fund, în dreapta, se zărea un pâlc de arbori înalţi, umbroşi, ce alcătuiau liziera unei dumbrăvi. În stânga se întindea nişte tufişuri pletoase, pe care poteca le ocolea în numeroase meandre.

Locul era atât de liniştit şi de plăcut, amintindu-i de verile din copilărie, încât Adela îşi dori să nu aterizeze încă, pentru a putea străbate din zbor ţinutul. Până atunci coborâse lin, de la sine, fără să facă vreo încercare de a controla plutirea. Pământul se afla acum la numai câţiva metri sub ea şi îşi simţea deja picioarele pregătindu-se de mers. Ceva îi spunea însă că, odată ce va atinge pământul, nu se va mai putea înălţa în aer, aşa încât schiţă gestul de a opri coborârea şi de a schimba direcţia zborului. Dorinţa i se îndeplini fără să-şi dea seama cum, căci începu să plutească orizontal, în lungul cărării. Era nesigură pe ea, avea de menţinut un echilibru schimbător, fiind mereu ameninţată să cadă. Avea impresia că se află într-un planor ale cărui comenzi nu le cunoştea şi care o purta nervos prin aer. Se concentra şi trecu, aproape atingându-le, peste nişte căpiţe de fân ce străluceau în soare ca nişte paiete de aur mat.

În văzduh era o linişte de amiază de vară; murmurul şi forfota insectelor din iarbă făceau pacea şi mai adâncă. Deşi se afla la o oarecare înălţime în aer, priveliştea nu era foarte întinsă, orizontul era închis de malurile văiugilor şi râpelor străjuite de copaci pe care le străbătea. De la o vreme, în stânga se deschise un Ian de porumb ce foşnea în bătaia vântului. Nu era ţipenie de om prin aceste locuri. Adela îşi micşorase viteza, pentru a se bucura de peisajele ce păreau scoase din diaporame de muzeu. îi venea să plângă, îşi simţea pieptul apăsat de o bucurie nemaiîncercată. Din ştiuleţii de porumb atârnau mustăţi mătăsoase, roşcate, ce semănau cu mici cascade de purpură izvorând într-o pădure uscată.

În faţă, apăru un şir des de copaci, sălcii şi tufe verzi, ce însoţeau cursul leneş al râului pe care îl văzuse încă de când ieşise din nori. Se îndreptă în zbor într-acolo şi, ferindu-se de crengile mlădioase ale unei sălcii, îşi croi o spărtură în peretele de verdeaţă. Copacii alcătuiau o boltă ovală deasupra apei, acoperind-o ca pe o sală prelungă şi

şerpuită, prin ai cărei pereţi scurtă. şi deasă, din care se înălţau trunchiurile rotunde, cu scoarţă moale, ale sălciilor. Apa se auzea clipocind undeva în spate d (murmurul de megafon reapăruse şi el. Acum venea dinspr* coroanele sălciilor, ca şi cum difuzorul de lângă urechea Adelei rămăsese agăţat între crengi.

În faţă. Între nişte copaci, se vedeau atârnând fructe ciudate (neobişnuit de mari. Adela ocoli un trunchi şi se apropie de ele) mă când recunoscu un trup de om atârnând de o frânghie Omul nu era spânzurat. căci frânghia îi trecea peste pântece. semănând bu un cordon ombilical. Înainte ca Adela să-l poată cerceta mai bine. omul dispăru cu un fâşâit în coroana copacului. Alte trupuri se întrezăreau însă. ici şi colo. plutind asemeni unor scafandri; are, pe fundul marii, printre stânci: alge şi flori marine, caută un într-un fremătători soarele sclipea jucăuş, asemeni unor mici monede de argint ascunse între frunze. Oglinda râului era netedă şi de un albastru închis, adiind răcoare. Pe apă pluteau buturugi albe, ce semănau cu nişte gâşte. „Am să ajung la o fermă", îşi spuse Adela, ca şi cum locurile i-ar fi fost cunoscute din copilărie sau din vreo poveste citită când era mică. „Ce păcat că nu pot să străbat drumul plutind într-o covată de lemn, pe iaz". Se şi vedea lopătând pe o plută făcută din două trunchiuri de copaci, pe sub bolta de frunze ce se întrerupea din loc în loc, lăsând soarele după-amiezii să năvălească însoţit de un val de aer dogoritor.

Adela scutură capul, pentru a alunga bâzâitul supărător al unui bondar ce zbura undeva în spatele ei. Avu impresia că insecta i se prinsese în păr, aşa încât, cu teama de a nu fi înţepată,]

Îşi trecu mâna prin bucle, dar nu găsi nimic. Bâzâitul devenea înobiect scufundat. Zumzetul care o indispunea se limpezise şi el schimb mai puternic, amintind mai degrabă de un discurs ţinut la Unul dintre indivizi îi vorbea printr-o pâlnie mare şi rotundă radio de o voce metalizată, ce îi pătrundea în creier ca zbârnâitul printr-un megafon cu membrana stricată Era îmbrăcat *

unei freze de dentist. Bucuria care o încercase până atunci, trezităi de frumuseţea peisajelor peste care trecea în zbor, se spulberă rapid. Mânioasă, se răsuci în direcţia zgomotului şi privi atentă bolta de frunziş de pe malul drept al apei, încercând să-şi imagineze unde s-ar fi putut afla aparatul de radio. Apoi îşi dădu seama că bâzâitul nu venea dinspre mal, ci de pe umărul ei drepţi de parcă un pitic s-ar fi căţărat acolo şi i-ar fi şoptit în urecha discursul metalizat. Întoarse

capul, privindu-şi umărul, dar vocea în monumentul funerar şi care o însoţise când se aruncase în se deplasă şi ea, ca şi cum ar fi ieşit dintr-o pâlnie invizibilă, pana!"

ascunsă lângă urechea ei, ce rămânea în răsucit. Oricât se zbătu şi dădu cu mâna bâzâitul.

Agitaţia o făcuse să-şi piardă siguranţa zborului, încât era pe cale să atingă apa. Cu un zvâcnet de mânie şi neputinţă, Adela se aruncă în peretele de frunziş de pe malul drept. Crengile lungi ale sălciilor îi biciuiră faţa, făcând-o să uite pentru o clipă dl bondarul electric. Străbătu câţiva metri prin perdeaua de verdeaţa apoi ieşi într-un luminiş. Se opri şi privi în jur. O lumină ca *d* pulbere se cernea printre frunze, pământul era acoperit cu iarbi

ostum de scafandru, iar frânghia de care atârna era un tub de [) xigen, prins cu o supapă în dreptul pântecelui.

— M-ai păcălit! M-ai minţit! Nu aveai voie să cobori! Trebuie să te întorci! îi striga individul, gesticulând cu braţul tenas liber.

În spatele pâlniei, prin geamul căştii. Adela îl recunoscu pe criticul îmbrăcat în haine cu petece multicolore care păzea intrarea acelaşi loc oricum s-ar fi I – Mă urmăriţi degeaba, nu mă întorc prin aer, nu putu curmaţi căută din priviri o direcţie *în care cu* f".

cu voi, îi strigă Adela direcţie în care să fugă.

Urmăritorii apăreau în diverse locuri, pendulând în sus şi-n °s. fără să reuşească să rămână mai mult timp la înălţimea femeii. Doar piticul stătea încremenit în aer. O privea pe Adela lr>tă prin geamul aburit al căştii, continuând, cu pâlnia la gură, să i cheme cu vocea lui monotonă, metalică şi iritantă, ca un disc re patefon stricat. Adela înţelese că nu putea să scape în zbor de măritori, deoarece aceştia aveau o viteză mai mare decât ea: ngura ei şansă era să coboare pe pământ şi să fugă printre copaci, profitând de faptul că tuburile scafandrilor se încurcau coroanele stufoase. Privi în jos, spre stratul gros de iarbă, şi tras adânc aer în piept. Trupul îi deveni mai greu şi alunecă spre pământ, până simţi sub tălpi verdeaţa moale. Indivizii care urmăreau începură să se agite, sărind mai rapid în sus şi în jos – Nu ai voie! Nu ai voie! bubuia paznicul monumentului prin megafon.

Adela o luă la fugă printre copaci. Îşi croia drum prin frunz înlăturând crengile sălciilor cu mâna dreapta, apărându-şi e cealaltă mână faţa. Înainta aşa până când îi lăsă în urmă p scafandri. În dumbravă se făcea tot mai întuneric, probab soarele intra după nori

sau coroanele sălciilor se îndeseai Covorul de iarbă se subţia şi el, până lăsă loc unei întinderi d pământ bătătorit.

Din spatele unui pâlc de copaci răsări o clădire singuratic cu ziduri cenuşii. Părea un garaj de beton sau o hală părăsită! cărei uşă era dată în lături. Adela se opri, neştiind ce să faci Pentru moment, nu mai auzea vocea ameninţătoare, dar ştia e urmăritorii o pândeau pe undeva, încercând să-i dea de urmă.! cele din urmă, când ochii i se obişnuiră cu semiobscuritatea di faţa sa, păşi prudent înăuntru. Se pomeni într-o sală prelung rece, nemobilată. Peretele din stânga era acoperit cu fereşti înalte, ajungând până la tavan, făcute din sticlă mată, prin care i se vedea nimic în afară. Marginile de sus ale ferestrelor era acoperite cu draperii scurte, din catifea neagră. Tavanul ei murdar, înnegrit de fum, ca şi cum în sală ar fi ars mult tini luminări. Mozaicul ce pardosea încăperea era într-adevăr păd pe alocuri, cu ceară topită. În mijloc se afla o masă prelungă, marmură. Adela o ocoli încet, gândindu-se că ar putea fi catafalc.

„Ce-ar fi să mă întind pe el, ca şi cum aş fi moartă?!" îi trei prin cap. „Urmăritoniar crede că am murit şi m-ar priveghea toţii, apoi m-ar lăsa în pace".

Gândul îi displăcu. Ar fi trebuit să stea nemişcată, lipită masa rece de marmură, până când s-ar consuma luminările i mâinile oamenilor. Ar pătrunde-o frigul, iar aerul rece şi fumul ar face-o să strănute. Atunci toţi ar privi-o mustrător şi paznicul ar scoate-o cu forţa afară, ca să o pedepsească pentru că intrase în monumentul funerar.

De afară, din dumbravă, răzbătu un zgomot înfundat de paşi. Asta însemna că urmăritorii descoperiseră locul unde se afla şi, pentru a putea veni după ea, îşi desfăcuseră legăturile şi coborâseră pe pământ. Din clipă în clipă aveau să dea buzna în clădire, în frunte cu paznicul pitic. Adela se depărta de catafalc, cercetând colţurile sălii, în căutarea unei ascunzători. Deşi nu avea tocuri, se pomeni că face un zgomot înfiorător, probabil fiindcă auzul îi devenise foarte sensibil, iar sunetul paşilor era răsfrânt de ecou. În mijlocul peretelui din partea opusă intrării, descoperi o a doua uşă, acoperită cu un grilaj de sârmă, în spatele căruia se afla suprafaţa lucioasă a unei oglinzi aburite.

Între timp, zgomotele de paşi se apropiaseră de intrarea în sală. Era un murmur continuu, ce îi amintea de un grup de reporteri venind agitaţi la o conferinţă de presă. Păreau pe punctul de a intra şi doar

catifeaua neagră de la ferestre mai vătuia gălăgia. Adela nu mai cuteză să se întoarcă cu faţa spre ei, aşteptând ca din clipă în clipă urmăritorii să năvălească peste ea. În piept i se pusese un nod, de parcă un şoarece speriat ar fi dat să-i fugă pe trahee în sus.

Şi dacă oglinda e totuşi uşa unui ascensor?" îşi spuse în gând.

Se lipi strâns de suprafaţa lucioasă, ca şi cum ar fi vrut să treacă prin ea, şi trase în urma ei grilajul. În clipa aceea, cei care o urmăreau pătrunseră în sală. Zgomotul de paşi şi vocile deveniră limpezi, de parcă s-ar fi luat o pernă de pe ele. Adela tresări, înghesuindu-se în oglindă.

— Foarte bine, ia ascensorul! hârâi undeva în spate vocea de difuzor stricat a paznicului. Ai grijă să nu alegi direcţia greşită!

Femeia nu apucă să înţeleagă ce spune. Speriată, fără să-şi dea prea bine seama ce face, trase brutal în urma ei grilajul de sârmă Sub apăsare, trupul îi deveni poros şi traversă sticla, asemeni unui lichid ce trece printr-un tiron. lJşa din spate se închise perfect. În timp ce ea se pomeni într-o cabină de ascenson Pereţii acesteia erau făcuţi tot din oglinzi aburite, care nu! reflectau chipul, ci doar un spaţiu gol. Prin panoul de sticlă prin care intrase îi văzu. ca prin ceaţă, pe urmăritorii ei. Învârtindu-şi în jurul catafalcului.

Pe un alt perete al cabinei se afla tabloul de comandă i ascensorului. Avea o formă neobişnuită, de disc, fiind vorba. < vede, de un model mai vechi. Butoanele erau aşezate în cea precum cifrele pe cadranul unui ceas. În mijloc avea un ax f care ar fi trebuit să fie înşurubat un arătător circular, ce se roteş odată cu mişcarea ascensorului. Acul era însă smuls. Încât Ade nu îşi putu da seama la ce etaj se află. În dreptul butoanel reprezentând etajele erau scrise mai multe indicaţii, da majoritatea dintre ele erau şterse. Unul din ultimele butoane di dreapta păstra o inscripţie lizibilă: Consilier. Adela îşi aminj sfatul lui Judanul de a reveni la el şi se strâmbă. Spre stingi cercul se termina cu un buton de altă culoare, roşu, destina probabil întreţinerii, pe care scria: Hidrant. În rest. Adela în desluşi decât indicaţii fragmentare: dormitor, grădiniţă, bunici liceu, facultate, căsătorie, slujbă.

Urmăritorii se adunaseră în faţa ascensorului. Prin grilajul d sârmă, paznicul îi indica o cifră pe degete, dar nu se auzea I spune, fiindcă purta în continuare casca de scafandru. Un altu' ţinea în mână o mască de oxigen pentru prim ajutor, iar un] treilea o seringă cu un

lichid gălbui precum ceaiul. Speriată că putea intra peste ea. Adela apăsă pe butonul pe care ser „Slujbă". Ceva se schimbă în atmosferă. Cabina începu să mişte, dar nu vertical, în sus sau în jos, ci într-o altă direcţie, gr de precizat. Adela simţi o ameţeală ciudată, însoţită de o senzai de schimbare.

Capitolul VJ

După-amiază în Patriarşie prudi, întreruptă de un pitic spânzurat

Ascensorul traversă mai multe etaje, apoi se imobiliza. Prin uşa translucidă, afară, acolo unde înainte fusese sala catafalcului, acum se întrezărea o antecameră cu numeroase rafturi de bibliotecă. Adela răsuflă uşurată, ştiind că ajunsese în cu totul altă parte a clădirii şi că, pentru moment cel puţin, scăpase de urmăritori. Părăsi prudentă cabina şi înainta printre rastelurile pline cu dosare. Printr-o fereastră încastrată între două dulapuri se revărsa lumina zilei. Firişoare de praf vibrau în aer, plutind ca nişte fulgi minusculi de zăpadă. Un fior o fulgeră pe spate, dându-şi seama că locul îi este cunoscut.

Un cocostârc împăiat o privea de pe un dulap. Ponosite şi murdare, penele păsării erau ude. Deasupra lui fusese aşezată o bucată de tablă cu rol de acoperiş, deoarece din tavan picurau stropi de apă. Înveselită, Adela îşi roti privirea împrejur, peste rafturi. În spate, deasupra uşii ascensorului, care rămăsese deschisă, se afla un cadran. Crezu întâi că e un tablou indicând etajele, asemeni celui din cabină, apoi îşi dădu seama că era de fapt un ceasornic, cu limbile oprite. Neliniştea îi dispăruse, avea sentimentul odihnitor că înaintea ei se întinde o după-amiază nesfârşită de vară şi că poate să-şi piardă timpul făcând orice ar fi dorit, fără nicio grijă. Pe cotoarele de carton ale dosarelor erau scrise diverse nume, aranjate în ordine alfabetică, dar ochii îi fugeau distraţi peste ele. Mai mult în joacă, scose un dosar, ţinându-l precaut cu două degete, suflă praful de pe el şi îl deschise. Primul lucru care îi căzu sub ochi fu o fişă pe care scria: „Peripeţiile Adelei în ţara oglinzii".

Ha, ha! Sigur că da! Sunt în biblioteca şcolii! izbucni Adela, recunoscând în sfârşit locurile. Se afla în încăperea cu dosare şi fişiere, ce alcătuia antecamera sălii de lectură unde se refugia în pauzele dintre ore. De fiecare dată când intra în sala deârnii ° * 1*gaz în luPta interminabilă cu clasele de rol. răutăcioşi. Biblioteca era întotdeauna liniştită şi caldă şi nu lasă să răzbată nimic din gălăgia de sabat de pe

coridoare Rareori avea timp să citească: stătea pur şi simplu aşezată la o masă învelita parcă într-un ou de vată electrică odihnitoare felul, ebihjăe a Uşa Să Hi de lectură convinsă fiind în fetal acesta se va izola definitiv de urmăritorii pe care îi lăsase f jos, la un alt etaj al ascensorului. Sala era întocmai cum o ştia I cum îşi dome întotdeauna să fie. Patru şiruri de dulapuri înalte, în *Vine*! *i* de J°s şi rafturi ticsite de cărţi în cea de sus să „în trei al wnt* prelungi. Lumina tremurătoare şi se filtre,"; *A* r-Jdea printr-o fereastră cu sticlă mată şi se filtra prin rândurile paralele de cărţi, ca prin perdele de

Sr? 3? rând se afla" câte° mă-a de ««tura şi un fotoliu de modă veche, cu picioare arcuite.

Scufundate la fotolii, două persoane citeau în tăcere, fără să findicat capul la intrarea ei. Bătând din lateral, razele soarelui de film moun Cf în Silueta IOT *" * & «"*ul* –, th mie r, „* * fi amintea Adelei de S? f în Cd de „al treilea fotoliu rămas liber, între aceste prezenţe calde, prietenoase, privi un timp mulţumită împrejur, apoi, cu un gest distrat, iscodi coperţile cailor aflate

carte de format mic, groasă, cu i citit şi cu legătura cotorului aproape albastru Hhwi „IWU °a să „" piardă filele şi în desenul albastru, decolorat acum, cu un motan zburând sub discul lunii ui şi aMUaml OniPambila' demen*> minunata P «veste a Maestr lui şi a Margaretei. O rază de soare păru că izbucneşte sclipit, dintre paginile cărţi, atunci când întoarse prima pagină. Ade mmgne cu duioşie hârtia poroasă, îngălbenită de timp Alături titlul imprimat cu litere de tipar, în dreapta, sus, se lăfăia un nume scris de mână, cu cerneala în parte ştearsă, ce îi atrase atenţia.

„Luiza Textoris", desluşi ea, ţinând cartea într-o parte, în lumină. „Cât de lipsiţi de respect sunt cititorii", comentă pentru sine. „Smulg pagini, murdăresc hârtia, fac notiţe şi sublinieri, îşi trec numele şi socotelile casnice. Cine va fi fiind Luiza Textoris?" Sub nume era scrisă şi o dată, probabil cea a lecturii cărţii, dar cifrele erau şterse, nu se mai vedea decât 12 ianuarie. „Sau să fie o donaţie din partea acestei Luiza Textoris? Să vedem atunci cum citeşte Luiza Textoris", îşi mai spuse şi întoarse paginile, scufundându-se în primele rânduri ale romanului.

La ceasul unui amurg înflăcărat de primăvară, pe aleile toropite de căldură ale parcului Patriarşie Prudi îşi făcură apariţia două persoane. Una dintre ele era Anir Hectorovici Marlioz, preşedintele consiliului orăşenesc, directorul unui important proiect urban ce se va

încheia cu o catastrofă, din care nici măcar tizul său, compozitorul Hector, nu va avea cum să-l scape. A doua persoană era consoarta președintelui, Adela Bezdomnîi Vlaia, absolventă a Facultății de Litere și profesoară de școală generală, a cărei poreclă (bezdomnîi), însemnând „fără casă", „rătăcitoare", avea să se dovedească din păcate atât de potrivită cu întorsătura evenimentelor. Mergeau vlăguiți de căldura care se abătuse în valuri asupra orașului încă din zorii zilei. Discutau cu aprindere pe marginea unei teme de neîndoielnică importanță, dar pe care, din păcate, autorul acestor rânduri, aflat la o oarecare distanță de locul întâmplării, w a putut-o înregistra.

Cei doi se opriră în colțul unei alei și abandonară înfierbântata discuție, descoperind o tarabă cu răcoritoare. Se năpustiră asupra ei și, rezemându-se sfârșiți de tejghea, asemeni u-țor oameni salvați din deșert, ceruri vânzătoarei două sucuri Slfonate și reci precum gheața, ce îți umplu de aromă cerul Sni, ridicându-se ca un zefir răcoritor pe palat, și apoi alunecă sfârâind pe gâtlej, în gelatina topită a trupului. Iată însă că, în loc să scoată din congelator două sticle împurpurate de broboane de rouă, vânzătoarea se mulțumi să-i anunțe, apatică:

— Nu avem sifon. Pot să vă prepar însă siropul cu apă de robinet. Numai că e caldă, preciză ea.

*Președintele consiliului orășenesc aprobă resemnat oferta. Femeia turnă câte un deget de lichid roșu pe fundul a două halbe și le puse sub gura unui robinet. De pe țeava țâșni bolborosind un lichid gălbui, care umplu aerul cu un miros puternic de frizerie. Siropul era într-adevăr călduț, aproape leșios. După ce bău, pe Adela Bezdom*nîi *Vlaia o apucă un sughiț incontrolabil, ce nu o va părăsi decât mult mai târziu, când întâmplările vor porni într-o direcție neașteptată și tragică.*

Soarele coborâse între timp după orizont, poleind cu o beteală de aur lichid crestele dealurilor ce se înălțau dincolo de albia îndepărtată a râului. Deasupra coroanelor umbrite ale plopilor din parc se întindea un cer nesfârșit, de azur, pe care strălucea regele stelelor, luceafărul de seară. Odată cu apusul, căldura care toropea orașul se domoli și aerul deveni în sfârșit respirabil. Atât președintele consiliului, cât și femeia sa, își simțiră plămânii ca eliberați dintr-o menghină. Dinspre suprafața de cerneală a lacului se ridica o adiere proaspătă! care înainta pe alei, printre coroanele fremătânde ale copacilor!

Parcul se animase acum, oameni singurateci sau perechi de pensionari ieșiseră la plimbare și hoinăreau pe cărările din preajma

apei, căutând o bancă liberă. Ce e drept, aleea pe carm mergeau Anir Hectorovici şi consoarta sa, doamna Bezdomnîi, rămăsese liberă, ca şi cum trecătorii ar fi evitat-o, cu acm instinct care le face pe animale să presimtă un cutremur sau altă calamitate cu mult timp înainte de izbucnirea catastrofei Cei doi se aşezaseră pe o bancă fără spătar, el îşi reluaşi gesticulând demonstraţia (era ceva legat de un proiect geologică iar ea încerca să-şi stăpânească sughiţul rebel.

În acel mome/it, se petrecu primul eveniment ciudat din seria de întâmplări ce vor rămâne multă vreme întipărite în mintea clujeviţilor. Din văzduhul pufos, străbătut de fire de umbră, se înfiripă un cetăţean cadrilat, cu veşmintele făcute parcă din petece. Deşi trăsăturile feţei şi culorile hainelor se vedeau cu multă limpezime, individul era străveziu, căci prin el se întrezărea trunchiul unui copac aflat la câţiva metri mai în spate. Nu atingea pământul, ci plutea legănându-se în aer. Adela Bezdomnîi avu o clipă impresia că omul atârnă spânzurat de gât, ca un condamnat pe eşafod, dar sfoara care îl ţinea suspendat aducea mai degrabă cu un furtun de scafandru, care pornea de undeva din zona ombilicului. Nu se ştie de ce, Adela era convinsă că omul se hlizea la ei, făcând gesturi caraghioase, de bufon, până când privirea i se fixă o clipă pe faţa lui de pitic, congestionată, de om care încearcă să comunice ceva şi e exasperat că nu poate fi auzit.

Dinspre geam se auzi o bufnitură, ca şi cum o pasăre sau un fluture uriaş s-ar fi izbit de sticlă. Adela ridică speriată ochii din carte. Cât timp trecuse de când începuse să citească? Cum putuseră acele câteva file să încropească o întreagă poveste, încât uitase de sine? Soarele scăpătase spre asfinţit, după-amiaza era pe sfârşite şi atmosfera de vrajă din bibliotecă se spulberase, făcând loc unui sentiment de vinovăţie, precum cel trăit de un copil care ştie că a rămas prea mult timp într-un loc interzis şi că trebuie să se întoarcă acasă. Pasărea sau fluturele uriaş se lovi din nou în fereastră. Aripile sale pudrate şi trupul său catifelat se lipeau din când în când de sticla mată, ca de o lampă, şi atunci Adela îi întrezărea zbaterile de embrion. „Are să spargă geamul!", se nelinişti ea, neputându-şi lua ochii de la conturul neclar al insectei.

„Ţi-e teamă că timpul a stat în loc?", se auzi o întrebare învelită în vată. Adela se întoarse spre una din mesele de lectură, unde şedea o femeie îmbrăcată cu un pulover portocaliu de mohair, pufos şi moale, cu părul bogat şi frizat căzându-i pe umeri şi cu ochelari cu ramă de

baga albă. O recunoscu, ca în Vls> Pe bibliotecară, prietena ei. femeia cu care împărţise şi îşi povestise necazurile atâţia ani în cotlonul acesta ferit al şcolii.

Bibliotecara continua să vorbească, cu o voce surdă, şi spunea lucruri pe care Adela simţea că nu le înţelege exact, dar care încercau să o liniştească. „Să nu ai remuşcări că ai stat aici, cu noi. Nu ai făcut niciun rău, eşti întotdeauna binevenită. E mai bine aici decât afară, chiar dacă ţi se pare o laşitate să te ascunzi între cărţi. De altfel, eşti liberă, poţi să pleci oricând vei dori. Vezi cadranul ascensorului, din încăperea cealaltă? îl putem fixa la orice oră vrei tu şi vei coborî înapoi în ea ca şi cum nu ai fi stat aici nici măcar un minut".

Mai liniştită, în primul rând fiindcă fluturele încetase să se izbească în geam, Adela se lăsă la loc în fotoliu, întrebându-se dacă acel cadran pe care-l văzuse deasupra cabinei ascensorului era într-adevăr un indicator al etajelor sau era totuşi un ceas de perete. Cuvintele prietenei sale, bibliotecara, o tulburaseră în mod nedesluşit, fiindcă îi aminteau de un sfat pe care-l primise în urmă cu câtva timp, nu mai ştia când şi nici de la cine, acela de a folosi ascensorul (era acelaşi ascensor?) atunci când doreşte să se întoarcă (unde?).

„Pe mine vă rog să mă iertaţi, trebuie să ies în oraş", spuse cea de-a doua persoană din încăpere, pe care Adela nu o luase până atunci în seamă. Era un bărbat violet, care şedea la a treia; masă, din colţul opus al bibliotecii, cu soarele bătându-i din spate, astfel încât nu i se vedea faţa, deşi felul *îţi* care stătea < aplecat asupra cărţii îi era binecunoscut Adelei.

„Unde mergi? Nu o iei pe Adela cu tine?", întrebă femeia 1 cu pulover din mohair portocaliu.

„Am să trec pe la bunica mea, care e internată", spuse el părăsind încăperea, fără să arunce o privire Adelei.

„Ce se întâmplă, sunteţi certaţi?" se miră bibliotecara.

— Certaţi?! De ce am fi certaţi? Nici nu sunt sigură că îl cunosc.

„Haide, nu încerca să mă păcăleşti. Doar aici în bibliotecă aţi făcut cunoştinţă. Aici l-ai întâlnit pentru prima oară şi te-a «îndrăgostit de el".

— Stai puţin. O clipă, dă-mi voie, murmură Adela tulburată.]

Ce vrei să spui? Că el e… asta, ah, cum îl cheamă? doamne, ce se întâmplă cu mine? Maria, nu, Luiza, ha! cum naiba te cheamă? ţipă Adela, exasperată, pentru că nu nimerea numele prietenei sale

bibliotecare, ajută-mă, spune-mi, cine e bărbatul care a ieşit?

Bibliotecara o privi lung, apoi consultă un calendar atârnat pe perete şi spuse gânditor: „E posibil să nu-l fi cunoscut încă? Să fim la o dată când deocamdată voi nici nu v-aţi întâlnit? Nu-ţi aminteşti cine e Anir?”

— Anir! Da, pe el îl caut, izbucni Adela, amintindu-şi în sfârşit numele bărbatului. Apoi se lăsă în scaun, murmurând: Ajută-mă. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine. Parcă mi-am pierdut o parte din memorie. Ştiu că am venit să-l caut pe Anir, dar nu ţin minte de ce. Şi nici măcar cum arată. Despre cine vorbim?

„Îţi va fi tot mai greu. Pe măsură ce vei ajunge în locuri mai vechi, îţi vei aminti tot mai greu de el, fiindcă nu-l vei fi cunoscut. Sunt îngrijorată pentru tine. Încearcă să păstrezi mereu treaz în minte gândul care te-a făcut să vii încoace. Altfel te rătăceşti şi nu mai ieşi niciodată. Nici nu ştiu dacă nu ar fi mai bine să te întorci”.

— Unde să mă întorc? se miră Adela, pentru că nu înţelegea la ce se referă prietena ei. Oare s-a întâmplat ceva înainte de a veni în bibliotecă? Parcă tocmai am ieşit de la ore… Unde să mă întorc de la şcoală? Acasă?

Adela! îi fulgeră o voce în interiorul capului, deasupra urechii drepte, asemeni unui scurt-circuit. Şoapta îi răsunase foarte limpede în minte şi se deosebea perfect de întrebările care o agitau. „El e! M-a chemat!” fu primul ei gând, dar imediat rămase stupefiată, fiindcă nu-şi dădea seama la cine se gândise cu acea tresărire de bucurie. Simţise strigătul ca pe un curent electric care se descarcă printr-un filament, aducându-l la incandescenţă şi apoi făcându-l să se topească. Vocea fusese atât de VIe, în comparaţie cu celelalte imagini, confuze şi cenuşii, care 11 fluturau prin cap, încât parcă desenase prezenţa luminoasă a unui bărbat chiar lângă ea. Dar apoi imaginea se ştersese, ca o siluetă întrezărită fugitiv într-o scăpărare de lumină.

„Ai grijă de tine. Ţi se pare atât de simplu să fii stăpână peste gândurile tale şi. totuşi, uite cât de uşor prinde câte unul viaţă şi îţi scapă de sub control”, spunea femeia în mohair portocaliu.

Adela o privi întrebătoare, când o a doua chemare, la fel de stridentă ca şi cea dintâi. O făcu să tresară. De astă dată, vocea nu-i mai răsunase în interiorul capului, ci undeva afară, dincolo de fereastră, ca zgomotul unei sfârleze cu arc de metal. Deşi îi vibra încă în urechi, nu înţelesese ce spunea, nu mai fusese o voce clară, ci un glas distorsionat

printr-un megafon. Ascultă atent, dar în încăpere se lăsase o liniște de catifea. Femeia în mohair transparent tăcea şi ea. Lumina se împuţinase, rafturile de cărţi aruncau grilaje de umbră pe peretele opus ferestrei, iar colţurile bibliotecii se scufundaseră în întuneric. Se auzea doar zgomotul moale al unor aripi ce se izbeau de geam.

Adela se ridică şi se apropie de sticla mată, cu palmele la ochi. pentru a desluşi mai bine fluturele uriaş de afară. Nu era nici fluture, nici pasăre, fiindcă nu avea aripi, ci atârna suspendat de un tub de oxigen cum au scafandrii, legat de mijloc. Era un individ în pantaloni cadrilaţi, sau peticiţi, mic de statură, care se balansa în aer, împingându-se în fereastră. Adela îl văzu venind din nou spre ea, cu gura crispată într-un strigăt, cu ochii măriţi. Nu se auzea ce strigă, ca într-un film mut, dar, atunci când individul se lovi de geam, precum un uriaş liliac sau un fluture de noapte, femeia îşi dădu seama că pe ea o chema, ca printr-un megafon defect: Adela!

Se trase grăbită înapoi, căutând o cale să fugă.

— Mi-am adus aminte, îi spuse bibliotecarei, în timp ce îşi croia drum spre uşă. Trebuie să-l caut pe bărbatul de adineaori! înainte să fiu prinsă de cei care mă urmăresc. De ce l-ai lăsat să plece din sala? De ce nu mi-ai spus cine e, ca să-l recunosc? Nu ţii minte unde s-a dus?

„Spunea că merge la spital, la bunica lui bolnavă".

— Ciudat, ce coincidenţă. Şi bunica mea a fost internată mult timp. Înainte de a muri. Unde e spitalul?

„Foarte aproape. Dar dacă te duci acolo, vreau să ne luăm rămas bun, fiindcă nu ne vom mai întâlni. Bunica ta a murit înainte să ne fi cunoscut noi. Adio".

Adela o îmbrăţişa pe bibliotecară, mângâindu-i puloverul din mohair opalin, cu un sentiment de sfâşiere, dar, cum piticul de afară lovea tot mai puternic în fereastră, ameninţând s-o spargă, se rupse din braţele prietenei şi se îndreptă grăbită spre ieşire. Cu coada ochiului, deasupra canatului de lemn, văzu un alt cadran de ascensor, dar nu-şi dădu seama ce etaj indica. Deschise uşa şi părăsi pentru totdeauna biblioteca.

Capitolul VII

Bunica se scoală de pe patul de moarte şi fuge cu Adela din azil

Adela pătrunse într-un salon prelung, slab luminat de către o fereastră încastrată în peretele din partea opusă. După lăţimea cercevelei, zidurile arătau a fi foarte groase, de casă medievală. De-o

parte şi de alta, pe lângă pereţi, se înşiruiau paturi de spital, cu schelet metalic, în care se vedeau oameni culcaţi. În mijlocul încăperii, în aerul stătut, se învârtea un roi de muşte, cu mişcări în zigzag. Una dintre ele se aşezase pe faţa unei bătrâne ce dormea în primul pat din dreapta şi circula pe pielea ei pergamentoasă ca pe o buturugă. În afara bâzâitului, nimic nu tulbura liniştea zilei de vară.

Adela recunoscu imediat locul, era salonul de azil în care bunica ei îşi trăise ultimele zile. În paturile cu somiere deşelate şi rufărie coaptă de atâta spălat, zăceau mai multe bătrâne paralitice, unele bolnave, altele amnezice. Pe noptiere se aflau pahare şi farfurii cu resturi de mâncare, iar sub paturi se vedea câte o ploscă medicală. Bătrânele dormeau adânc, încât Adela avu impresia că în încăpere, la înălţimea paturilor, plutea un gaz soporific. Dacă s-ar fi aplecat sub nivelul lui, s-ar fi molipsit şi ea de paralizia acestui lichid de somn.

Bărbatul din bibliotecă şedea pe marginea ultimului pat din partea stângă, lângă fereastră. Închise uşa, cu grijă să nu lei trezească pe bătrâne, şi se apropie de fereastră până când, peste umărul bărbatului, aflat cu spatele la ea, văzu chipul femeii din pat.

„Bunica!”, o recunoscu ea. Bătrâna stătea cu ochii închişi şi avea pielea atât de pământie încât, fără să vrea, Adela se gândi că murise. Patul putea la fel de bine să fie un coşciug, în care bunica zăcea pe spate, cu mâinile împreunate pe piept, sub pătura roasă şi găurită. Nu era totuşi moartă, pentru că picioarele îi stăteau chircite, cu genunchii îndoiţi în sus. Fruntea îi era înconjurată de un fular roşu, făcut sul, de parcă nu maxilarele, ci cutia craniană trebuia strânsă, ca să nu se deschidă la moarte. Pielea feţei semăna cu o suprafaţă de lut crăpat, în care se căscau găvanele ochilor. Din cauza lipsei dinţilor, gura i se prăbuşise asemeni unei falii pe care buzele lipite de os nu mai ajungeau s-o acopere. „Sper că mai e încă în viaţă”, gândi Adela, îngrijorată de ideea că bătrâna ar fi putut muri fără s-o mai recunoască pentru a-şi lua rămas bun. Bărbatul se aplecase asupra bătrânei şi îi şoptea ceva la ureche sau îi făcea respiraţie gură la gură. Adela crezu o clipă că, de fapt, cei doi se sărutau. Uimită, se apropie şi mai mult, până ajunse în dreptul bătrânei. Un suflu de viaţă trecu prin obrajii acesteia, redându-i pielii o culoare purpurie. Buzele i se apropiară, fără a acoperi însă falia dintre maxilare. Deschise cu greu ochii, cu pupile dilatate, negre şi imobile, ca apele unei oglinzi moarte, în care încearcă să se reflecteze o rază de soare. îi privi pe cei de lângă ea, fără să-i

deosebească, apoi începu să dea din cap într-o parte şi-n alta. La fiecare mişcare, sub chipul bătrânei se iveau trăsăturile unei femei mai tinere, ieşind la suprafaţă ca printr-o mască de ceară ce se topeşte. Bărbatul se aplecă din nou asupra bătrânei şi o sărută pe frunte.

— Anir, ce îi faci bunicii? se pomeni Adela întrebând revoltată.

Bărbatul sări în picioare şi se întoarse spre ea. Adela constată că nu îl recunoaşte, că nu ştia a cui era figura aceea complet străină. Jenată, îşi coborî ochii spre bătrâna. Aceasta o Privea pieziş, dintr-o parte, cu o căutătură fixă. Privirea i se limpezise şi în pupile i se aprinsese scânteia vieţii, chiar dacă trupul îi stătea în continuare într-o poziţie anormală, asemeni unei paralitice căreia numai ochii i-ar fi rămas vii, lacomi şi f5 văşiţi.

Fără să spună

Pisică slabă şi cenuUSiel UVĂ – ntbă bătu! întinse mânaarătând o Pt de perete. Anin-u mustăţi, ungi. coco tată pe un du.

J*”? 1 5 < Privea pe a. ghemuit între nişte «Wv ea antele verticale ale pula Cuhi mari şi galbeni, tăiaţi de ™ vorbea Anir dPeuffildor„E motanul de la bodegă de care pentru mica ţelină fi Adela, simţind un val deşi dar; e «nd I se apr Opie v™ să o mângâie şi să o ia în braţe. «a» pe hirâind. Ade, „dulaP P că îşi înfoie blana şi începu sărească şi să o s-o opri dezorientată, apoi încercă să-i dar, când întinse dJ «p, s, ca răspunse cu câteva mieunaturi gata să o zgârie A» „u mina să o atingă, se zburli furioasă”.

— Nu ştiu ce are în 1 Moarse întrebătoare spre cei doi aşa s-o mâng? i P’sica asta. s-a sălbăticit de tot, nu mă mai bătrâna, care” atâta timp singură acasă… răspunse apropia de anima, CU aten-le încercarea Adelei de a se

— Dar cum de a – plecată? rămas singură? Dumneata unde ai fost

= or: rmboir ca aici multă convingere

Bărbatul se ridif spatele la ele ASI stătea în picioare în dreptul ferestrei apropie de pat, pentru a o îmbrăţişa reaea în continuare imobilizată. Dar aiura de pe ea şi sări în picioare, r – ow un mjn” Im cauza amorţelii, vt

— Ce cauţi tu ici?” O întrebător în ochi:

urât acasă, *m-i* uiesc la dumneata un timp. Mi s-a

A – Vai! Oftâbătrân U să stau acolo.

de acasă… ruKgreu, cu privirea împăienjenită. Ai fugit

Am fost internată în spital la azil. prote Stă Adela, fără prea ptele la ei e. Pe bunică, Pe C bt

Şchiopătând

Care de se poate locui înapol P – s-a părăginit casa cât timp ai stat în spital?

— Trebuie făcută doar puţină curăţenie. De ce ai fugit?

Adela o privi încurcată:

— Hu ştiu, mă urmărea cineva. Mi-era frică. Dar nu-mi mai pune întrebări, mai bine pregăteşte-mi camera din spate.

— Da, da, te: ari bătrâna, începând să se agite. Haide repede acasă. Am să-ţi scot haine de pat curate.

Fără să mai arunce o privire în jur, luă o sacoşă de sub noptieră, în care se ai iau lucrurile ei de spital, şi porni şchiopătând spre ieşire. Adela o urmă. lăsându-l pe bărbatul de la geam singur, privind pe fereastră.

Un val de aer proaspăt năvăli pe uşa larg deschisă. Era altă uşă decât cea prin care intrase în azil, fiindcă nu dădea înapoi în bibliotecă, ci spre curtea de la ţară a bunicii. Agăţată pe un schelet de sârmă, viţa de vie era în floare, căptuşind pe dinăuntru curtea precum cortinele unui baldachin. Printre frunzele ei zimţate, la orizont, strălucea o lumină sclipitoare, ca un diamant, mai puternică decât orice stea, ce nu putea fi decât soarele. Atunci când plecase din bibliotecă tocmai se însera, dar se vede că între timp venise dimineaţa. Însemna că petrecuse o noapte întreagă în azil, poate că adormise şi ea. cine ştie cum, sub influenţa aerului narcotic din salon. Bunica descuie uşa casei şi intră în verandă, de unde întrebă printr-o fereastră deschisă:

— Ce haine de pat vrei? Cele de satin alb?

— Alege dumneata, dar nu cred să mă mai culc la ora asta. Nu vezi că au venit zorii?

Într-adevăr, acele unui ceasornic mare. aflat pe zidul de deasupra porţii, arătau o oră matinală. Cadranul era alb strălucitor, în timp ce corpul de lemn, vopsit în verde, avea contururile neclare, topindu-se în iedera de pe pereţi.

— Cred că eşti obosită. De când n-ai dormit? întrebă a, ieşind în prag să scuture un cearşaf aii. scrobit şi tare. miros de levănţică.

— Nu mi-e somn, am să stau în şezlong în curte.

Adela cercetă cu nostalgie locul. Toate erau ca pe vremea copilăriei ei. Un felinar cu patru feţe de sticlă, tăiate pe diagonală de

două stinghii, atârna în colţul casei, luminându-r spaţiul rămas încă întunecat de sub poartă. Poarta avea forrm unui gang înalt, deasupra ei se întindea acoperişul casei, închizând-o ca pe o adevărată sală. Pe bolta porţii se vedea chepengu pătrat al podului, care îi aduse aminte de expediţiile aventuroase de când era mică printre obiectele depozitate aici. Adela îşi u propuse să urce în pod ceva mai încolo, când va fi odihnită. îi continuarea porţii, pe o latură a curţii se afla veranda închisă cu* geamuri prin care se intra în casă, iar pe latura opusă se ridica gardul viu ce despărţea curtea de grădină. Bunicii ei avuseseră o grădină întinsă, cu rânduri de viţă de vie în care atârnauciorchini negri de struguri, perlaţi în zori de rouă, cu pruni şi p caişi, sub care găsea întotdeauna fructe coapte căzute din crengi/ şi cu tulpini uriaşe de porumb, din a căror ştiuleţi atârnau bărbr maronii mătăsoase. Primăvara, de Paşti, ieşea grăbită din casa1 imediat ce se trezea şi se avânta să caute, în iarba încă udă coşul de ouă colorate, ciocolată şi bomboane, căptuşit cu frunze" lăsat de iepuraş. După-amiezi lungi de vară stătuse culcată pe O" pătură, sub un nuc, în aerul cald, domolit de adieri uşoare de3-vânt, privind smocurile albe de nori alunecând leneş pe bolta dl un albastru vişiniu. >?

— Ce păcat că aţi vândut-o! oftă Adela.

— Ce să vindem? Grădina? Când s-o fi vândut?!

Adela se întoarse mirată spre bunica ei, ieşită în uş verandei. Bătrâna avea un nas mare, coroiat, care-i cobora peste gura aproape lipsită de dinţi, cu un neg incolor şi păros deasupr; buzei. Faţa i se deschisese într-un zâmbet ipocrit şi şăgalnic chiar şi pisica cenuşie, care apăruse în uşă lângă ea, avea ochii alungiţi şmechereşte, cu irisul galben strălucitor.

— Cum, pot să intru în grădină?

— Desigur, cine te împiedică?

Adela căută din priviri uşa de sârmă ce despărţea curtea dt grădină. În cadrul de metal al acesteia îşi atârna vara un leagăn şi se balansa uitând de ea, până când bunica o chema în casă la mâncare. Uşa aceasta fusese desfiinţată de mult, după ce terenul fusese vândut, şi înlocuită cu un gard de scânduri. Acum, însă, să se afle într-adevăr la locul ei. În dreptul ei se afla bărbatul Un salonul de la azil. Întors cu spatele, privea peste gard spre gâturile de porumb din grădină. Pentru a trece dincolo, Adela *M* fi trebuit să-i ceară să se dea la o parte, iar ea nu cuteză să-l deranjeze. *1* – Adu-mi mai bine şezlongul, să mă

odihnesc puţin, se azgândi ea.

Bunica zornăi nişte chei, atârnate de o sfoară la brâu, şi se îndreptă spre magazia din latura opusă a porţii. Fără prea mare greutate, scoase dinăuntru, dintre stive de scânduri şi unelte de rădinărit îngrămădite unele peste altele, un şezlong din pânză de sac de culoarea fainii, uscată de soare. Adela îl întinse sub ofta de verdeaţă şi se lungi în el. Pe nesimţite, soarele se transjrmase într-un disc orbitor, ce împungea bolta de verdeaţă. Aerul începea să se încălzească, iar din gardul de trandafiri se înălţa parfumul uleios al florilor ce se desfăceau. Prin uşa deschisă a verandei, din casă, venea un zgomot de curăţenie, de >erne lovite una de alta şi de mătură frecând podeaua. După un în^2, bătrâna apăru din nou în prag şi deşertă un lighean. Apa e împrăştie în clăbuci printre pietrele ce pavau curtea, apoi se: rânse într-un mic şuvoi ce ducea spre poartă. Şanţul trecea chiar pe sub şezlongul Adelei, care, pomenindu-se cu pantofii *şi*, izbucni în râs.

«j – Tot aşa neastâmpărată ai rămas, bunică! Dumneata nu ai a mori niciodată, întotdeauna vei avea ceva de făcut. Şi arbatul de acolo de ce nu pleacă odată?

— De ce să plece? E bunicul tău.

— Bunicul?! tresări Adela, sărind din şezlong.

— Lasă-l, nu-l deranja, nu ştiu ce are în ultima vreme, nu /rea să stea de vorbă cu nimeni. f – Dar nu a murit? întrebă Adela în şoaptă.

Însă bunica era deja în fundul curţii, la coteţe, şi arunca boabe de porumb găinilor, aşa că nu o mai auzi. Adela îl cercetă neîncrezătoare pe bărbatul acela drept, dar oarecum obosit, care stătea cu spatele spre curte, privind peste gard în vechea lor grădină. Era îmbrăcat într-un costum bun, cu o reiatură mică, iar pe cap avea o pălărie cu bor îngust. Pe măsură ce îl observa, silueta lui aducea tot mai mult cu cea a bunicului, om înalt, dar slăbit şi îmbătrânit. Orice îndoială îi dispăru când bărbatul făcu o mişcare incogfundabilă din coate, aranjându-şi cu ele centura pantalonilor. Adela se simţi cuprinsă de ameţeală.

— Bunicule, strigă ea, fii bun şi du-te mai încolo, prezenţa dumitale îmi face rău.

Omul făcu doi paşi şi se scufundă în tufele de trandafiri ale gardului. Acum, între el şi nepoată se afla o fântână cu pompă de mână. Adela se simţi mai liniştită. Privi spre bolta de viţă şi văzu că soarele

urca tot mai sus pe cer, trecând printre frunze şi aruncând pe pământ pete de umbră, încât curtea semăna cu o blană de leopard. Vântul adia uşor prin frunziş, iar în depărtare, din altă ogradă, se auzea cântecul unui cocoş. Se anunţa o zi toropitoare de vară. Soarele se aşezase în creştetul cerului, neiertător, încât Adela trebui să-şi mute şezlongul la umbră, sub poartă, unde adia răcoare.

De aici, curtea i se deschidea privirii în toată lungimea ei. La celălalt capăt, în dreptul coteţelor, se afla un butoi urcat pe patru cărămizi, pe care bunica îl golea de apă, deschizându-i cepul. Un jet vişiniu ţâşnea cu putere, formând pe pământul bătătorit o băltoacă înspumată, care se strângea repede într-un pârâiaş. Când şuvoiul se stinse încet şi butoiul se goli, bunica îl răsturnă pe o parte şi intră ghemuită în el, înarmată cu o perie de sârmă şi o găleată de apă cu sodă. Doagele de lemn erau alunecoase din cauza unei folii subţiri de muşchi şi ciuperci. O aromă iute, de vin şi oţet, umplu curtea.

— Facem vin, bunică? strigă Adela, care se şi vedea, cu picioarele goale, într-o albie de struguri, strivind boabele lipicioase şi dulci.

— Nu, răspunse cavernos bătrâna, din butoi.

— Prietenii mei nu au drum încoace? Ce mult aş vrea să ne putem juca, aşa, spre seară, ca altă dată.

— Care prieteni?

— Eşti nesuferită, nu se poate sta de vorbă cu dumneata. Aş face o baie.

— Treci în butoi, dacă ţi-e cald.

Bătrâna ridicase din nou butoiul în picioare şi stătea în el. Doar capul îi depăşea marginea de lemn şi, ce era mai ciudat, împrejurul ei săreau stropi, ca şi cum înăuntru s-ar fi aflat într-adevăr apă şi bătrâna s-ar fi scăldat. Abia după câteva clipe Adela observă furtunul care ieşea pe fereastra bucătăriei şi se scufunda în butoi, umplându-l cu apă.

— Prea te omori şi dumneata curăţându-l. Mai bine mi-ai arăta drumul la râu, l-am uitat.

— Unde vrei să mergi pe căldura asta?! Fă baie în bazin!

— Care bazin? se miră Adela.

Bătrâna întinse un deget spre gardul de scânduri din fundul curţii, de lângă împrejmuirile coteţelor. Adela se ridică din şezlong şi porni într-acolo. Aruncă o privire peste gard şi nu îi veni să-şi creadă ochilor. Pe vremuri, aici fusese o a doua casă, ce făcea parte din

gospodărie, dar apoi bunicii ei o dărâmaseră. Locul rămas liber îl transformaseră într-o nouă grădină, mult mai mică, în care plantele creşteau la întâmplare şi chinuit, ca pe un teren viran. Câţiva caişi piperniciţi umbreau pământul ars de var şi moloz, iar într-o parte, la umbra unui zid, creşteau tufe de căpşuni, năpădite de buruieni şi flori galbene de păpădie. Locul era înconjurat pe două laturi de gardul de scânduri, iar pe celelalte două de zidurile dărăpănate ale fostei case. Pe unul dintre pereţi se vedeau încă modelele argintii ale zugrăvelii. Mult timp, Adela visase să sape aici o piscină.

Iar acum piscina se afla în faţa ei! Soarele bătea pieziş în undele transparente, strălucind pe suprafaţa perlată. Din apă se ridica o răcoare plăcută, îmbietoare. Sprijinindu-se de trunchiul pipernicit al unui cais, băgă prudent un picior înăuntru. Apa era caldă, numai bună pentru o baie. Nu avea costumul la ea, dar, cum nu era cine să o vadă, îşi scoase pardesiul şi cămaşa de noapte, le împacheta şi le aşeză într-un colţ, având grijă să nu se murdărească de praf.

Piscina avea o formă pătrată. Pe una din laturi se afla o mică trambulină de metal, căptuşită cu o folie de cauciuc zgrunţuros. Când sări de pe trambulină şi se duse la fund, Adela simţi că apa era gelatinoasă, deşi, atunci când o privise de afară, arăta transparentă şi cristalină. Nu era rece, dar îi provoca arsuri îngheţate pe piele. O clipă, fu convinsă că nu va mai ieşi din acel sirop lipicios şi începu să se zbată disperată. În sfârşit, scoase capul la suprafaţă şi îşi scutură părul.

Ceva se schimbase în atmosferă. O placă de nori plumburii acoperise soarele, iar cimentul dimprejurul piscinei strălucea difuz şi rece. Adela îşi aminti că nu ştia să înoate; aceasta era cauza pentru care se simţea în bazin ca într-o pungă de nisipuri mişcătoare pe cale de a o înghiţi. Cuprinsă de panică, încercă şase apropie de mal, zbătându-se şi împroşcând împrejur. Fundul bazinului era prea adânc, nu îl atingea cu picioarele, iar marginile lui îi păreau îngrozitor de îndepărtate. Voi să ţipe, dar apa îi pătrundea în gură, sufocând-o, şi oricum bunica nu ar fi auzit-o. Nu înainta deloc, se simţea ţintuită în mijlocul piscinei ca într-o răşină. Pe măsură ce se zbătea, lumina se stingea tot mai mult în jurul ei, soarele intra după nori din ce în ce mai plumburii. Bazinul semăna cu o meduză uriaşă, invizibilă şi înspăimântătoare, care o mesteca încet. Adela izbucni în plâns.

La un moment dat, printre lacrimi, ca prin ceaţă, desluşi silueta unui om aşezat pe marginea trambulinei. Era destul de aproape, încât

îi reveni speranţa şi începu din nou să se zbată pentru a ajunge cu mâna până la el. Apa o ţinea însă în continuare captivă în substanţa ei vâscoasă.

„Mamă, nu vreau să mor”, hohoti Adela, convinsă fiind că omul de pe trambulină era mama sa.

„Dar nu de tine e vorba, nu tu vei muri”, spuse în şoaptă făptura de pe mal.

Adela se linişti ca vrăjită. Renunţă să se mai zbată şi descoperi că, într-adevăr, nu se putea îneca, nu se ducea la fund, apa nu o înghiţea, deşi îi paraliza mişcările. Omul de pe trambulină nu era totuşi mama ei, cum îşi închipuise, ci un bărbat în vârstă, care îi era cunoscut. Se ridicase în picioare şi revenise pe mal.

„Şi, apoi, nu văd cum te-ai putea îneca în aer. Mai degrabă aici, în curte, e pericol să te îneci. În locul tău m-aş întoarce la fund, nu aş mai ieşi afară”.

Vorbele lui i se părură ciudate, încât plecă privirea nedumerită în jos. Afară se întunecase în mod neobişnuit, parcă ar fi avut loc o eclipsă de-soare, apa în schimb părea iluminată din interior, dinspre fundul bazinului. Străduindu-se să ţină ochii deschişi, Adela îşi scufundă capul şi descoperi că betonul de pe fund era transparent; Dincolo de el, atât cât se întrezărea prin lichidul translucid, se afla o altă încăpere, un alt spaţiu. Adela îşi închipui că se află. cu capul în jos, pe fundul unui lac, şi că priveşte, de sub apă, cerul de deasupra. Lumina venea dinspre acest al doilea cer, însă nu de la soare, ci de la un fel de reflectoare puternice, ca şi cum cineva ar fi cercetat, noaptea, cu lanterne, fundul lacului.

Cuprinsă de – ameţeală, Adela scoase gâfâind capul la suprafaţă. Lucru Fjle reveniră imediat la normal. Omul se afla tot pe marginea piscinei şi îl recunoscu cu uşurinţă. Era bărbatul care stătuse cuspatele la ea toată dimineaţa, lângă gardul de trandafiri, adică bunicul ei. Fără să se mai simtă încleiată în apă, Adelei nu îi fu greu de astă dată să se apropie de mal şi să se salte afară. Se acoperi cu pardesiul, nu fiindcă i-ar fi fost frig, ci mai mult ca să nu fie goală, şi se aşeză pe bordura de ciment. Bunicul ieşise din grădina cu piscină şi stătea în spatele gardului.

Adela se simţea tulburată. Pe de o parte, spusele bătrânului o neliniştiseră, ca o ameninţare. Scrută cu atenţie apa, să vadă dacă fundul acesteia mai arăta ca un geam prin care priveşti un peisaj.

Lichidul era însă mat, cenuşiu, şi îşi pierduse strălucirea. Pe de altă parte, se simţea copleşită de o tristeţe fără motiv, insuportabilă, deşi teama de moarte care o încercase în mijlocul bazinului îi dispăruse. Poate că însuşi bunicul era cel care urma să moară, căci, ciudat, ceva îi spunea că el murise deja. Baia în bazin îi apărea acum ca un coşmar în care ghicise moartea bunicului. De fapt, dorea să facă dragoste, un fior i se trezise în pântec şi îi înainta vibrând prin membre. Pielea îi devenise alunecoasă şi caldă, din cauza apei care se usca pe ea.

Moleşită de langoare, luă restul de haine în mână şi părăsi piscina. Bunicul ei dispăruse de lângă gard şi curtea era pustie. Prin ferestrele verandei răzbăteau zgomote casnice – bătrâna făcea ordine în casă –, dar Adela nu intră după ea. Alături de uşa principală descoperise scările ce coborau la o veche pivniţă, de a cărei existenţă aproape că uitase. Îngropată complet în pământ, cu lumina intrând doar pe un luminator aflat la nivelul curţii, pivniţa servea drept depozit pentru butoaiele de vin şi borcanele cu murături. O umezeală rece urca din pământul şi pereţii acoperiţi de un strat subţire de muşchi. Adela îşi amintea fascinaţia ei de copil atunci când cobora, însoţind-o pe bunică, cu un felinar vechi de fier în mână, în hruba întunecoasă. Acum, scările fuseseră refăcute, vechiul ciment crăpat fusese înlocuit cu un strat de beton. Felinarul cu motorină se vedea şi acum, ruginit peste măsură, sprijinit pe pervazul luminatorului.

Fără să încerce să se împotrivească atracţiei, Adela coborî treptele. Scările continuau cu un mic coridor şi acesta se deschidea spre o cameră îngropată în pământ. Pivniţa fusese reamenajată, transformată într-o cameră de locuit. Locul era strâmt, dar curat. Solul era acoperit cu duşumea, iar pereţii erau spoiţi cu var. În partea de sus a unui perete fusese spartă o fereastră largă şi joasă, ce dădea spre stradă. Prin ea se vedeau picioarele rarilor trecători de afară. Singurele mobile erau un dulap masiv, furniruit, şi un pat acoperit cu o cuvertură, sub care se aflau plapuma, pernele şi albiturile obişnuite.

În cameră domnea o răcoare plăcută, în timp ce, afară, soarele ieşit dintre nori potopea din nou pământul cu căldura lui apăsătoare. Adela îşi aruncă într-un colţ hainele şi se trânti în pat. Îşi simţea trupul gol, încă lucios de apă, de culoarea lutului ars, frecându-se de cearşafuri. În minte îi răsări corpul unui bărbat, pe care îl recunoştea cu ochii închişi, ca şi cum i-ar fi avut formele întipărite în simţuri. îi uitase numele şi nu reuşea să-şi amintească nicidecum chipul lui, dar

asta nu avea nicio importanţă, el se afla acolo, între cearşafuri, lângă ea. Era îmbrăcat cu o pijama albastră, subţire, prin care i se vedea pielea bronzată. Adela îl dezbrăcă încet, simţind un curent tremurător de plăcere urcându-i pe spate. Descheie nasturii pijamalei şi îi atinse părul înfiorat de pe piept. îl cunoştea atât de bine, încât putea să-l mângâie cu ochii închişi, ca pe o harfă. Sub pielea uşor catifelată se simţeau cordoanele de muşchi şi umbrele coastelor. îi mângâie braţele şi îşi îngropa palmele în spaţiul cald, pufos, de la subsuoară. Apoi îi atinse abdomenul şi, tremurând, îl dezbrăcă în întregime.

Stătea cu ochii închişi, mângâind trupul gol, când un val de aer trecu brutal peste pat. Chiar deasupra sa, cineva deschisese fereastra ce dădea spre stradă. În cadrul ei, aplecat înăuntru, se afla bunicul Adelei, urmărind-o cu o expresie neclară pe chip, de mustrare sau de tristeţe. Pentru prima oară, Adela îl recunoscu cu adevărat, încă de la prima privire. Se ridică rapid şi se acoperi cu un cearşaf.

„Nu e bine ce faci!", spuse bunicul. Adela se înroşi la gândul că bunicul ei o surprinsese făcând dragoste. „Nu e asta. Nu vezi că eşti singură?", spuse bătrânul, citindu-i gândurile.

Adela pipăi locul de lângă ea, deoarece nu-şi dădea seama dacă trupul pe care îl atinsese fusese o iluzie sau nu, apoi înţelese că asta nu avea nicio importanţă. Privea fascinată chipul bătrânului, liniştitor, senin. Sprâncenele oblice, ridurile de pe frunte, părul alb şi rărit, faţa înaltă, cu pomeţi ridicaţi şi gura strânsă, ochii maţi, toate erau luminate de tristeţe, înţelepciune şi bucurie.

Aceasta era expresia, îşi aminti Adela, pe care o văzuse pe faţa lui cu câteva zile înaintea morţii. Ajunsese la spital şi, intrând în salon, fusese cutremurată de schimbarea petrecută pe chipul bătrânului. Până atunci, fusese un om chinuit de durere, dar, acum, moartea ce se apropia îi poleise obrazul cu o făină albă, inconfundabilă. Trăsăturile i se destinseseră şi aveau să devină tot mai luminoase în cele două zile de dinaintea stingerii, până în clipa din urmă când, treaz încă, bunicul păşise în altă lume. Cu ochii închişi, se simţea îmbătat de un miros străfund de trandafiri şi lăsa să se citească pe faţa lui mirarea omului care a pătruns într-un loc nemaivăzut, murmurând „Câte de frumos!"

„Pe mine m-ai uitat", spunea bătrânul, dar fără nicio urmă de mustrare. „Aşa se întâmplă, ajungi să te gândeşti mereu la altceva şi până la urmă uiţi totul. Ai grijă, văd că eşti singură şi ai uitat până şi cum îl cheamă pe soţul tău. Nu te lăsa dusă de amintiri, ai să te pierzi.

Pe cine cauţi tu?”

Adela tresări fulgerată de un gând asemănător unui reflector aprins în noapte. Cu sentimentul că îi scapă ceva, că este pe cale să uite în mod ireparabil ceea ce îşi amintise pentru o clipă, sări în picioare, încercând să se îmbrace. „Bunicule, ce spuneai că am eu de făcut? Pe cine caut eu?”, întrebă, aruncând enervată cămaşa de noapte, căreia nu reuşea să-i descurce mânecile.

Bătrânul dispăruse din fereastră, aşa că fata dădu fuga pe scări, ieşi în curte şi se repezi spre poartă. Pe stradă nu era ţipenie de om, doar plopii înalţi şi subţiri fâlfâiau uşor. Soarele coborâse spre apus şi pâlpâia printre acoperişurile caselor. Adela păşi cu tălpile goale în praful cald al drumului, căutând să descopere încotro se îndreptase bunicul. În stânga, strada şerpuia prin cartier, până dispărea între case. În dreapta, cotea încet pe după o grădină întinsă, înconjurată de garduri scunde, din ţăruşi. Era chiar grădina lor, cea care urma să fie vândută. îl văzu pe bunicul ei depărtându-se, prin spatele gardului, încât nu i se zărea decât pieptul şi capul.

„Bunicule, ce anume voiai să-mi spui?” strigă ea, cu mâinile pâlnie la gură.

Bătrânul era însă departe şi, deşi o auzi, nu se opri din mers. Se întoarse numai o clipă către ea, zâmbind enigmatic, apoi îşi continuă drumul. În partea aceea, orizontul nu era închis de case, strada ieşea din oraş şi se pierdea pe un câmp uscat, plin de buruieni. Când depăşi gardul grădinii şi ieşi în drum deschis. Adela văzu că bătrânul avea în mână un baston în care sclipeau razele soarelui. Cunoştea acel obiect, era un baston de sticlă de la începutul secolului, pe care bunicul îl purtase în tinereţe. Cerul albastru şi adânc al apusului, cu nori înalţi şi subţiri înroşiţi de soare, se întindea imens deasupra câmpului. Adela îşi dădu seama că nu avea să-l mai vadă niciodată pe bătrân, că el venise de fapt să-şi ia rămas bun de la ea şi acum se îndepărta încet pe drumul acela plin de praf, tot mai mic şi mai greu de întrezărit pe adâncimea de azur a orizontului.

Capitolul VIII

Adela urcă în podul casei pentru a se căsători încă o dată

Nu avea niciun rost să încerce să-l ajungă pe bunic, acesta îi dăduse de înţeles că nu trebuia să-l urmeze. Adela se plimbă câţiva paşi în lungul, drumului, până se înţepă în nişte pietre ascunse în praf. Atunci îşi dădu seama că era desculţă, mai mult, că era complet

dezbrăcată. Privi ruşinată în jur, să vadă dacă nu o băgase cineva în seamă, dar strada era în continuare pustie. Casa unui cizmar, pe colţ, avea uşa de la intrare zidită, încât peretele cu pătratul de var părea un ochi acoperit de albeaţă. Se afla în mijlocul drumului, destul de departe de poarta bunicilor, aşa că porni înapoi călcând pe vârfuri şi arcuindu-se prin aer. Soarele i se răsfrângea în piele, încălzind-o. Răsuflă uşurată când ajunse pe pietrele tivite cu iarbă din faţa casei, dar, în acelaşi timp, descoperi că simţea un fel de voluptate în a sta goală în mijlocul străzii.

Când era copil, mergea adesea să se scalde la un cot al râului, aflat la câţiva kilometri de casă, şi rămânea după-amiezi întregi în pielea goală, să se bronzeze. Se aşeză pe o treaptă din faţa porţii, rezemată de perete, cu soarele în faţă, aşteptând amurgul. Aerul căpătase o culoare de ceai şi părea că seara nu avea să se mai sfârşească. Acum era ora la care prietenii ei, copiii din împrejurimi, se adunau pe la casele lor şi apoi veneau la ea, să se joace împreună, în mica magazie de unde bunica scosese şezlongul. Înăuntru era plin de pânze de păianjen, câteodată dintre stivele de lemne ţâşnea câte un şoarece, iar pe tavan atârnase un timp un liliac, cuibărit înăuntru cine ştie cum. Cel mai adesea se juca cu prietenii ei de-a hoţii şi jandarmii, înarmaţi cu pistoale cioplite din lemn. Cât ar fi dorit ca prietenii ei să vină şi în seara aceasta!

Intră grăbită în curte şi îmbrăcă nişte haine de vară, pe care bunica i le lăsase împăturite pe şezlong. Apa murdară care curgea prin şanţ se uscase „nu se mai vedea decât harta de albeaţă pe care soda o desenase pe pământ. Butoiul proaspăt spălat era la locul lui, urcat pe cărămizi, curat, dar bătrâna intrase în casă. Prin glasvandul de la intrare, dinăuntru, se vedea o luminiţă slabă, de la un bec singuratic. Adela intră şi regăsi bucătăria bunicilor aşa cum o ştia dintotdeauna. O lampă cu tichie de tablă atârna de un fir nemăsurat de lung din tavan, dedesubt se afla o masă de lemn, cu picioare sculptate, în stânga – o sobă de fontă neagră şi o masă, deasupra căreia, pe zid, era prins un gobelin alb, pe care erau ţesuţi doi copii bucălaţi cu aripi ţinând o panglică pe care scria „îngeraşi iubiţi, casa mi-b păziţi”, iar în dreapta – o maşină de cusut de la începutul secolului, zveltă, din înfloriturі de metal, şi paturile celor doi bunici. Bătrâna şedea pe primul dintre paturi, privind în gol, cu spatele îndoit şi cu braţele în poală.

— Bunică, unde i-aş putea găsi pe prietenii mei? Crezi că ar

putea fi acasă? întrebă Adela.

— Care prieteni? articula bătrâna, fără să ridice capul…

— Of, nu se mai poate înţelege omul cu dumneata, nu vrei să ştii de nimic.

Supărată de nepăsarea bunicii şi uşor speriată de atmosfera dezolantă din casă, Adela ieşi din nou în curte. Acum era hotărâtă să îşi caute prietenii, era sigură că în prezenţa lor îşi va aminti ceva ce îi scăpa pentru moment. Nu mai avea răbdare să îi aştepte, va porni chiar ea în întâmpinarea lor, silindu-i să iasă din ascunzători. Şi drumul cel mai scurt era, nu se ştie de ce gândi aceasta, prin gura neagră a podului din bolta porţii.

Pentru a urca, bunicul folosea o scară portabilă, agăţată de peretele magaziei, ce putea fi fixată în chepengul podului. După ce reuşi, cu mult efort, s-o desprindă din suport şi s-o aşeze pe cârlig, Adela se rezemă gâfâind de un perete. Ochii îi căzură pe ceasornicul de pe tavanul porţii, care era luminat dinăuntru. Arăta aceeaşi oră ca şi azi dimineaţă, ceea ce însemna că era defect sau nu fusese tras. Discul fluorescent îi aminti imediat de cadranul ascensorului din clădirea unde fusese cu o zi în urmă. Poate că nici acesta nu era un ceas, ci un indicator menit să arate etajele, deşi nu se zărea nicio cabină prin preajmă. Totuşi, când începu să urce scara şi aruncă din întâmplare privirea încă o dată spre cadran, văzu că acul se mişcase. La fiecare treaptă, acul se urnea cu câte o gradaţie. Pe măsură ce se apropie de pod, arătătorul se îndreptă şi el spre cifra douăsprezece, astfel că, atunci când ea deschise chepengul, ceasul se opri în poziţie verticală şi începu să bată. Adela nu mai avu însă timp să se gândească la el.

Podul era luminat şi mobilat ca o cameră obişnuită. Într-o parte se afla un pat scund, de hotel, iar în mijloc o masă cu două scaune. O veioză cu abajur cilindric, din hârtie creponată portocalie, împrăştia o lumină plăcută. În pat era întins un bărbat cu faţa suptă, osoasă, şi cu barba tunsă îngrijit. Stătea pe spate şi părea să fi adormit citind o carte sau un caiet, care îi căzuse pe piept. La intrarea ei, omul tresări şi se ridică de pe pernă, iar acum o privea atent. Totul era foarte liniştit, iar bărbatul nu avea nimic ameninţător în înfăţişare, totuşi Adela se simţi cuprinsă de neliniște.

— Ce faci dumneata în podul bunicii?

Vorbise mai mult pentru a sparge tăcerea, dar întrebările continuară să se înlănţuie aproape fără voia ei, sporind mirarea de pe

chipul bărbatului.

— Cine eşti dumneata? Ce cauţi dumneata în această casă? Vrei să ne faci vreun rău?

— Domnişoară Adela…

— Cum, îmi ştii numele?! Numai un om cu gânduri necurate se interesează de numele victimei înainte de a pătrunde în locuinţa ei. Sau nu cumva eşti un chiriaş de-al bunicii?

— Nu l-am primit încă în gazdă. I-am spus să mai aştepte câţiva ani, se auzi vocea bunicii. Vorbise din curte, de sub poartă, dar avusese un asemenea ecou, încât Adela avu impresia că îi spusese aceste cuvinte chiar lângă ureche.

— Aşa că dă-l afară, până nu ne face vreun rău! continuă bătrâna.

— Ştiu eu mai bine ce am de făcut, o întrerupse Adela.

— Aţi spus ceva? întrebă bărbatul, care îşi revenise din uimire şi o urmărea cu atenţie. Vocea lui avea o sonoritate vătuită, parcă venea dintr-un dulap cu haine.

— Nu, nu, nu o băgaţi în seamă. În definitiv trebuie să rămânem politicoşi.

Între timp, bătrâna urcase scara şi băgase capul prin chepeng. îl privea lung pe străin, deşi acesta nu o băgase în seamă.

— Mi-e teamă că a venit să-ţi aducă vreo veste, ţâţâi bătrâna. De veşti trebuie întotdeauna să te fereşti, anunţă nenorociri. În niciun caz să nu-l întrebi cine e şi de unde vine.

— Dar ce importanţă are cine este, dacă nici nu-l cunosc?

— Eşti sigură că nu l-ai chemat tu?

— Eu credeam că e vreun chiriaş de-al dumitale. Ce caută în podul casei?

— Cu cine vorbiţi, doamnă Margus?

Adela îl privi nedumerită.

— Vezi, nu îţi spuneam eu?! Iată că s-a întâmplat! Ei, eu cobor de-acum. Încearcă să te întorci, eu te aştept.

Bătrâna dispăru din gura podului şi închise chepengul.

— Cum mi-ai spus? Ce nume ai spus? întrebă Adela cu mare greutate, înghiţind în sec.

— Nu înţeleg la ce vă referiţi.

— Eu sunt Adela Vlaia.

— A, desigur, dacă preferaţi numele de fată.

— Dar nu sunt căsătorită.

Individul se ridică din pat, înconjură biroul şi se apropie îngrijorat de ea, privind-o ca pe o fantomă. Era mai înalt decât îşi închipuise femeia şi avea ceva cunoscut în felul în care păşea.

— Nu te apropia! izbucni ea. Nu mă interesează veştile dumitale.

Bărbatul avu o clipă de ezitare, cugetând ce are de făcut. Apoi, cu mişcări prevenitoare şi largi, urmărind parcă să nu sperie o vietate fricoasă, apuca spătarul unuia din scaune şi îl răsuci pe picioarele din spate, până îl aduse cu faţa spre femeie şi o invită să se aşeze. Urmărindu-l mereu cu privirea, gata să se apere sau să fugă la cel mai mic gest agresiv, Adela luă loc. El îşi trase la rândul său un al doilea scaun şi se aşeză la o distanţă potrivită.

— Mi s-a părut mie, sau aţi vorbit cu cineva adineaori? începu el.

— Desigur, a vorbit cu mine, se auzi din nou glasul bunicii, care se vede că rămăsese pe scară şi trăgea cu urechea prin chepeng.

— Cine a vorbit cu dumneavoastră?

— Eu am vorbit cu bunica mea. Mă mir că nu aţi văzut-o. A fost adineaori înăuntru.

— Unde, aici?

— Aici, doar e podul casei ei.

— Casa asta e a noastră de peste cincizeci de ani, se amestecă din nou bătrâna. A construit-o bărbatul meu, bunicul tău, când era tânăr, cu banii de la nuntă.

— Bărbatul cui? Al dumneavoastră? De ce vorbiţi despre dumneavoastră la persoana a treia?

Adela izbucni în râs şi se ridică de pe scaun.

— Bunică, hai înăuntru, altfel va crede că eşti o fantomă, spuse ea ridicând trapa podului.

Pe scară nu se afla însă nimeni. Afară se făcuse beznă şi în spaţiul de sub poartă nu se zărea nimic. Bărbatul se apropie de ea şi îi luă capacul trapei din mână, închizându-l.

— Ce vă neliniştește? Luaţi loc şi încercaţi să vă relaxaţi.

Adela îl privi fără să fie atentă la ceea ce i se spunea. În timp ce bărbatul vorbea, descoperi că acesta avea strungăreaţă între dinţii din faţă.

— Dar dumneata cine eşti? Te cunosc oare de undeva?

— Aţi uitat? Nu mă mai recunoaşteţi? Aţi fost aici ieri.

De astă dată, vocea bătrânei se auzi, în mod neaşteptat, dintr-un

stâlp gros, aflat în dreapta scaunului pe care se aşezase Adela. Era hornul casei şi probabil că bătrâna stătea jos, la gura şemineului, şi asculta de acolo ceea ce vorbeau ei.

— Vorbe goale, spunea ea. Bineînţeles că ai mai fost aici, toată copilăria te-ai jucat în podul casei. Dă-l odată afară!

— Pe cine să dau afară? se miră bărbatul.

— Deci o auzi totuşi pe bătrâna? Chiar de dumneata e vorba.

Străinul tuşi încurcat şi îşi plecă ochii. De pe birou luă o tabacheră şi îşi confecţiona încet o ţigară din tutun pus într-o foiţă fină, transparentă. O aprinse cu o brichetă mare de metal. Când capul i se învălui într-un nor transparent de fum, se întoarse din nou spre Adela, cercetând-o visător. Apoi se aplecă spre pat, culese caietul pe care îl lăsase deschis pe pernă şi îl arătă musafirei sale. Pe coperta lui scria, cu cerneală roşie, „Mireasăcu lună".

— Ştiţi, de fapt, eu sunt aproape convins că visez. Înainte de a intra dumneavoastră aici, tocmai adormisem citindu-vă jurnalul.

— Dar eu nu ţin jurnal, protestă Adela, deşi coperta mâzgălită a caietului i se părea cunoscută. Când să-l fi scris?

— În perioada când soţul dumneavoastră devenise preşedinte şi aţi trăit despărţiţi. L-am recuperat din apartamentul dumneavoastră, după ce aţi plecat.

— V-am spus doar că nu sunt căsătorită, ridică Adela din umeri.

— Aţi uitat că sunteţi căsătorită? Aţi venit cumva la mine ca să vă aduceţi aminte?

— Nu-l asculta! Nu mai sta de vorbă cu el! se auzea vocea iritată a bătrânei.

— Vă rog să o scuzaţi pe bunica mea, niciodată nu a fost prea politicoasă.

— Bunica asta a dumitale nu a murit?

— Cum să moară?

— Ticălosul! Vrea să omoare o bătrână! răcni vocea prin hornul de cărămidă, de parcă jos, în camera bunicii, ar fi năvălit cu adevărat un ucigaş.

— Pentru Dumnezeu, dar nu vă fac nimic, nu mai strigaţi aşa!

— Nu ţip de loc, de ce vă răstiţi la mine? se miră Adela.

— Mă iertaţi, poate e vina mea, nu trebuia să aduc vorba despre asta. Acum îmi amintesc că, într-adevăr, aveaţi o bunică senilă, internată într-un azil.

— Dar vă înşelaţi, e teafără şi locuieşte în casa ei.

— Vrea să mă omoare! Să mă arunce în azil! se tânguia vocea din horn.

— Domnişoară Adela, în ce an suntem?

Întrebarea veni atât de neaşteptat, încât o luă pe Adela prin surprindere.

— Eu… nu ştiu… se bâlbâi ea.

— …nouă sute… şi… zece… şoptea bătrâna, dar atât de încet încât nu se auzeau toate cifrele.

— De ce v-aţi întors la mine?

— Dar eu… nu vă căutam…

— Încercaţi să vă amintiţi: ce căutaţi când aţi urcat la mine? Ce făceaţi aici?

— Eram în vacanţă… petreceam vacanţa în casa bunicilor…

— Şi înainte de a lua vacanţa?

Fruntea Adelei se încruntă într-un efort vizibil de a-şi aminti. Cu ochii închişi, ea spuse:

— Înainte… învăţam. Locuiesc cu părinţii mei. M-am certat cu ei şi am fugit de acasă.

— În ce an s-a întâmplat asta? Eşti elevă? Eşti studentă? câţi ani ai dumneata?

Femeia îl privi din nou încurcată, apoi începu să caute împrejur un anumit obiect.

— Nu ştiu exact… Dacă aş avea măcar o oglindă, în care să mă privesc.

— Vă pot oferi eu una. Am găsit-o aici când am închiriat camera, acum aproape un an, probabil a uitat-o fostul locatar.

Bărbatul se îndreptă spre noptiera de la căpătâiul patului şi scoase din sertar o mică oglindă cu mâner. Aceia o luă, privi o vreme în ea, apoi o restitui:

— E mată, nu se vede nimic.

Bărbatul rămase tăcut, cântărind-o din ochi şi jucându-se cu oglinda.

— Numele Anir vă spune ceva?

Un ţipăt înfiorător umplu încăperea, amplificat de efectul de tunel al hornului:

— Omoară o bătrână! Ucigaşii!

Adela sări în picioare, crezând la început că bunica ei fusese

atacată în încăperea de jos. Picioarele îi tremurau atât de puternic, încât trebui să se sprijine de spătarul scaunului. Din curte se auzeau însă într-adevăr zgomote şi paşi pe caldarâm; ţipetele bătrânei se vede că îi alertaseră pe vecini, care îi veneau acum în ajutor. Trapa podului se trânti furtunos în lături şi înăuntru pătrunseră câţiva băieţi tineri.

— Adela, ce se întâmplă, de ce strigi? o întrebă cel aflat în frunte.

— Mi-e teamă că bunica a fost atacată de un hoţ.

— Toate sunt în ordine, se auzi o voce bărbătească prin horn. Se pare că cineva a încercat să forţeze o fereastră, dar venirea noastră l-a pus pe fugă.

— Era un monstru, se auzea vocea plângăreaţă a bunicii. Atârna în aer de maţul buricului şi voia să spargă geamul. Avea un cap de pocitanie, ca o bilă de fier.

— De fapt, cine sunteţi voi? întrebă Adela, privindu-i pe cei trei băieţi şi cele trei fete care urcaseră în pod.

— Cum, nu ne recunoşti? Suntem colegii tăi de facultate. Nu-ţi aduci aminte că ne-ai chemat să ne petrecem vacanţa împreună cu tine, la bunicii tăi, după ce are loc cununia? Tocmai sosisem când am auzit ţipetele şi am urcat să vedem ce se întâmplă.

— A, da… făcu Adela, nu prea convinsă şi mijind ochii la ei. Tinerii care spuneau că sunt colegii ei de facultate aveau figuri expresive, uşor de ţinut minte. Unul, blond şi înalt, cam stângaci în gesturi, şuşotea, mai în spate, cu un al doilea, mai mic de statură, dolofan, cu o mustaţă şmecherească. În faţă ieşise cel de-al treilea, de statură potrivită, ceva mai bătrân decât ceilalţi doi, cu ochelari şi cu fruntea cheală, şi o privea prevenitor, vrând să pară serios, deşi îi venea să râdă. Fetele rămăseseră în afara cercului de lumină aruncat de lampa cu abajur, astfel încât nu li se vedeau feţele.

— Vă prezint nişte colegi, se întoarse Adela către bărbatul cu barbă, oarecum încurcată, deoarece nu-şi amintea numele lor. Apoi, deşi îşi dădea seama că era nepoliticoasă, nu se putu abţine să nu le întrebe pe fete: Dar voi de ce aţi urcat, tot pentru a mă salva?

— Cum, dar se putea să lipsim de la un asemenea eveniment, tocmai noi, prietenele tale?! spuse mustrător, dar cald, o tânără înaltă şi slabă, şatenă, cu păr tuns scurt, cu pieptul aproape plat. Toate trei veniră mai în faţă, intrând în sfera de lumină.

— Te pomeneşti că se preface că nu ne recunoaşte, sâsâi a doua fată, mică de statură, cu meşe blonde în păr, cârnă şi cu pistrui

decoloraţi, spre cea de-a treia, o roşcată corpolentă, cu ochelari, ce flutura un surâs flegmatic în colţul gurii.

— Ne era chiar teamă să nu ajungem prea târziu, reluă cuvântul studentul mai în vârstă, cu ochelari şi chelie. Nu ştiam unde se va ţine mica festivitate şi la început ne-am rătăcit prin curte. De ce aţi ales podul, nu era mai simplu în încăperile de jos?

— Despre ce festivitate vorbeşti?

— Dar nu ne-ai spus că faci cununia acasă la bunici, fiindcă te-ai certat cu ai tăi?

— Îmi pare bine că ai început să-ţi aminteşti, interveni în discuţie bărbatul cu barbă. Când am adormit, înainte de a intra tu, tocmai ajunsesem la pasajul din jurnal unde povesteşti căsătoria civilă. Dacă asta te ajută să-ţi aminteşti, putem interpreta scena.

Adela se întoarse spre el şi descoperi că acesta scosese din sertarul noptierei o eşarfă groasă şi o pusese diagonal peste piept. Pentru a imita ofiţerul stării civile, îşi vârâse sub veston şi o pernă, care lăsa impresia că ar avea un pântec voluminos. Lucrul cel mai surprinzător era însă faptul că îi dispăruse barba.

— Aţi purtat barbă falsă? se miră ea, gândindu-se că poate o dăduse jos cât timp ea stătuse de vorbă cu colegii ei.

— Nu, dar pentru spectacol se poate face orice.

— Nu începe odată?! o auzi şuşotind nerăbdătoare pe colega ei cea cârnă şi pistruiată.

— Întotdeauna la starea civilă te lasă să aştepţi. Poate că este o probă, se hlizi în surdină roşcovana.

— Daţi-mi voie, este o confuzie, interveni Adela. Nu suntem la starea civilă, suntem în casa bunicilor. Aici a avut loc căsătoria mea religioasă, fiindcă nu am putut-o oficia la biserică. M-am spovedit, ne-am învârtit în jurul mesei, de trei ori, preotul mergea înainte având în mână un crucifix, pe care îl păstrez şi acum, a ţinut slujba şi toate celelalte, asta e ceea ce s-a întâmplat în casa bunicilor.

— Îmi pare rău, domnişoară Adela, dar nu am ajuns încă la acest pasaj din jurnal. Oricum, cred că nu e de prisos să refacem nici căsătoria civilă, pentru că văd că aţi uitat-o. Dacă sunteţi pregătită, atunci vă rog să veniţi lângă mine.

Bărbatul cu eşarfă se urcase pe un scăunel care îi servea drept podium şi o aştepta. Intimidată de atitudinea lui ceremonioasă, Adela se apropie şi i se aşează înainte, puţin în lateral. Omul îşi drese glasul şi

apoi se adresă aerului din stânga Adelei.

— De bunăvoie şi nesilit de nimeni o iei în căsătorie pe domnişoara Adela Vlaia?

Adela îl privi cu ochi holbaţi, convinsă brusc că are de-a face cu un nebun. Dar individul clipi din ochi spre spaţiul gol, apoi se întoarse spre ea:

— Domnişoară Vlaia, de bunăvoie şi nesilită de nimeni îl iei în căsătorie? E foarte important să o faci de bunăvoie şi nesilită de nimeni, altfel nu are efect, nu poţi fi forţată să-ţi aduci aminte.

— Nu te căsători, se tângui bunica Adelei, apărută şi ea în pod, printre colegii ei de facultate. Era îmbrăcată în doliu, cu o fustă neagră lungă şi o jachetă simplă peste o cămaşă de mătase. Bărbatul cu eşarfă nici nu o luă în seamă.

— Ce mascaradă e asta? se supără Adela. Cu cine să mă căsătoresc?

Individul nu îi dădu însă nici ei atenţie şi continuă să recite un discurs pe care îl învăţase pe dinafară: Statul nostru ocroteşte familia. Familia îi asigură omului o viaţă independentă, îl ajută să se desprindă de părinţi şi de toate obsesiile trecutului şi îi oferă un loc în societate. Ea îi deschide un drum în viaţă, face posibil un viitor şi îi aduce pe calea cea bună pe cei rătăciţi.

— Dar încetaţi odată, eu nu mă căsătoresc, nu vreau să mă căsătoresc, nu sunt pregătită pentru asta. Sunt prea tânără! Mi-e teamă!

— Dumneata ai un drum în viaţă? Eşti sigură că nu te-ai rătăcit?

— Nu s-a rătăcit deloc, se află la bunicii ei, bombăni bătrâna.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule ofiţer al stării civile? Martori sunt colegii mei, aici de faţă, m-am comportat întotdeauna ireproşabil, fără să încalc regulile.

— Nu a sosit timpul să vă căutaţi soţul? Nu cu gândul acesta aţi venit la mine?

— Să-mi caut un soţ? Eu nu sunt căsătorită şi nu vreau să mă căsătoresc.

— Da, într-adevăr, nu mai sunteţi căsătorită. Dar atunci pentru cine a avut loc slujba religioasă din casa bunicilor? De fapt, vă este îngrozitor de teamă să vă gândiţi la el.

Adela se sprijini de spătarul scaunului. Grupul de prieteni din spate începuse să se agite, mormăind nemulţumiţi şi intrigaţi, puşi pe

harţă. Cei trei băieţi vociferau chiar în surdină, neştiindu-se însă pe cine dezaprobă, pe Adela sau pe ofiţerul stării civile.

— Încetaţi gălăgia! Chiar nu vă puteţi stăpâni? o apostrofă bărbatul pe Adela.

— Cine sunteţi de fapt dumneavoastră? Cu ce drept intraţi în viaţa mea şi îmi impuneţi ce să fac?

— Sunt Vroclav Vladiński, spuse bărbatul dându-şi jos eşarfa şi apropiindu-se de fată. Dumneavoastră aţi venit la mine şi nu vreau să vă impun nimic, încerc doar să vă ajut să vă amintiţi cine sunteţi, pentru că am impresia că v-aţi rătăcit. De teama durerii, refuzaţi să vă aduceţi aminte de bărbatul dumneavoastră. Dar o femeie nu trebuie să rămână niciodată singură. Poată să înnebunească.

Atmosfera devenise atât de încordată, încât Adela simţi că ţiglele podului începuseră să zbârnâie, ca şi cum pe stradă ar fi trecut un tramvai. Nu se putea mişca din faţa individului care îşi spunea acum Vladiński, de parcă picioarele i-ar fi fost ţintuite de podea. Din spate se auzeau huiduielile şi fluierăturile colegilor ei, precum şi un blestem spus de bunică printre dinţi.

— Credeţi-mă, sunteţi pe un drum greşit. Trebuie să reveniţi la realitate, oricât ar fi de dureroasă.

— Vreţi să spuneţi că eu visez acum?

— Nu, de visat cu siguranţă eu sunt cel pe cale de a vă visa pe dumneavoastră. De aceea încerc să fac tot ce pot înainte să mă trezesc. Nu vă fie teamă de amintirea căsătoriei, ea vă poate aduce la suprafaţă.

— O femeie necăsătorită nu suferă. Nu are prilejul.

— E o văduvă! trânti individul. Oamenii strigă după ea pe stradă: Văduva! Văduva!

Adela simţi un leşin în abdomen şi trebui să se aşeze pe scaun ca să nu cadă. Bărbatul se aplecă asupra ei şi chipul i se vedea ca prin apă, tremurând uşor în aer. Barba îi redevenise vizibilă, neagră şi atent tăiată. Privit parcă printr-un vizor, faţa i se deformase, fruntea i se îngustase şi ochii erau foarte îndepărtaţi, în timp ce fălcile şi obrajii i se rotunjiseră, ca ai unei maimuţe. Individul îi pusese mâna pe frunte.

— Şi iubirea? Chiar vrei să uiţi iubirea? Nu din iubire ai pornit în căutarea lui?

— Încetează! Lasă-mă! Pleacă! începu să strige Adela, dând din mâini şi bătând cu picioarele în podea.

— Nu fiţi atât de violentă, fiindcă mă veţi trezi, murmură

bărbatul, trăgându-se înapoi, în timp ce colegii fetei se apropiau amenințători.

— Dar trezește-te odată din coșmarul tău și lasă-mă pe mine în pace! N-am nevoie de sfaturile tale! țipă Adela, cu ochii bulbucați și părul vâlvoi. Faceți-l să tacă! Aruncați-l de aici!

De fapt, tinerii o imobilizaseră pe ea, prinzând-o de mâini și de picioare, cu fermitate, dar și cu multă blândețe. Băiatul cu început de chelie o apucase de glezne, în timp ce blondul și mustăciosul o țineau de subsuori și o ridicaseră în aer, cerându-le fetelor să le facă loc, pentru a o scoate afară din pod.

— Nu îl putem da afară, îi explica prietenul mai în vârstă. Aici este totuși locuința lui. Noi suntem cei care am dat buzna peste el.

— Nu e adevărat, asta e casa bunicilor mei. E casa mea! se zbătea Adela, incomodându-i pe cei trei, care o aduseseră în dreptul trapei, ridicând capacul acesteia.

— Nu, casa ta nu este peste tot unde vrei tu.

Capitolul IX Valul de noroi înecă strada bunicilor

Cu mare greutate, colegii Adelei reușiră să o scoată prin trapă și să coboare toți scara, până în curte. Gâfâind, cei trei băieți se trântiră epuizați pe treptele verandei. Fetele, care ieșiră ultimele, închiseră chepengul și atunci lumina care venea din pod dispăru cu totul. Niciun bec nu era aprins în casă sau în împrejurimi, încât sub poartă era beznă. În curte, în schimb, razele lunii se strecurau prin bolta de viță și tărcau pământul cu umbre mișcătoare, liniștitoare. De aceea, Adela fu mirată când colega ei roșcată comentă cu lehamite:

— Luna asta e insuportabilă.

Ridică ochii și, în mijlocul cerului, văzu strălucirea unui uriaș soare negru. Semăna cu o gaură întunecată într-o boltă de carton. În timp ce bezna văzduhului era mată, ca o catifea pistruiată de licărul stelelor, astrul avea o radiație de neon negru, ce acoperea lumina stelelor din jur. Avea o prezență atât de apăsătoare, încât era greu să-l localizezi pe cer, dând impresia că e fie foarte apropiat, chiar deasupra pleoapelor, fie foarte îndepărtat, dincolo de boltă.

— Când a răsărit? întrebă Adela.

— Acum câteva minute, înainte de a coborî din pod, când ai început să strigi la ofițerul stării civile că nu vrei să te căsătorești.

— Da, da, spuse fata, nedezlipindu-și ochii de la astru, sper să nu mai am de-a face niciodată cu el.

— Ar fi bine chiar să-l uiţi, se auzi vocea bunicii din casă, dacă ar fi după el ar trebui să-ţi părăseşti familia ca să ajungi în mâinile cine ştie cui, să trăieşti singură, izolată de prieteni.

— A, da, vouă aş vrea să vă mulţumesc pentru că aţi venit la timp ca să mă salvaţi. Deşi, să spun drept, nu pe voi vă aşteptam.

— Dar pe cine? se interesă tânărul cu început de chelie.

— Nu mai privi în lună, o trase de mânecă roşcata.

— Aşteptam nişte prieteni mult mai tineri decât voi, nişte copii. Ne jucam împreună când eram mică şi nu ştiu de ce m-a apucat un dor atât de puternic de ei. Dacă stau să mă gândesc bine, nici nu mai ştiu cum îi cheamă.

— Dar pe dânşii cum îi cheamă? întrebă bunica, din pragul casei. Asta îţi aduci aminte?

Abia atunci Adela coborî în sfârşit ochii de pe boltă şi privi încurcată în jur, roşind.

— Nu vă supăraţi pe mine, se bâlbâi ea, mi-e teamă că am uitat… Uite, el este…

— Să nu te simţi stingherită, o întrerupse cel spre care arăta, tânărul cu chelie, de la o vreme toţi începem să uităm. Nu ştiu cât interes mai prezentăm de fapt unii pentru alţii.

— Nu, să nu plecaţi! Rămâneţi vă rog cu mine, măcar până îi regăsesc pe prietenii mei mai mici.

— Nu mai privi în lună, ai să-ţi distrugi ochii, o întrerupse din nou fata roşcată şi cu ochelari, văzând că Adela privea iar spre boltă. După voce, Adela îşi aminti fugar şi numele ei, deşi nu reuşi să-l reţină şi simţea că oricum nu mai are prea mare importanţă să ştie cum o cheamă.

— Uite, nici plantele nu suportă lumina, au prins să se ofilească.

Curioşi, toţi, în frunte cu Adela, se apropiară de gardul de trandafiri ce despărţea curtea de grădina de alături. Într-adevăr, florile se ofiliseră şi îşi pierduseră petalele, în timp ce tufele se desfrunzeau. Dincolo, în grădină, tulpinile înalte ale porumbului se sfrijiseră şi frunzele atârnau arse spre pământ. Până şi viţa de vie care acoperea o parte a curţii era veştedă, cu lujerele sfărâmicioase.

— Cum se distruge grădina asta, bunică!

— Ce pot face?! oftă bătrâna.

— Şi unde crezi că pot fi acum prietenii pe care îi cauţi? interveni tânărul chel, readucând discuţia la cele dinainte.

— De obicei veneau seara pe stradă, de la casele lor.

— Să ieşim atunci în stradă, să vedem dacă nu apar. Noi oricum nu are rost să mai întârziem prea mult, venisem numai pentru logodnă.

Se îndreptară cu toţii spre poartă. Deşi privise strada nu cu mult timp în urmă, înainte de a urca în pod, Adela o găsi de nerecunoscut, din cauza strălucirii neobişnuite a lunii. Praful caldarâmului şi zidurile aveau o luminozitate cenuşie, de zăpadă murdară. Ferestrele erau pretutindeni întunecate, scufundate în somn, dând cartierului atmosfera unui târg pierdut în stepă. Toate păreau să fie într-o aşteptare magică, a coborârii unei făpturi nemaivăzute în mijlocul unei jerbe de scântei multicolore. O mişcare atrase atenţia Adelei: un felinar cenuşiu, fără lumină, făcuse picioare şi traversa strada.

— Ce e asta? întrebă.

— Sunt oameni de la hotelul în construcţie de pe deal, o lămuri bunica. Mereu mişună pe aici. Paznici sau pădurari.

— Deci nu sunt prietenii mei, spuse dezamăgită Adela.

Omul pe care îl confundase cu un felinar trecu strada şi se opri în spatele trunchiului unui copac, de unde îi urmări o vreme. Apoi se strecură pe o stradă laterală, ce ducea spre coasta dealului unde era amplasat şantierul de care vorbise bunica. Adela îşi aducea şi ea aminte de hotel, deşi nu locuise niciodată în el, de fundaţiile labirintice care rămăseseră nelucrate mai mulţi ani şi în care se juca împreună cu ceilalţi copii. Coborau în expediţii de explorare printre conductele uriaşe, goale pe dinăuntru, sau printre schelele pe jumătate dărăpănate şi stâlpii de sârmă ce aşteptau să se toarne peste ei beton. Bârne aruncate peste şanţuri formau poduri, mici adăposturi înjghebate din scânduri erau fortăreţe sau palate în toată regula, şanţurile fundaţiilor alcătuiau ţinuturile altei lumi.

— Degeaba aşteptăm aici. Bunică, dumneata nu crezi că prietenii mei ar putea fi pe deal? Ce-ar fi să mă duc după ei?

— Ia-o prin pivniţă! spuse senină bătrâna.

— Prin pivniţă? Care pivniţă?

— A noastră, desigur.

— Dar nu aţi transformat-o în cameră de locuit?

— Nu vorbesc de pivniţa din faţă, ci de cea din spate. Când am dărâmat casa din fundul curţii, am descoperit că fundaţia ei stătea pe nişte tuneluri care se leagă de cele de pe deal. Se spune că sunt

galeriile vechii cetăţi, pe unde fugeau oamenii când erau asediaţi. Noi am închis pivniţa, dar mai încolo se continuă cu nişte tuneluri şi încăperi mari cât nişte vagoane, cu mai multe ieşiri. Ultima oară i-am «văzut pe prietenii tăi jucându-se acolo.

— Poate că nu ar strica săintrăm şi noi undeva, să te însoţim, interveni roşcata. Se spune că într-adevăr sunt explozii nocturne, nu are rost să ne lăsăm iradiaţi stând în aer liber.

Porniră cu toţii spre fundul" curţii. Viţa de vie ce se boltea deasupra lor dădea semne tot mai vizibile de ofilire. Pe frunze se întindea un fel de rugină, care le făcea să se usuce şi. să se chircească. Multe căzuseră deja pe jos şi pocneau sub paşi. Ciorchinii de struguri nu apucaseră să se coacă, arătau ca nişte mici schelete din noduli verzi. Luna neagră clipea printre vrejurile noduroase ale galeriei.

Intrarea în pivniţă se afla la baza unuia din zidurile fostei case dărâmate, ce îngrădeau acum mica grădină cu piscină. Adela aruncă în treacăt o privire peste gardul de lemn, spre bazinul în care era să se înece în după-amiaza aceea. Nu se vedea nicio mişcare, doar suprafaţa apei era agitată de un bolborosit ce urca de pe fund. Trambulina se legăna uşor. Privind-o, Adela îşi aduse aminte de bunicul ei, care o ajutase să iasă din apă.

— Nu se poate intra în pivniţă, e încuiată, anunţă tânărul bondoc, cu mustaţă tunsă pe oală, încercând clanţa uşii.

— Bunică, unde e cheia? întrebă Adela.

— Eu trebuie să le ştiu pe toate, voi nu vă descurcaţi deloc, bombăni bătrâna.

— Dacă le ţii ascunse… Cine are curajul să caute în bufetul dumitale?

— Poftim! făcu bătrâna către tânărul mustăcios, pescuind o cheie din buzunarul şorţului şi întinzându-i-o. Dar ai grijă să nu o rupi în broască, e mâncată de rugină.

La intrarea în pivniţă se ajungea coborând nişte trepte pe lângă perete, ce dădeau într-un spaţiu dreptunghiular, săpat în pământ, în faţa uşii de lemn masiv. Scările, pardoseala şi pereţii dreptunghiului erau cimentate, răspândind o răceală uscată. Lângă uşă, ceva mai sus de nivelul treptelor, se afla un geamlâc, cu un cadru de fier ruginit şi înţepenit. Sticla era neagră de praf, încât nu se vedea înăuntru. Tinerii se strânseră în cerc, pe ghizdul de ciment, privindu-l pe colegul lor mustăcios, care vârâse cheia în broască, dar nu o deschisese încă.

Adela stătea în faţa scării, pregătită să-l urmeze, dar având o expresie nesigură pe chip.

— Nu cobori? o întrebă sâsâit fata cu nasul cârn, privind-o cu ochi mari.

— Nu ştiu ce e cu mine… Mi s-a făcut frică.

— Întotdeauna ai fost mofturoasă, interveni bătrâna, care stătea şi ea pe marginea scării, urmărind-o.

— Adevărul e că astăzi a fost foarte la-bilă, şuşoti doct fata cu păr roşcat. Nu ştiu ce are, trece mult prea brusc de la o stare la alta. Cred că locurile astea îi trezesc amintiri prea puternice, care o tulbură.

— E într-o situaţie deosebită, răspunse tot în şoaptă fata sâsâită. Logodna a fost un eşec, el nu a venit ca să-l poată recunoaşte măcar acum.

— Nu e vorba de asta, spuse Adela, care auzise ce spuseseră colegele ei. Numai că am o presimţire urâtă. Uite, dacă te simţi în stare, coboară tu prima!

Cu braţul întins, o invită pe colega ei cârnă să coboare treptele. Fata o privi în faţă, cu aceeaşi ochi mari. Buzele ei subţiri, dar senzuale, se făcură palide. Bătând printre vrejurile viţei de vie, lumina întunecată a lunii îi desena pete deschise la culoare în păr. Adela însă ştia că erau două şuviţe decolorate artificial, blonde, contrastând cu părul şaten.

— Nu e pivniţa mea, răspunse în cele din urmă fata. Nu pot să intru prima într-o casă străină.

— Domnilor, de ce facem atâta caz pentru a deschide o uşă! interveni plictisit tânărul cu fruntea cheală.

— E prea abrupt, spuse Adela.

— Ce e prea abrupt? Treptele? Cobor eu întâi, dacă vrei, şi te sprijin să nu cazi. Ne ajută şi el, adăugă, arătând spre cel de-al treilea băiat, înalt şi blond. Acesta rămase însă pe marginea scărilor, cu o strâmbătură pe buze.

— Nu are niciun rost să ne grăbim, mi-e teamă. Poate nici nu e nevoie să coborâm, poate i-am putea găsi pe prietenii mei mergând direct la şantierul de pe deal.

— Ha! Iarăşi începi să te codeşti. Aşa sunteţi voi, tinerii, nu vreţi să ascultaţi sfatul celor în vârstă, faceţi cum vă taie capul, în loc să alegeţi calea cea mai scurtă, trebuie să faceţi ocoluri, să mergeţi pe drumuri mai lungi, numai ca să fiţi în răspăr cu cei ce vă vor binele.

— Nu te înfuria, bunică. Simt că nu e bine să cobor acum în pivniţă.

— Faceţi cum ştiţi! Pe mine lăsaţi-mă în pace. Bătrâna se întoarse furioasă şi plecă târşâindu-şi papucii vechi, din care atârnau fâşii de piele. În dreptul butoiului de vin, spălat în cursul dimineţii, îşi desfăcu şorţul şi îl trânti pe marginea de lemn, după care dispăru în casă.

— Haide, Adela, să nu mai pierdem timpul. Ce facem, coborâm sau nu? în curând va trebui să plecăm şi noi, nu mai putem rămâne mult timp cu tine, se nelinişti tânărul cu fruntea cheală.

— De fapt, chiar trebuie să plecăm, spuse fata roşcată, privind-o pe Adela pe deasupra ramelor de ochelari. Tu nu mai ai nevoie de noi. Rostul nostru s-a terminat.

Toţi cei de faţă schimbară ocheade încurcate, fără să spună nimic. Doar Adela rămase cu ochii aţintiţi asupra uşii pivniţei. Se simţea obosită de prezenţa colegilor ei şi se întreba dacă nu ar fi fost într-adevăr mai bine să rămână singură. În timp ce ea stătea nemişcată, tinerii îşi făcură semn şi se retraseră în tăcere. Fără să-şi mai ia rămas bun, traversară curtea şi ieşiră unul câte unul pe poartă, având grijă să nu o trântească. Din prag, fata roşcată o mai privi o dată, apoi dispăru pe stradă.

Pe zidul văruit al pivniţei treceau umbre rapide. Peretele era poleit cu o lumină de magneziu, ca un ecran pe care sunt proiectate contururi întunecate. De altfel, pământul şi lucrurile din jur erau la fel de bine luminate. Adela se întoarse şi descoperi, pe cer, discul uriaş şi alb al lunii. Nori fugari se deşirau prin faţa lui ca nişte câlţi de vată, purtaţi de vânt, aruncând pe zid umbrele care îi atrăseseră ei atenţia. „De când are luna o lumină atât de puternică? Cine spunea că ne iradiază?”

„De fapt, ce naiba fac eu aici! Unde mă aflu?” Privi în jur ca trezită din somn. Nu-şi dădea seama ce se întâmplase, parcă atunci ar fi ieşit dintr-un tunel. Se afla, desigur, în curtea bunicilor, dar toate aveau un aer ameninţător şi ireal. Pe poartă se strecurau, rând pe rând, umbrele unor tineri. Nu era convinsă că ştie cine sunt, dar îşi amintea vag că stătuse cu ei de vorbă şi îi erau prieteni. Începu să-i fie teamă că va rămâne singură într-o curte pustie, căci poarta care îi înghiţea pe tineri părea să-i transforme în siluete de fum pe care nu avea să le mai vadă niciodată. Ar fi vrut să o ia la fugă după ei, dar se simţea

paralizată, ca şi cum ar fi fost îngropată în nisip. Poarta rămăsese deschisă şi, de afară, din stradă, răzbătea o lumină fosforescentă.

Uşa verandei se deschise şi din casă ieşi o femeie îmbrăcată în negru. „Oare asta să fie bunica mea?", se întrebă nedumerită Adela, căci femeia era mult mai tânără şi se mişca uşor, cu o vioiciune care nu se potrivea bătrânei. Gestul nervos cu care trânti uşa, felul caracteristic în care îşi dădu poala rochiei la o parte pentru a băga cheia în buzunar arătau că era vorba, totuşi, de bunica ei. Întinerise însă atât de mult încât Adela se cutremură. Femeia aruncă o privire grăbită prin curte, apoi îşi trase o broboadă neagră pe cap şi porni către poartă.

— Bunico, strigă Adela, unde pleci?

— Fugi repede în pod şi nu coborî până nu mă întorc. Vine apa mare.

— Ce tot vorbeşti acolo?

— Vin inundaţiile. Râul a ieşit din matcă şi a ajuns la podul de la marginea oraşului. Încă puţin şi trece peste dig. Vezi că am dus nişte saltele şi ceva de mâncare în podul din spate. Aşteaptă-mă acolo.

— Vin din nou inundaţii? Nu se poate, inundaţiile au avut loc acum douăzeci de ani, pe când eram eu copil.

— Dar eşti copil. Fă cum ţi-am spus şi nu mă mai ţine în loc.

Bunica ieşi grăbită şi Adela simţi că retrăieşte inundaţiile din copilărie. Râul se revărsase în timpul nopţii, iar bunicul nu era acasă, lucra noaptea. Ca şi acum, bunica plecase în toiul nopţii să-l cheme şi amândoi se întorseseră pe când apa urcase pe stradă până la genunchi. Pescuiseră găinile de pe acoperişurile coteţelor şi le duseseră în pod, apoi intraseră în casă şi ridicaseră toate hainele, lenjeria şi obiectele casnice pe vârful dulapurilor, în speranţa că apa nu va creşte atât de mult încât, să inunde parterul. În podul din spatele curţii aduseseră vase cu mâncare, precum şi saltele şi aşternuturi, şi amenajaseră un loc de dormit. Traversau curtea mergând în apa care îi ajungea bunicului până la brâu, iar bunicii până la piept. Adela stătea cocoţată în gura podului şi urmărea fascinată cum butoaiele, gardul de trandafiri, coteţele, toate se scufundau rând pe rând în lichidul negru ca smoala, luminat de lună. Nu era speriată, dimpotrivă, se bucura ca şi cum ar fi trăit o poveste adevărată, pe care o va putea spune prietenilor.

Dar era ceva monstruos ca inundaţia să reînceapă acum, întocmai ca în copilărie. Un huruit surd făcea pământul să vibreze.

Galeria de viţă se uscase cu totul, scheletul ei negru şi răsucit se profila pe cer ca o dantelărie de oase. Luna coborâse spre orizont, dar discul ei nu se îndepărtase, dimpotrivă, era mai mare. I se deslușeau mult mai bine toate detaliile şi începuse să semene cu carapacea luminoasă a unui crab atârnat pe boltă. Formele negre de pe suprafaţa lui nu erau cratere şi lanţuri muntoase, ci solzi sticloşi, acoperindu-se unii pe alţii. Pe marginile discului apăruseră mai multe protuberante, ca şi cum din carapace ar fi încercat să iasă nişte picioare cheratinoase sau nişte cleşti. Privind hipnotizată metamorfoza lunii, Adela avu convingerea că, dacă ea va rămâne acolo, crabul va continua să coboare pe boltă până în dreptul acoperişului casei lor şi se va prinde de acesta.

Un câine dintr-o curte vecină urla prelung. Sunetul strident şi singuratic, căzând adânc în atmosfera nopţii, îi pătrunse Adelei ca un bisturiu rece în creier. Se scutură din amorţeală şi, cuprinsă de panică, se întrebă ce ar trebui să facă. Dădu fuga până în fundul curţii, unde văzu că apa din bazin se umpluse de mătasea broaştei şi făcea mici valuri, care ieşeau peste marginile de ciment. Se întoarse înapoi în faţa verandei şi voi să intre în casă, pentru a vedea dacă înăuntru nu mai era nimeni. Uşa era însă închisă, scutură zadarnic de clanţă, căci femeia aceea întinerită, care arăta ca bunica din vremea copilăriei ei, o încuiase cu cheia. Adela îşi spuse că nu putea rămâne în curte, singură, şi fugi la poartă.

Strada era scufundată într-o lumină argintie, puternică, dar tulbure. Dacă în curte strălucirea lunii era îndulcită de galeria de viţă, aici nimic nu se punea între astrul nopţii şi drumul prăfuit. Pereţii caselor arătau ca proaspăt vopsiţi cu var, brăzdaţi de crăpături întunecate. Strada care venea din stânga se bifurca chiar în faţa casei lor. Un braţ, cel care ducea la şantierul de pe deal, pe unde plecase bunicul ei, mergea înainte şi o cotea încet pe după grădina lor. Celălalt braţ, care ducea spre centru, se întorcea în unghi drept şi o pornea perpendicular pe poartă. Huruitul înăbuşit se auzea şi aici, încât Adela se întoarse spre stânga, în direcţia în care apunea luna în formă de crab. Ceea ce văzu o făcu să se cutremure.

Departe, în lungul străzii, deasupra ultimelor case, astrul nocturn devenise şi mai mare şi solzii de os ai carapacei se distingeau acum cu limpezime. Crabul era gata să se scufunde în zare, acolo unde se afla râul ce se revărsase. Orizontul era o mlaştină nămoloasă ce începuse să fiarbă, degajând aburi. Într-o clipă, Adela îşi aminti cum, în

copilărie, râul venise pe stradă ca un val înalt de doi metri, care măturа feţele caselor, inundând curţile. De astă dată, la capătul drumului se vedea înaintând nu un zid de apă, ci unul de noroi, ca şi cum căderea crabului ar fi lichefiat pământul, transformându-l în nămol şi făcându-l să se reverse. Ca şi atunci, demult, valul avea aceeaşi înălţime, însă nu mai venea la fel de repede, ci cu o lentoare de leviatan. Casele de la capătul străzii fuseseră deja năpădite de noroi, se auzeau ferestrele pocnind pe rând sub presiunea lui. Uşile, porţile şi gardurile nu rezistau nici ele apăsării şi se prăbuşeau pe măsură ce valul înainta. În afara trosniturilor, nu se auzeau însă alte zgomote, chiar şi câinele încetase să urle. Casele erau nelocuite, nu era aprinsă nicio lumină, nu ţipa şi nu ieşea nimeni în stradă.

Înaintea puhoiului de noroi venea un val mult mai mic, înalt de câteva palme. Adela îl văzu înaintând ca un tăvălug pe pământ şi răspândindu-se în toate ungherele. Când ajunse în dreptul porţii lor, îi învălui gleznele şi se revărsă în curte. Noroiul era consistent şi acidulat, trezindu-i pe piele o impresie de mâncărime şi de arsură rece. În curând, acest prim val depăşi casa şi luă colţul, îndreptându-se spre centru. Întreaga stradă căpătase o viaţă ciudată, caldarâmul se animase şi curgea greoi prin faţa Adelei, asemeni unei spinări uriaşe de crocodil. Lumina lunii se reflecta pe umflăturile de pe spatele noroiului, creând forme şi umbre mişcătoare.

O vreme, Adela rămase fascinată, spunându-şi că nu are niciun rost să fugă, nămolul o va ajunge oriunde s-ar ascunde. Apoi îşi aminti că oraşul bunicilor are centrul construit pe un mic platou, unde inundaţia nu ar fi putut urca. Aruncă o privire de adio spre curte şi spre casă, încercă să închidă poarta, dar nu reuşi, fiindcă se încleiase deja în noroi, şi o luă la fugă spre centru. La început, înainta cu greutate, trebuia să păşească prin clisa groasă şi de-abia reuşea să-şi dezlipească tălpile din ea. După câtăva vreme ajunse însă din urmă creasta întâiului val şi păşi pe pământul uscat al drumului. De aici, cel de-al doilea val, cel înalt, nu\se mai vedea, ascuns după colţul străzii. Luna aproape dispăruse de pe orizont, îi rămăsese afară doar o parte a carapacei şi strălucirea pe care o împrăştia în semicerc pe boltă. Gâlgâitul îndepărtat era însă la fel de puternic, ca şi cum crabul uriaş continua să facă nămolul să fiarbă.

Ajungând la următorul colţ al străzii, Adela se opri şi privi din nou înapoi, pentru ultima oară, spre casa bunicilor. Ştia că valul de

noroi urmează s-o înghită din clipă în clipă, aşa că voia să-şi întipărească în memorie faţada clădirii, arcul boltit al porţii, cu tencuiala scorojită chiar sub acoperiş. Privi peretele dinspre stradă al casei, cu cele două ferestre, una dând spre dormitor, cealaltă spre sufragerie, în faţa căreia se aflau trei trepte, fiindcă înainte vreme acolo fusese o uşă ce dădea din cameră direct în stradă. Încercă să distingă chiar formele caldarâmului pietruit din faţa porţii, printre ale cărui pietre creşteau flori de gheaţă, dar noroiul acoperise deja solul şi se izbea, clefăind, de bârnele masive, vopsite în verde, dar înnegrite de vreme, ale porţii. Ştia că le vede pentru ultima oară.

Nu apucă să-şi ia rămas bun mai mult timp. Cu un scrâşnet scurt, stâlpul de telegraf din dreptul casei lor se frânse. Trunchiul de lemn vopsit cu motorină se prăbuşi chiar în faţa porţii lor. Firele de telegraf îl însoţiră ca o pânză de păianjen deşirată, îndată după aceea, de după colţul străzii apăru şi valul înalt de nămol, semănând cu trupul unui aligator uriaş, cu pielea zgrunţuroasă şi respingătoare, ce înainta leneş pe drum, strivind tot ce îi ieşea în cale.

Adela nu aşteptă ca valul să lovească şi să înghită casa. Se întoarse şi o luă la fugă spre centru, plângând. îi era limpede că niciodată nu va mai trece pe strada aceasta, că niciodată nu va mai vedea locurile copilăriei sale, casă, curtea, grădina bunicilor şi toate împrejurimile. De astă dată, inundaţiile vor distruge tot şi ea nu va mai avea de ce să se întoarcă aici. Ştergând lacrimile care îi inundaseră ochii, încercă să-şi întipărească în memorie casele prin dreptul cărora trecea pentru ultima oară. Recunoscu o alimentară cu vitrinele prăfuite, un magazin de mărunţişuri, cu roleta de tablă trasă, în care se vindeau ace, cuie, mosoare, brichete, scobitori şi tot felul de vase, apoi clădirea masivă a unui azil de bătrâni. În mod destul de ciudat, nu se vedeau oameni speriaţi, fugind din faţa inundaţiei. E adevărat, era noapte, dar altă dată, când avuseseră loc celelalte inundaţii, felinarele rămăseseră aprinse şi locuitorii se chinuiau să urce haine şi alte obiecte în poduri, să dea drumul la păsări şi animale din coteţe, să stăvilească în vreun fel apele. Acum, luminile erau stinse şi nu se zărea ţipenie de om, încât Adela avu temerea că locuitorii se înecaseră sau fugiseră cu toţii şi ea rămăsese singură să piară aici. Ea era ultimul om odată cu care cartierul, sau întregul oraş, va fi inundat şi distrus de mâl. Chiar şi bunicii ei plecaseră, căci femeia aceea tânără, acum era sigură de asta, era chiar bunica sa, aşa cum arăta într-o fotografie de

tinereţe, care stătea în dormitor, în vitrina dulapului de haine.

Un urlet de câine o trezi din amintiri. Se trase într-o parte şi privi în direcţia din care venise urletul. În cadrul unei porţi deschise se vedea silueta întunecată a unui câine şezând pe labele din spate. Era mare cât un viţel, urechile lungi şi ascuţite i se profilau în penumbră şi doar ochii îi sclipeau roşiatici. Stătea imobil şi o urmărea amuşinând atent aerul, fără intenţia de a sări asupra ei. În spatele lui se înălţa o clădire cu o formă neobişnuită, un turn pătrat, pe care Adela nu-şi amintea să-l mai fi văzut în cartier. Turnul avea acoperişul plat, cu creneluri, şi era de două ori mai înalt decât casele dimprejur. Din cauza întunericului, nu se distingea dacă zidurile lui erau tencuite sau făcute din bolovani cimentaţi, în stil medieval. Un şir vertical de ferestre înguste, nişte fante tăiate în zid, se înşiruiau pe faţadă, însoţind scara în spirală care urca prin interior. Iar sus, ultima fereastră era luminată!

Cartierul nu era deci complet părăsit, cum crezuse Adela. Oricât de mică era ferestruica aceea, în spatele ei ardea un bec.

creând o pată de lumină pe fundalul întunecat al cerului. Nu se vedea nimic înăuntru, dar luminiţa însăşi trezea impresia unui loc apărat, cald, familiar, în care şi-ar dori să găsească adăpost orice călător rătăcit în noapte. Adela îşi spuse că va trebui să urce, pentru a-i preveni pe cei dinăuntru asupra catastrofei. Apoi îşi mărturisi că adevăratul motiv pentru care voia să ajungă în turn era acela de a rămâne şi ea înăuntru. Însă atunci când ea dădu să se apropie, câinele se ridică pe labele din spate şi lătră scurt. Ochii i se făcuseră mai mari şi mai sticloşi, dar nu părea furios ca un câine de pază obişnuit, nu voia decât să o ţină la distanţă. Urechile ascuţite îl făceau să semene cu umbra unui drac împieliţat.

Adela renunţă la ideea de a intra şi se întoarse. Se afla chiar în intersecţia a doua străzi. Din faţa turnului, perpendicular pe el, pornea o şosea asfaltată ce ducea spre centru, în timp ce drumul desfundat pe care venise continua pe lângă turn şi apoi o cotea înapoi în cartier. În cartierul inundat de nămol, îşi aminti Adela, dar gândul dezastrului îi devenise indiferent. Prin urletul său, câinele o trezise din amintirile ei, care ar fi făcut-o să meargă mai departe, în mod mecanic, pe calea desfundată, şi îi atrăsese atenţia să cotească spre centru. De aici, din dreptul turnului, începea partea cealaltă a localităţii, aşezată pe un mic platou, unde inundaţiile nu aveau cum să răzbată.

Capitolul X

Unde Adela sperie doi tineri din alte vremuri, deghizându-se în fantomă

Scăpată de amenințarea înecului în noroi, Adela porni pe șoseaua asfaltată ce urca spre centru. Noaptea era pe sfârșite, cerul se albise spre răsărit și nu mai era mult până când soarele avea să mijească la orizont. Briza matinală era călduță, prevestind o zi toropitoare. Nu se vedeau trecători, dar strada se umpluse de un aer de bucurie, de tihnă, de zi care abia începe, care îi aducea aminte de o dimineață însorită de sărbătoare, când se îndrepta spre piața principală, unde avea loc o defilare, cu stegulețe de hârtie la ferestre și flori aruncate pe jos.

Totuși, dacă în copilăria ei strada era asfaltată, acum caldarâmul era pietruit, precum într-un oraș mult mai vechi. Clădirile aveau o înfățișare desuetă, dar, în același timp, nu mai erau prăfuite și părăginite, cum le știa dintotdeauna, ci mult mai noi, mai îngrijite și mai strălucitoare. Parcă ar fi fost expuse într-o vitrină luminată de reflectoare, în care nu urca niciun fir de praf, unde timpul încetase să curgă. Cerul se luminase, însă, oricât îl cercetă, Adela nu reuși să descopere de unde venea strălucirea lui difuză. Luna cu formă de crab ce o speriase în timpul nopții apusese de mult, iar soarele nu se vedea nicăieri, deși bolta nu era înnorată. Semăna mai degrabă cu un tavan albicios, cu un plafon închis, apăsător.

Privi în jur, încercând să-și dea seama unde se află. În spate, la capătul străzii pe care urcase până aici, se afla turnul pătrat, ca o pată neagră pe cerul de var. Lumina din fereastră era și acum aprinsă, strălucirea becului rămăsese la fel de atrăgătoare, evocând căldura intimă a unui cămin. În stânga, se deschidea o piațetă, în timp ce pe partea dreapti se întindea șirul de clădiri ce mărgineau strada. Adela căută plăcuțele indicând numerele caselor. Prima tăbliță pe care o descoperi era însă goală, Adela nu reuși să citească ce scrie pe ea, ca și cum ar fi devenit mioapă. Un fel de ceață topea cifrele într-o pastă cenușie.

Traversă strada, spre rondoul de flori din mijlocul piațetei. Locul semăna cu vechiul centru al localității, așa cum i-l descriau bunicii ei și cum îl văzuse într-o fotografie îngălbenită de vreme, în care bunicul se plimba purtând un joben înalt pe cap și un baston de sticlă în mână. Porni pe trotuarul din dale neregulate de granit, cercetând fațadele și curțile interioare, cu case mici, strivite de

pământ. Stâlpii de telegraf nu aveau în vârf becuri electrice, ci felinare de tablă cu gemuleţe de sticlă. În fiecare seară, un îngrijitor public le aprindea una câte una, folosind o prăjină specială, cu flacără în vârf. Magazinele pipernicite, cu vitrine strident împodobite, sau bodegile, închise acum, nu îi spuneau mare lucru. Adela sfârşi prin a se opri în faţa celei mai impunătoare clădiri, ce domina piaţa, având mai multe caturi şi o intrare mare, întunecoasă. În partea dreaptă a casei scărilor, se afla un galantar în care erau expuse mai multe rochii.

Unul dintre manechine îi atrase atenţia. Era îmbrăcat cu o rochie albă, bogată, cu volane de dantelă fină. În mâna dreaptă avea o umbrelă de soare, din pânză albă, transparentă. Faţa manechinului nu se vedea, căci de pe pălăria albă, cu boruri largi, cobora o voaletă de mătase translucidă, legată în triunghi sub bărbie. Dacă rochia era elegantă şi rafinată, în picioare, în schimb, manechinul avea nişte bocanci vechi, descusuţi, pescuiţi de pe fundul unui lac. Talpa unuia dintre ei era dezlipită, iar din pielea plesnită a celuilalt ieşea un şomoiog de paie.

La vederea manechinului, Adela simţi cum o amintire fierbinte i se revarsă în minte. Ca în imaginile foarte scurte ale unui film proiectat cu stroboscopul, se văzu alături de un bărbat coborând în această piaţă, într-un subsol inundat. Aerul avea limpezimea apei dintr-un acvariu. Bărbatul era soţul său, amândoi erau proaspăt veniţi în oraş şi ascensorul îi adusese din greşeală aici, în urma unei defecţiuni. Or. dacă pivniţa inundată, însemna că şi acum ea era pe cale de a se înec Cuprinsă de panică, se pomeni, ca şi atunci, luând-o la fugă să intrarea întunecoasă a clădirii. Dădu în lături cele două batant ale uşii şi pătrunse în casa scărilor, căutând din ochi cabin ascensorului. În acelaşi timp, aştepta ca Margus să vină în urma ei. Gândul fulgerător că îşi adusese aminte de el, după ce de câtăva vreme încoace îl uitase, încât nu mai ştia că plecase în căutarea lui. O făcu să se înfioare. Dacă rămâneau aici, se vor îneca. Dacă Anir era mort, însemna că se înecase. Ce căuta el în acest oraş, în care ea îşi retrăia copilăria, într-o vreme când încă nici nu se cunoscuseră? Dar era acesta într-adevăr oraşul copilăriei sale, sau aparţinea unui timp mult mai vechi, poate de dinainte de a se naşte?

În casa scărilor era întuneric. Începu să pipăie grăbită pereţii, căutând uşa ascensorului sau treptele ce duceau spre etajele superioare, dar făcu înconjurul încăperii fără să dea peste vreo ieşire.

De afară, prin uşa cu batante, venea o lumină artificială, ca dintr-o sală de spectacol. Oare chiar era în pericol să se înece, sau era o teamă care pusese stăpânire pe ea din cauza amintirilor? Se sprijini de perete şi se lăsă să alunece pe ciment. Nu plângea, dar lacrimi îi curgeau fără voie pe obraji.

De la o vreme se pomeni gândindu-se la cu totul altceva. Afară, într-o vitrină, văzuse un manechin cu o rochie albă de mireasă. Acum, pe sub batantele uşii, întrezărea, în depărtare, pe stradă, o femeie îmbrăcată în aceeaşi rochie. Mergea fără să atingă pământul şi faldurile albe unduiau în vânt. Adela se ridică şi ieşi din clădire, în întâmpinarea femeii. Era primul om pe care-l vedea după ce plecase din casa bunicii. Femeia se apropia şi, prin voaleta lăsată, cerceta împrejurimile cu teamă, ca şi cum ar fi fost urmărită. Pe Adela nu dădea semne să o fi văzut, căci acum venea chiar în direcţia ei. Rochia era într-adevăr identica celei din vitrină, încât Adela întoarse capul spre manechin-Acesta dispăruse.

Femeia se oprise în faţa Adelei, ca şi cum nu ar fi văzutdar ar fi simţit o prezenţă invizibilă. Adela o cercetă nici ac îmbrăcată la fel cu manechinul. Însă. În locul cu aten… scâieiate, în picioare avea pantofi înalţi, de k che foarte eleganţi. Femeia era neliniştită şi adulmeca m° *t* îşi ridică voaleta şi Adela se simţi imediat fascinată de ahipul ei bolnăvicios, prelung şi fin, cu tenul palid şi C snarent, ca o marmură opalină. Buzele îi erau subţiri, nasul şi fruntea întinsă, însă cu două riduri adânci între sprâncene. OchH ei de un verde apos treceau prin Adela ca printr-o sticlă. Adela ridică mâna în faţa ei, gândindu-se că e oarbă, deşi era evident că femeia vedea toate celelalte lucruri dimprejur. Deşi nu îi observă palma, femeia se încorda, în timp ce luciri de teamă îi jucau în ochi.

„De unde te cunosc? Când ne-am mai întâlnit? „întrebă Adela. Fu foarte mirată să nu îşi recunoască vocea, care suna înfundat, asemeni unui gâlgâit sub apă. E adevărat că nu mai vorbise de mult timp şi răguşise de atâta tăcere. Femeia nu o auzi. totuşi deveni şi mai atentă, ca şi cum ar fi ascultat un sunet depărtat. „Eşti surdă? De ce te prefaci că nu mă vezi?". explodă Adela, furioasă. Un văl foarte fin se desprinse de pe privirea femeii şi, ca prin ceaţă, aceasta o întrezări pe Adela. Faţa i se schimonosi de spaimă şi imediat femeia se întoarse şi o luă la rugă. Străbătu piaţa, până în faţa unei clădiri din partea opusă, şi dispăru pe poartă.

Adela o urmări nedumerită cu privirea, apoi se luă alene Jupă ea, din curiozitate. La câţiva paşi de poartă, intră în umbra unui nor. care scufundă lucrurile din jur în întuneric. Lucrul acesta o miră, deoarece nu-şi amintea ca soarele să fi apărut până la urmă pe bolta aceea semănând cu un tavan şi cu atât mai Puţin să fi văzut nori plutind în înalt. De fapt, umbra aducea mai degrabă cu un fuior de ceaţă, coborât deasupra străzii, asemeni JJU – cu pete ce acoperise cu puţin timp în urmă plăcuţa cu «umărul unei case. Deşi se afla aproape de poartă. Adela îşi

Puse că nu va putea intra bâjbâind. deoarece nu fusese atentă laziţia acesteia.

Se trase înapoi, până când ieşi din pata de umbră. Strada îi apăru din nou în faţă, cu clădirile, gardurile şi caldarâmul ei, precum şi cu poarta vopsită în roşu pe care intrase femeia în rochie de mireasă. Memora distanţa până acolo şi îşi reprezenta mişcările pe care va trebui să le facă orbeşte, apoi trase aer în piept şi intră înapoi în norul de umbră. După câţiva paşi, atinse într-adevăr grilajul de fier, găsi clanţa şi pătrunse în curte. Pata oarbă se întindea şi aici, încât Adela se întrebă dacă să se întoarcă sau să înainteze pe nevăzute într-un loc pe care nu-l mai cunoştea. Hotărî să facă doar câţiva paşi, cât să poată regăsi poarta dacă nu ar fi ieşit la lumină şi ar fi dorit să se întoarcă.

La al treilea pas, calcă pe un obiect şi se împiedică. În acelaşi moment, ieşi din pata de umbră. În faţă descoperi o casă cenuşie, cu ferestre înşiruite pe un perete lateral. Aruncă o privire în spate şi recunoscu, la doi metri de ea, poarta de fier roşu, în continuarea zidului de cărămidă, aşa cum o văzuse din stradă. Obiectul de care se împiedicase era o gheată găurită, cu pielea pe jumătate putrezită, ca şi cum ar fi stat multă vreme în apă, şi plină de paie ude şi mătasea broaştei, care îi aduse aminte de pantofii manechinului. „Egheata lui Anir", o fulgeră un alt gând, însă atât de străin, de parcă i-ar fi fost şoptit la ureche. „E gheata cu care a aruncat în curte ca să mă aducă înapoi. Dar de ce să mă întorc? Ce mi se poate întâmpla?" De fapt, întrebările acestea nu-i aparţineau, nu îi spuneau nimic, încât le uită imediat. Atenţia îi era atrasă de casa în care dispăruse femeia cu rochie albă, aşa că porni în urmărirea acesteia.

Se afla într-o curte austeră, goală, unde nu creşteau pomi sau iarbă şi nici nu erau depozitate obiecte casnice, servind doar pentru a adăposti automobile sau, cine ştie, trăsuri. O lumină le-şioasă, fără

soare, dădea spaţiului închis o înfăţişare morocănoasă. Caldarâmul era din pământ bătătorit sau chiar pietruit, peste care se aşternuse praf întărit. Clădirea care mărginea o latură a curţii avea zidurile cenuşii şi neprimitoare, cu ferestre închise şi reci. Nicio stucatură, nicio decoraţie arhitectonică nu-i înveselea faţada, acoperită doar de ciuperci minuscule. Pe partea opusă, în zidul de cărămidă se deschidea o mică trecere spre o pajişte.

Pătrunzând prin această portiţă, Adela ieşi în latura dinspre soare a curţii. Văzută din acest unghi, clădirea arăta cu totul altfel, mult mai plăcută şi atrăgătoare, cu zidurile mai albe şi mai vii. În faţa verandei prin care se intra în casă, se întindea o mică pajişte cu iarbă deasă, tunsă scurt şi îngrijit, pe care creşteau tufişuri de flori şi câţiva arbuşti cu coroane delicate. Adela urcă cele câteva trepte ale scării de la intrare, acoperite de un parasolar din sticlă colorată. Uşa era închisă şi în dreapta ei atârna lănţişorul unei sonerii, sub care era aşezată o plăcuţă cu numele familiei ce locuia aici. Cu coada ochiului, Adela citi câteva litere, ce păreau a fi sfârşitul unui nume, TOR sau TORIS. Întoarse capul, spre a afla numele întreg, dar atunci se repetă fenomenul de orbire care o împiedicase să se apropie de casă: asupra plăcuţei alunecă o pată de umbră, încât numele părea şters de o radieră neagră. Oricât se frecă la ochi, Adela nu reuşi să citească ce scrie pe ea.

Când dădu să intre, atenţia îi fu atrasă de forma clanţei, care reproducea fidel detaliile unui cap de câine, cu urechi late atârnând pe lângă bot. Sufrageria în care pătrunse îi era necunoscută, încât nu zăbovi în ea. Se îndreptă spre o uşă întredeschisă, în spatele căreia se auzeau mişcări. Femeia în alb era, într-adevăr, aşezată la o măsuţă rotundă, acoperită cu un brocart negru, atârnând până la podea. Stătea cu spatele spre uşă, dar, când Adela intră, femeia se întoarse tulburată, ca şi cum ar fi fost singură acasă, noaptea, şi s-ar fi speriat de o fereastră deschisă brusc de vânt. Era mult mai tânără decât îşi imaginase Adela până atunci. Nu avea mai mult de douăzeci de ani şi doar ochii exoftalmici, cu cearcăne vineţii, o îmbătrâneau. Chipul îi era urâţit de spaimă, deşi făcea eforturi să se stăpânească. Şi mai ciudat era faptul că nu prezenţa Adelei părea să o sperie, fiindcă privea în spatele ei, sau prin ea, spre uşa deschisă. De altfel, nici când Adela se mişcă prin încăpere, tânăra femeie nu o băgă în seamă.

Adela simţi o durere săgeţindu-i tâmpla. ca zborul unei

rândunele despicând aerul. Faptul că necunoscuta nu voia să o bage în seamă îi provoca o stare de ameţeală. Căută un loc pentru a se aşeza şi văzu că singurul scaun liber din încăpere se afla lângă masa rotundă, în partea opusă femeii în alb. Aceasta stătea cu coatele pe brocartul negru şi cu fruntea în palme. Adela îi dădu ocol şi se aşeză în faţa ei. străduindu-se să facă faţă slăbiciunii care îi înmuiase picioarele. Necunoscutei nu i se vedeau ochii. Era cu capul descoperit, pălăria cu voaletă fusese lăsată pe un suport special, pe scrinul de lângă uşă.

Încăperea era neobişnuit mobilată, de parcă fusese decorată de fantezia unui anticar. Mobilele, bine întreţinute, aveau un aer vetust. Scaunele, măsuţa, comoda aveau picioare arcuite, cu un model care imita labele de pisică. Pe pereţi se aflau portrete în ulei, reprezentând chipuri de aristocraţi, bărbaţi îmbrăcaţi în negru, cu barba îngrijit tunsă, femei cu gulere de dantelă fină. Două dintre tablouri erau însă acoperite cu câte o stofă neagră, iar Adela se pomeni spunându-şi că acelea nu erau tablouri, ci oglinzi. Într-un colţ al camerei se afla un aparat de proiecţie, un model foarte vechi, cu picioare înalte şi role cu găuri, iar în dreptul lui, pe perete, o pânză întinsă, servind drept ecran.

Tânăra femeie aşezată la masă tremura ca zguduită de friguri. Adela crezu întâi că plânge, apoi înţelese că e stăpânită de un tremur pe care nu-l putea controla. Avea păr mătăsos şi lung, căzându-i în valuri pe lângă braţe, de culoare incertă, un şaten deschis, cu şuviţe alburii. Ar fi vrut să o ajute, însă îi fu ruşine să i se adreseze, cu atât mai mult cu cât tânăra se comportase nepoliticos, prefăcându-se că nu o vede.

În acel moment, uşa se deschise larg, iscând un curent de aer care doborî pălăria cu voaletă de pe suport. Adela tresări, dar mult mai tare se sperie femeia de lângă ea, care întoarse spre uşă o privire plină de panică. În prag stătea un bărbat tânăr. cu ochi ca lămâia, de un verde gălbui, aproape transparent, ca două cristale lichide. Avea părul tuns scurt. În periuţă, lăsându-i dezvelite urechile mari. Deasupra ochiului stâng, dinspre frunte spre tâmplă, pielea îi era crestată de o cicatrice urâtă, făcută probabil de curând. fiindcă nu era complet vindecată. Asemeni femeii în alb, bărbatul era îmbrăcat după o modă veche. Purta un costum negru, cu un croi strâns pe talie, iar în mână ţinea o pălărie înaltă, cilindrică.

Nici nu apucă bine Adela să distingă aceste amănunte, că tânăra femeie de lângă ea sări de la masă, doborând scaunul pe care şezuse.

Făcu trei paşi spre bărbat, ca şi cum ar fi vrut să i se arunce în braţe, apoi se răzgândi, se duse la fereastră şi rămase întoarsă cu spatele.

— Iarăşi s-a întâmplat? întrebă el. Zâmbetul care îi luminase faţa şi sclipirea de voioşie din ochi dispărură.

Femeia îşi ascunse faţa în palma dreaptă, dând afirmativ din cap. El rămase un timp nemişcat, deliberând asupra a ceea ce avea de făcut, apoi închise uşa cu grijă, ridică pălăria cu voaletă, o scutură de praf şi o aşeză înapoi pe suport.

— Ce a fost de astă dată?

— Nu a fost vis. şopti femeia printre degete. A fost tot femeia aceea înecată. Am zărit-o pe stradă. Cred că acum e aici, în cameră cu noi.

— Şi dacă ar fi într-adevăr aici? De ce ţi-e atât de frică?

— M-a urmărit. Treceam prin piaţă, când am văzut-o ieşind din blocul de pe colţ cu strada Branişte. Era transparentă, aproape invizibilă, de-abia o vedeam, dar a fost acolo, în faţa mea. Apoi am fugit. Dar a venit după mine, s-a aşezat în faţa mea la masă.

Bărbatul se apropie şi îi puse mâinile pe umeri.

— Ţi-am spus că nu e bine să mergi mai departe pe calea asta. Ai făcut o obsesie.

— Ea e cea care nu mă lasă în pace, ţipă strident femeia.

Văzându-i faţa desfigurată. Adela îşi spuse că are în faţă o nebună. Bărbatul îi imobiliza braţele şi aşteptă până ea încetă să se mai lupte, apoi o duse spre unul din scaunele din jurul mesei. Era gata să o aşeze în braţele Adelei, când femeia se trase înapoi, cu un zvâcnet: – Aici nu!

Bărbatul fu nevoit să o ducă pe canapea, o întinse, o acoperi cu o pătură şi se aşeză lângă ea.

— Luiza, vino-ţi în lire. Chiar dacă femeia înecată de care vorbeşti există cu adevărat şi e aici în cameră, ce ţi-ar putea face? Nu trebuie să-ţi fie teamă de ea, ci milă. E un suflet rătăcit, care nu are unde să meargă. Nu te mai gândi aşa de mult la tine, spune-ţi că ea este cea care are nevoie de ajutor. Trebuie să-ţi stăpâneşti spaima, altfel vei înnebuni.

Adela se simţea ciudat. Pentru prima oară, îşi puse întrebarea dacă nu despre ea vorbeau cei doi.

— Dar sunt şi eu aici! îi întrerupse revoltată. Cum nu mai vorbise de mult timp, fălcile îi înţepeniseră, de aceea nu reuşi să

articuleze bine cuvintele. Pe gură îi ieşi un gâlgâit inform, parcă ar fi avut cârlţi în gât.

— Spui că se află acum la masă? continuă bărbatul, fără să o bage în seamă pe Adela.

Înainte ca aceasta să reacţioneze, el se ridică de lângă femeia pe care o numise Luiza şi îşi trase un scaun chiar în faţa Adelei, de cealaltă parte a mesei. Bucuroasă că este în sfârşit luată în seamă, Adela se aplecă spre el şi îl privi în ochi.

— Cred că noi ne cunoaştem. Unde am mai văzut chipul tău? întrebă ea, fără a aştepta neapărat un răspuns.

Încăperea se făcu mai luminoasă. Razele soarelui pătrunseseră prin draperiile grele, din dantelă, şi proiectau modele complicate pe covor. În aerul irizat, firişoare de praf pluteau şi se învârteau dezordonat. Restul camerei, dulapurile din colţuri, pereţii cu tablouri, se estompară în penumbră, numai masa rămase luminată feeric, ca o scenă. Adela privea ochii bărbatului, care i se păruseră atât de cunoscuţi. Prin ei, refăcea fizionomia întregii feţe, ca a unei statui neterminate, abia desfăcută din marmură. Era chipul unui om tânăr, mult mai tânăr decât trebuia să fie, în a cărui tinereţe îşi vedea propria ei îmbătrânire. Ochii lui, privind oarecum în gol, erau nişte conducte negre, prin care aluneca înapoi în timp, plină de tristeţe.

Pe neaşteptate, o pasăre se zdrobi zgomotos de fereastră, fără să o spargă. Adela tresări curentată. Luiza ţipă:

— Femeie, lasă-l în pace! Fulviu, pleacă de acolo!

Pe sticla geamului nu se vedeau petele de sânge ale corpului strivit, cum se aşteptase Adela. O apariţie ciudată se zbătea afară, suspendată în aer şi lovindu-se din când în când de sticlă. Era un copil proaspăt născut, murdar încă de sânge şi de lichid amniotic, atârnând de cordonul ombilical, netăiat deocamdată, aşa cum atârnase Adela la naştere, când moaşa o scăpase din braţe, ca pe un tipar alunecos. Copilul ţinea mâinile pâlnie la ochi, străduindu-se să desluşească ce se întâmplă în casă, şi striga nişte cuvinte care nu se auzeau. Putea fi la fel de bine un pitic cu trupul gol, diform şi plin de noroi roşcat. Picioarele i se încurcaseră în crengile unui copac din livadă, a cărui coroană se întindea până în faţa ferestrei, ca în braţele unduitoare ale unei plante acvatice. „A venit după mine!” îşi spuse Adela, încercând să-şi amintească unde văzuse această apariţie, un pitic suspendat, care urcă şi coboară asemeni unei figurine într-un stilou cu apă.

— Fulviu, ai văzut-o într-adevăr şi tu? Nu e aşa că o vezi şi tu? spuse frenetic Luiza.

Adela se întoarse spre bărbatul de la masă, care privea în direcţia ei. În ochii lui se aprinsese o scânteie de panică, ca o luminare în spatele unui geam aburit.

— Fulviu?! A spus Fulviu? murmură Adela. Staţi puţin, pe tine te cheamă Fulviu?

Bărbatul se ridică violent, răsturnând scaunul, ca şi cum ar vrut să alunge, prin gestul său, o fantomă sau un gând ameninţător.

— Fulviu, ea e acolo, nu e aşa?! ţipă isteric femeia de pe canapea.

Adela se ridicase şi ea în picioare şi căuta să atragă atenţia bărbatului:

— Pe tine te cunosc, deşi eşti schimbat şi arăţi mult mai tânăr. Noi ne-am mai întâlnit, nu e aşa? Spune-mi, ce legătură este între noi, cum de am ajuns tocmai în casa asta? Cine eşti cu un efort vizibil de a se stăpâni, bărbatul numit Fuâviu îi recapătă respiraţia normală. Ridică scaunul ne care H h apoi, privind în direcţia Adelei, spusedob Ome

— Nu e nimeni. Şi chiar dacă ar fi, poate fi alungat – Eşti prea tânăr, nu mă poţi ajuta, murmură Adela mai mult pentru ea însăşi. ld mdl

Se lăsă înapoi pe scaun, obosită. Presiunea din – d. spăru, de parcă cineva i-ar fi scos un fier it di\ V trăgându-i afara creierul şi, asându-i în *Z* % Lumina din încăpere se modifică din nou. Razele ce drapena de dantelă se stinseră, lăsând să moară jocu praf ce dansau ca nişte bule zglobii de oxigen ne fac Dreptunghiul luminat din ijil îţ

— Vreţi deci să mă alungaţi, şopti Adela, cu un amesrer a. melancolie şi iritare. amestec de

Se ridică alene de la masă şi porni sore uşă «întâia oară cât este de singură. Dinspre ferels mo „voalate însă, desigur, nu veneau nici de rătăcita şi nici de la vreun embrion pitic atârnân ombilical, ci de a crengi. e co-ECE

— Parca aveam nişte prieteni, îşi aminti Adela ar trebui să i caut. Trecu pe lângă bărbatul în negru fără să-i maTE n cão importanţă, căci îi devenise indiferent. îl auzi str Tnurfnt cum ar fi fost gâdi.at de o adiere de aer rece sau oten 1 m^3. măcar nu să mă întoarse pentru a-şi lua rămas bun de „a ce din încăpere, ci deschise uşa şi ieşi. d cei

Capitolul XI

Adela ajunge din nou la şcoală şi e pedepsită pentru că nu a învăţat lecţia

Afară se stârnise un vânt cald, care o lovi în faţă şi-i răvăşi părul. Străbătu curtea ca şi cum ar fi traversat o conductă. Ieşind din spaţiul îngheţat al camerei, pătrundea într-o altă lume. mai grea, mai gelatinoasă. O pasăre ciudată spinteca leneş văzduhul. Se apropia prin mijlocul curentului de aer, care cobora din cer ca o tornadă. Adela crezu că este aceeaşi pasăre care se izbise adineaori în fereastră, murdărind-o de sânge. Sau asta se întâmplase altcândva, iar adineaori, în casa din care tocmai ieşise, de geam nu se lovise o pasăre, ci un pitic spânzurat, numit Koroviev? Pasărea se apropia tot mai mult. Era mai mare decât arătase din depărtare, corpul ei negru şi lucios semăna cu un obuz în zbor lent. Avea aripile mici şi transparente, aducând mai degrabă cu nişte înotătoare de peşte. În loc de cioc. pasărea avea un bot rotund, deschis, cu doi ochi bulbucaţi de-o parte şi de alta.

„Nu e o pasăre, e un peşte!" gândi Adela înfiorată. „Dar asta înseamnă..." Arătarea ajunsese deasupra ei şi vâslea molatic prin aer, pufnind din gură ca un fumător. Burta ei neagră semăna cu fundul unei bărci văzută din adâncul unui lac. „Oare ne aflăm sub apă?!" miji din nou acest gând în mintea Adelei. Se întoarse spre poarta casei de unde tocmai ieşise, cu intenţia de a-i preveni pe cei dinăuntru asupra pericolului de a se îneca. Nu mai găsi însă poarta, ci doar un zid continuu. Se vede că, urmărind pasărea, orbită de vânt, mersese destul de mult şi lăsase casa undeva în urmă.

Cu coada ochiului, în stânga. Întrezări o mişcare fugară. Se întoarse într-acolo, spre şirul de clădiri de pe partea opusă a străzii, şi văzu câteva siluete apărând de după un colţ. „Oameni!" îşi spuse, bucuroasă că are cui să-i dezvăluie descoperirea ei neliniştitoare. Dar, de fapt, nu-şi aducea aminte ce anume descoperise. „A, dar sunt prietenii mei din copilărie, cei pe care îi căutam", îi recunoscu ea într-un târziu. „Sau să fie colegii mei de facultate, cei care au venit la căsătoria din podul bunicii?" „Bunica! Unde e casa bunicilor? Cum am putut să o uit atât de repede?"

Privi în jur, încercând să recunoască cartierul unde se află. Casele cu arhitectură demodată, caldarâmul pietruit cu bolovani cubici, stâlpii de telegraf cu felinare cu gaz, totul avea un aer vetust. Se întoarse spre strada pe care, după câte îşi aducea aminte, ajunsese în această piaţă. Vâslind prin aer, o pasăre lucioasă se îndepărta leneş,

asemeni unui nor de fum negru scos de un vapor la orizont. Îşi spuse că ar fi putut s-o urmeze în zbor, îşi simţea mâinile uşoare ca două baloane cu gaz, sau ca doi colaci de salvare în apă. Linia desenată pe cer de peştele zburător ţintea dincolo de capătul îndepărtat al străzii, coborând spre nişte dealuri scufundate în ceaţă. Din partea aceea venea un murmur înfundat, de vulcan noroios, ce se pregăteşte să explodeze. Dealurile aveau o înfăţişare cleioasă şi moale, cu contururi ce se modificau lent, lichefiindu-se, ca şi cum înăuntrul lor s-ar fi aflat un animal uriaş, un crab cu carapace rotundă, care iese din nămol.

— De acolo vin inundaţiile, spuse Adela, arătând spre dealuri.

Oamenii iviţi pe stradă se opriseră în spatele ei, dar nu răspunseră. Adela se întoarse şi dădu ochii cu doi băieţi şi trei fete, în uniforme bleumarin de şcolar, cu ghiozdane în spate. Deşi nu-şi amintea numele lor, îi recunoscu imediat, erau foşti colegi de şcoală generală. Umbra aruncată de norii de cerneală aduşi de vânt îi scălda în nuanţe de albastru, ca şi cum ar fi ieşit dintr-o fotografie învechită. Până şi faţa şi mâinile lor erau vineţii, spre deosebire de tenul celor doi tineri din casa de adineaori, de culoare portocalie obişnuită.

O fată, aflată chiar în faţa ei, deschise gura pentru a spune ceva. Nu pronunţă însă cuvintele, dintre buze îi ieşi un fel de balon invizibil, care veni spre Adela, îi învălui capul şi se sparse, vărsându-i mesajul direct în creier: „Ai grijă! De ce zăboveşti? Vrei să întârziem la lucrarea de control?” O amintire veche se deschise în Adela ca o uşă de palat medieval. Desigur, trebuia să meargă la şcoală, urma să dea o lucrare de control.

— Staţi puţin! se împotrivi ea. Înainte de a pleca trebuie să vă spun ceva despre un crab şi despre inundaţii. Mi-e teamă să nu uit.

„Ai şi uitat deja”, veni balonul cu gândurile altui coleg. „Ai uitat că ai de dat o lucrare de control. Ai învăţat lecţiile?”

Adela îl privi tulburată, în timp ce un sentiment de vinovăţie i se strecura în suflet. Cum putuse să uite? De ce nu mai fusese de atâta timp la şcoală?

— Ce lecţii aveam de învăţat? întrebă cu o sclipire de speranţă. Poate nu am uitat chiar tot…

Fără s-o mai asculte, colegii ei o luaseră gălăgioşi înainte. Pornind în urma lor – Adela recunoscu strada ce ducea spre şcoala unde învăţase în copilărie. Bătuse acest drum de atâtea ori, în fiecare dimineaţă, încât l-ar fi putut parcurge cu ochii închişi. Una dintre

colege se opri să-i aranjeze părul şi să i-l strângă la spate cu o cordeluţă. „Zoologie, geografie, istorie…”, enumera o altă colegă orele din ziua aceea. Cuvintele îi sunau atât de străin şi îndepărtat, încât înţelese că lipsea de ani de zile de la aceste materii, a căror amintire o umplea de teamă. Se simţea tot mai vinovată, îi venea aproape să plângă.

Se apropiau de locul unde se afla şcoala. Clădirea înaltă, greoaie, întunecă strada, sporind umbra înserării. Unul dintre băieţi îi puse în braţe un ghiozdan din piele maro, ghiozdanul ei de când era elevă. îl deschise cu gândul să caute în fugă caietele sau manualele cu lecţiile neînvăţate. Răsfoind un caiet de zoologie, simţi cum, dintre paginile lui, în care, printre rânduri, erau presărate desene în creioane colorate, îi ţâşnesc în faţă, asemeni unui gaz ieşind la deschiderea unui sarcofag, imaginile vii şi luminoase ale unor câmpii însorite, în plină vară. Printre spice aurii de grâu păştea câte un cal sau un bivol, apărându-se cu coada de muşte.

Între timp, colegii ei intraseră pe poarta principală. Adela îi urmă şi se pomeni în atmosfera apăsătoare, de clădire medievală, cu ziduri înalte şi reci, cu ecou de cavernă, a fostei ei şcoli. Rămăsese singură, dinspre nişte scări scufundate în penumbră se auzea un tropot îndepărtat de paşi. Abia după ce urcă treptele impozante de marmură, îmbrăcate cu un covor persan, şi trecu pe lângă un bust de ghips alb, o apucă frica, deoarece această intrare era rezervată profesorilor. Lămpile de neon erau stinse şi coridoarele lungi care se deschideau în stânga şi în dreapta erau luminate doar de strălucirea cianotică” a după amiezii ce pătrundea pe un şir de ferestre laterale.

Dezorientată, Adela dădu să o ia pe coridorul din dreapta care ducea, după câte îşi aducea aminte, spre cancelaria profesorilor. Dar, pe neaşteptate, din penumbră răsări o persoană care i se aşeză în faţă, vociferând. Adela îl recunoscu imediat pe directorul şcolii.

— Wrong way, wrong way! Ai luat-o în direcţia opusă, te rog să-ţi revizuieşti atitudinea, altfel voi fi nevoit să iau măsuri, bubuia directorul.

„Ce cale am greşit? în ce direcţie am luat-o?” se întreba Adela, simţind o mare confuzie în minte.

— De ce ai rămas împietrită? Ai uitat drumul spre clasă?

— Nu, domnule director, murmură Adela, intimidată.

— Nu ştii că elevii nu au voie să intre pe poarta profesorilor?!

Sau te consideri cumva profesoară? insinua el, amenințător.

— Nu mai înțeleg nimic. Am crezut o clipă că asta e școala unde am fost profesoară, totuși văd că e școala unde am învățat când eram copil. Sunt și acum elevă, oare? Dacă îmi aduc bine aminte, clasa mea se află la capătul celuilalt coridor, la etaj.

— Da, ești elevă, nu ești profesoară. În sfârșit, bine că a găsit drumul. Era cât pe aici să te rătăcești. Fugi repede în clasă.

colegii tăi sunt înăuntru și profesorul va veni din clipă în clipă.

Adela urcă scările până la primul etaj și străbătu culoarul ce ducea spre fosta ei clasă. O recunoscu fără nicio ezitare, ca și cum abia ieri plecase de aici. Ușa era întredeschisă și dinăuntru se auzea murmurul copiilor. Se opri câteva clipe, emoționată.

apoi intră în lumina de ceară. Sala era plină de elevi care forfoteau în bănci, dar niciunul nu se miră văzând-o. În dreapta ușii regăsi soba de teracotă, peretele cu două table de scris, una mai veche, de lemn, alta de sticlă neagră, și catedra urcată pe un podium; în stânga – rândurile de bănci, iar pe peretele de vizavi

— Ferestrele înalte, cu perdele lungi, din catifea neagră, brodate cu hieroglife chinezești.

Trecu pe lângă sobă, prin fața catedrei, cuprinsă de emoție, într-una din bănci, le recunoscu pe două dintre fetele cu care se întâlnise pe stradă și care o aduseseră la școală. Stăteau cuminți și scriau cu capul aplecat peste caiet. Vederea lor îi provocă amețeală, simți că spațiul dintre rânduri se lărgește, de parcă sala ar fi alunecat pe scripeți, întinzându-se ca o cutie de chibrituri. Băncile crescură, se înălțară pe lângă Adela, ajungându-i până la piept, iar pereții și tavanul clasei se depărtară. În banca din dreptul ei era un loc liber. Pe pupitru se afla un caiet deschis. Adela se așeză și descoperi că avea în față caietul ei de latină, din clasa a șasea. Pe copertă era trecut numele ei. cu un scris copilăros, greoi, iar la colțuri recunoștea micile desene pe făcea atunci când se plictisea. Însemna că aceasta era disciplina la care trebuia să dea lucrarea de control.

Fetele așezate în banca din față încetaseră să scrie și se întorseseră spre ea, privind-o cu un amestec de nedumerire și milă. Ce va face acum? Să încerce să copieze? Dar nici măcar nu știa unde să caute în manual lecția de care avea nevoie. Și dacă va fi prinsă copiind? Ce ar putea face? Să se furișeze afară din clasă și să se ascundă? Să se refugieze în bibliotecă, la Prietena ei, bibliotecara, care o liniștea

întotdeauna când ieşea agitată de la ore? „Wrong way!” îi răsună în minte vocea directorului, încât Adela renunţă să se mai gândească la posibilitatea de a fugi în bibliotecă, lăsându-se în voia sorţii. Sâsâielile colegilor o readuseră la realitate, atrăgându-i atenţia că profesorul tocmai intrase în sală.

— Salve, pueri! spuse profesorul, şi toţi elevii se ridicară înfricoşaţi în picioare. Era un bărbat înalt, cu creştetul chel şi cu părul burzuluit în jurul urechilor. Ochelarii pe care îi purta pe vârful nasului îi serveau numai pentru citit, căci, pentru a scruta clasa, apleca fruntea şi privea pe deasupra ramelor. Cu un gest dibaci, aranja scaunul şi se aşeză, făcându-le semn elevilor să ia loc. Trosnetul băncilor şi şoaptele încetară când el deschise catalogul şi începu să-l răsfoiască tacticos. îl parcurse până la sfârşit, fără să strige vreun nume. Adela era convinsă că o caută de fapt pe ea şi că nu-i recunoaşte numele de familie. Şi avea dreptate. Profesorul se opri la ultima pagină şi silabisi cu voce tărăgănată, privind peste ramele ochelarilor spre sală:

— Hic est puer quid non frecventavit scholam. Tu, Adelaida, quod dices?

Ochii profesorului se aţintiseră asupra ei şi o scrutau nemilos, fără ca Adela să li se poată sustrage, oricât încerca să se ascundă sub bancă.

— Puer quid non cognoscere claustrum nihil inteligent. Tantus tempus absentavisti! Cui tibi cognomen est?

— Despre mine e vorba? întrebă Adela în şoaptă. Ce spune? în ce limbă vorbeşte?

Colega de bancă îi făcea semne cu cotul să se scoale în picioare. Adela se ridică, privind neajutorată spre profesor şi spre colegi. „Ego nominor… Ego nominor… Nu-ţi fie teamă, răspunde!” o încurajau aceştia.

— Domnule profesor, mie nu mi-e teamă. Numai că nu înţeleg întrebările. În ce limbă vorbiţi?

Clasa izbucni într-un oftat de dezamăgire. Adela văzu cum toţi îşi pleacă ruşinaţi capetele. Chiar şi profesorul îşi întoarse privirea spre fereastră, pentru a-i da timp să se reculeagă. Numai colega ei de bancă, o fată cu părul roşcat şi cu ochelari, îi şopti:

— E ora de limba greacă. Chiar nu ai învăţat nimic?

— Adela Vlaia, îi silabisi profesorul numele din catalog, aşa te cheamă. Dar dumneata văd că ai lipsit binişor. Când ai fost ultima dată

înmatriculată?

— Aaa… acum… nu ştiu câţi ani…

— Cum, nu ştii?! Nu ai făcut şi facultatea între timp?

— Credeţi că am urmat facultatea? Dar când?

— Este indubitabil. Eşti singura din clasă care nu înţelege limba greacă. I-ai depăşit pe colegii dumitale şi numai urmând studii clasice puteai să uiţi elina. En te ţes poleos agora ho strategos Margus mortus est. Poftește la tablă şi demonstrează că nu ştii scrie această propoziţie.

Adela ieşi intimidată în faţa clasei. Privirile tuturor erau aţintite asupra ei, încât, fără să vrea, se făcu roşie. Privită dinspre tablă, sala era foarte adâncă, nu i se vedea peretele din spate. Tavanul era şi el scufundat în întuneric. Doar primele rânduri de bănci, catedra şi locul unde se afla ea erau luminate de un bec cărămiziu, atârnând deasupra sobei.

— En te ţes poleos agora ho strategos Margus mortus est, repetă profesorul, privind-o în ochi.

Adela rămase cu creta în mână, făcând eforturi să identifice cuvintele.

— Este vorba de un comandant de armată… se aventură ea.

— Excelent, exclamă profesorul, adresându-se clasei. După cum vedeţi, nici numele proprii nu le recunoaşte. Margus! Anir Margus! în care lecţie ai întâlnit numele acestui împărat?

Adela îl privi lung. Apoi, cum profesorul făcu gestul de a scoate capacul stiloului, începu să-şi frământe mâinile:

— Aşteptaţi! Lăsaţi-mi puţin timp… Dacă aş răsfoi un manual, sunt sigură că mi-aş aminti tot, aproape că mi-a revenit în minte lecţia despre care vorbiţi…

— Dar răspunzi admirabil, domnişoară, vei avea din partea mea notă maximă.

— Eu… nu înţeleg… Mi-e ruşine că am venit fără să fi învăţat lecţiile, e ca şi cum aş fi uitat o mulţime de lucruri importante de care, cu siguranţă, voi mai avea nevoie în viaţă.

„E bine, e bine. continuă aşa!" îi şopteau încurajator colegii din primele bănci, deşi Adela nu pricepea ce voiau să spună.

— Mă simt vinovată. Încât recunosc că voi merita să cad la acest examen.

— Dar din contră, din contră… îl vei lua cu laude.

— Staţi puţin, murmură Adela, cuprinsă de îndoială. De ce mă

lăudaţi pentru faptul că am uitat tot ce am învăţat?

— Câtă modestie, hohoti profesorul, întorcându-se spre clasă şi dând-o drept exemplu. Se vede într-adevăr că a urmat o facultate serioasă şi chiar studii postuniversitare. Merită cu asupra de măsură să promoveze clasa a şaptea şi să fie din nou admisă în clasa a şasea.

Atmosfera se destinsese, elevii nu mai erau speriaţi de profesor, ci începuseră să vorbească în gura mare, felicitând-o.

— Dar nu mai ştiu nimic din materiile învăţate până acum, cum aş putea…

— Aşa şi trebuie, doar nu-ţi închipui că poţi reveni în clasa a şasea ca şi cum abia ieri ai fi terminat facultatea! Important este tocmai faptul că ai uitat acest interval de timp.

— Am uitat un interval de timp? Spuneţi că aş fi urmat chiar şi o facultate?

— Mult mai multe, veni o voce din stânga ei.

Adela se întoarse şi văzu că prietena ei, colega de bancă, îşi părăsise locul şi venise în primul rând, aproape de ea.

— Noi vom fi colege şi la facultate, îţi voi fi chiar şi martor la-nuntă, continuă flegmatic roşcata, ştergându-şi cu o piele de căprioară lentilele ochelarilor.

— Ri… ha… uaua! ţipă profesorul un nume, pe e? re Adela nu reuşi să-l înţeleagă. Ţi-am cerut de atâtea ori să nu fii recalcitrantă, să nu şopteşti elevilor pe care îi examinez. Drept pedeapsă, îţi promit că vei face ore suplimentare până vei uita tot.

Sala amuţise. Profesorul rămăsese în picioare, cu ochii injectaţi de mânie. Numai Adela nu înţelegea ce se întâmplă.

— Ce trebuie să fie uitat? întrebă ea cu voce scăzută.

— Trebuie să uiţi că te simţi vinovată că ai uitat, mormăi supărată roşcata.

Cuvintele acestea avură un impact neaşteptat asupra Adelei. O pufniră lacrimile şi vocea i se înecă.

— Eu… sunt într-adevăr vinovată, hohoti ea. Dar nu ştiu ce… am uitat…

„Ba-a-a-a-a-by!” coborî din cer şi din întuneric un ţipăt ieşit parcă din nimic şi apropiindu-se tot mai sfâşietor, trecând prin tavan, prin pereţi, prin uşă, prin craniul Adelei, direct în creierul fetei. Era un ţipăt răguşit, disperat, amplificat de ecoul unei săli de castel medieval. Venea peste ea ca umbra uriaşă a aripilor unui vultur. Şi, brusc,

înţelese că era chiar vocea mamei ei, de nerecunoscut din cauza răguşelii şi a spaimei, vocea care. dimineaţa, încerca să o trezească, pătrunzând în somnul ei ca un oţel înroşit în foc. Pentru a se dezmetici, privi spre copiii dimprejur, să vadă ce impresie făcuse ţipătul asupra lor. Dar ei se agitau în bănci, vorbeau, unii o urmăreau cu privirea, fără să dea semne că ar fi auzit ceva. Lucrul acesta o făcu să se simtă şi mai nenorocită, încât plânsul o înecă din nou.

— Nu fi speriată, totul va fi bine, îi spunea profesorul. Coborâse de la catedră şi îi luase capul pe piept, mângâindu-i părul. Vei urma din nou clasa a şasea. Nu va trebui să pierzi vara învăţând, după-amiezile lungi şi călduroase nu le vei petrece întrebându-te de ce trebuie să retrăieşti nişte ani pe care îţi închipui că i-ai mai trăit o dată. Nu vei călători noaptea cu trenul făcând naveta, între staţii care să ţi se pară cunoscute, ca şi cum le-ai fi vizitat în altă viaţă, nu te vei simţi ca o străină mutată într-o lume unde toţi te recunosc, iar tu te simţi vinovată pentru că nu mai ştii cum să te porţi când ei te privesc ciudat, nu vor mai fi ca o amnezică proaspăt trezită dintr-o criză, întrebându-se îngrozită ce s-a putut întâmplă în timpul cât a lipsit. Vei fi aici, vei uita, vei fi mică, fată iubită.

— Tată, gemu Adela, ridicând ochii spre profesor.

— Nu îţi sunt tată, iubita mea…

— Aaah! ţipă Adela, smulgându-se brutal, ca un arc ce se dezmembrează, din braţele bărbatului.

— Doar nu crezi că e logodnicul tău, împăratul roman?! întrebă zeflemitor colega roşcată din prima bancă. Orice femeie se căsătoreşte, nici tu nu eşti o excepţie, aşa că nu are rost să faci un circ întreg.

Adela se sprijini de tablă, încercând să se dezmeticească. Îşi mută privirea tulbure de la roşcată la profesor. Acesta îşi aranjase cravata şi haina, şifonate de desprinderea ei bruscă, şi urcase din nou la catedră. Clasa izbucnise în gălăgie, unii copii băteau chiar cu picioarele în tăbliile băncilor.

— Cum aş putea fi căsătorită cu un împărat roman? Eu câţi ani am?

— Poftim, iată ce ai făcut, uite ce încurcătură este în capul ei, o mustră profesorul pe fata roşcată, arătând spre Adela.

Gălăgia se transformă într-un hohot uriaş de râs. Profesorul îşi puse mucalit capul în palme, şi acum i se mai vedea doar pielea lucioasă a creştetului chel. Fata roşcată era singura care nu lua parte la

veselie, rămânând tăcută, dispreţuitoare sau indiferentă. Cu mâinile tremurând, Adela smulse caietul de notiţe al acesteia, aflat pe pupitru. Pe el scria „Latina limbii istorice" sau „Limba istoriei latine", însă acest lucru o interesa mai puţin. Aproape sfâşiind filele, răsfoi caietul căutând notiţele lecţiei despre împăraţii romani.

— Nu-l rupe, interveni roşcata. Acela este caietul de uitat, nu vei găsi nimic în el. Istoria e scrisă pe stradă, în oraş.

— Du-mă în oraş, scoate-mă din furnicarul ăsta, o imploră Adela, prinzând-o de mână şi trăgând-o cu forţa afară din bancă, spre uşă. Fata o privea neîncrezător, peste umăr.

— Eşti sigură că vrei să abandonezi şcoala? Tot ce părăseşti, uiţi!

— Ce să uit? Nu vreau să uit nimic! Vreau să-mi amintesc.

— Ha! Aşa îmi spuneam şi eu, iar acum aproape nu mai am unde să merg. E de mirare că te mai cunosc şi pe tine.

— Nu te grăbi! se auzi din spate vocea profesorului. Nu pleca înainte de a-ţi primi diploma.

Adela se întoarse din uşă, privindu-l mirată. Profesorul se ridicase de la catedră şi îi întindea o foaie de hârtie cu antet, pe care se vedea un scris frumos, caligrafic. Adela se apropie şi dădu să ia foaia, dar profesorul o opri: „Să nu stricăm mica noastră ceremonie, colegii dumitale te urmăresc cu multă atenţie". Şi, înainte ca ea să-şi dea seama ce face, scoase din sertarul catedrei o coroniţă cu flori de plastic şi i-o puse pe frunte. În aplauzele colegilor, Adela luă hârtia cartonată, frumos încondeiată, pe care scria cu litere de-o şchioapă: Diplomă de uitat. Se acordă elevei Adela Vlaia… şi aşa mai departe. Oare ce trebuia să facă după aceasta? Să aducă mulţumiri, să ţină un mic discurs?

— Vino odată! şuşoti fata roşcată, care o aştepta în uşa întredeschisă.

Uşurată, Adela făcu un gest de neputinţă către profesor, dând de înţeles că ea ar fi făcut ce se cuvine, dar motive mai grabnice îi cereau să plece. Profesorul încuviinţă din cap, elevii nu mai erau oricum atenţi la ceea ce se întâmpla şi începuseră să se hârjonească în bănci, aşa că, după ce îşi luă un rămas bun discret, se strecură spre uşă.

Pe coridor era o penumbră mult mai deasă decât la venire, afară se întunecase binişor, şi, pe de altă parte, ochii i se obişnuiseră între timp cu lumina din sala de clasă. Fata cu păr roşu o aştepta lângă un soclu de lemn, pe care se afla un bust de piatră vopsit cu var alb.

— Spune-mi, de fapt eu de unde te cunosc?

— Îţi vei aminti, poate, în clipa când ne vom despărţi. Eu, văzându-te intrând în clasă, mi-am amintit că ţi-am fost martoră la căsătorie. Dar, după ce ne vom despărţi, sunt sigură că nu voi mai şti nimic despre tine. Oricum, tu eşti premianta, tu ai fost întotdeauna prima din clasă.

— Te rog, nu mă părăsi încă. Ajută-mă să învăţ lecţia despre împăraţii romani, ca să scap de vinovăţie. Altfel pot rămâne repetentă. Voi fi dată afară…

— Nu prea văd rostul, tot timpul suntem lăsaţi repetenţi şi daţi afară. Spune-mi, spre exemplu, ce făceai tu în urmă cu o oră, înainte de a veni la şcoală?

— Înainte de a veni la şcoală? Eram acasă, învăţam…

— Nu te întreb ce făceai de obicei. Ce făceai chiar astăzi? Vezi. nu-ţi aminteşti… Habar nu ai. Iar după ce vom ieşi de aici. vei uita şi că ai fost elevă.

— Nu poate fi adevărat! se revoltă Adela. Stai puţin… îmi amintesc. Mă plimbam prin centrul oraşului şi am intrat într-o casă unde se afla o femeie în rochie albă, de mireasă, şi un bărbat în costum negru.

— Îi cunoşteai?

— Nu ştiu, poate îmi erau într-adevăr cunoscuţi…

— Ciudat lucru, de obicei, nu îţi aminteşti decât ceea ce ai cunoscut, iar tot ce îţi aminteşti, uiţi. Unde era casa aceasta?

Ieşiseră de pe culoarele lungi şi întunecate şi ajunseseră din nou în holul de la intrare. Aici, ferestrele mari lăsau să pătrundă mult mai multă lumină şi ochii li se reobişnuiseră cu absenţa palorii bolnăvicioase a becului electric, încât Adela avu impresia că timpul rămăsese în loc şi că afară era aceeaşi după-amiază târzie precum atunci când intrase. Soarele nu se vedea, era ascuns după clădirile dinspre apus, sau după nişte nori întârziaţi pe cer, dar pe pardoseala coridorului se desenau dreptunghiuri alungite de albeaţă. Lăsaseră în urmă gălăgia din clasă; o linişte melancolică domnea afară, ca un miros vechi, aromat. Era o după-amiază tihnită de sărbătoare, când pe străzi nu rămâne nimeni, când agitaţia dispare ca prin farmec, lăsându-te singur, trist la gândul că momentul acesta de pace molcomă va trece fără ca tu să-l poţi opri.

Din depărtare, răzbătea ecoul unor lovituri ritmice; undeva,

cineva bătea un covor de praf. Din când în când, se auzea şi zgomotul surd răcut de trecerea unui tramvai, precum şi explozii vătuite de voci de copii. De ce îi aducea aminte lumina aceasta de după-amiezile din copilărie? Parcă ar fi trecut prin faţa unei grădini încărcate de soare şi de arome, închisă între ziduri de netrecut, în care s-ar fi deschis o mică fantă, de mărimea unei cărămizi, pe unde ţâşneau spre ea amintirile dinăuntru. De fapt, ea însăşi se afla într-un butoi întunecat, închis cu cercuri de metal împrejurul pieptului, zbătându-se singură în interiorul lui negru, în care, brusc, pe gaura capului, ar fi năvălit înăuntru o rază zglobie, aducându-i aminte de o lume trecută. Imaginea butoiului o făcu o clipă să surâdă, dar melancolia se lăsă din nou asupra ei şi a coridorului, ca o pânză de păianjen dusă de vânt, vara, prin văzduh. Parcă îl şi vedea pe cel care bătea covoarele, închis în ecoul dintre zidurile înalte ale blocurilor, scuturându-se de pânza de păianjen care i se lipise pe gâtul transpirat. Se văzu pe ea stând în fereastră, acasă, privind lumina târzie a după-amiezii întinzându-se tăcută pe covor, în timp ce aştepta să vină cineva, încât să poată în sfârşit ieşi afară, să nu mai fie singură, să spulbere vraja de moarte a tăcerii ce domnea în casă.

Cuvântul „casă” avu un ecou străin. Adela îşi dădu seama că îi rămăsese în minte ca un semnal, peste care ea trecuse fără să vrea, furată de amintiri.

— Despre ce casă e vorba? întrebă, încercând să-şi pună ordine în gânduri.

Desigur, stătea de vorbă cu cineva, cum putuse uita că merge alături de cineva, povestind? Se întoarse, aşteptând răspuns la întrebare, sperând că la vederea însoţitorului îşi va aduce imediat aminte despre ce vorbeau. Culoarul lung se întindea în spate şi alături nu era nimeni. Huruitul unui tramvai trecu din nou în depărtare, dar înăuntru rămase la fel de linişte, nu se auzea zgomot de mişcare sau de paşi. Fire de praf pluteau în dreptunghiurile de lumină ale ferestrelor, ridicate de trecerea ei pe pardosea culoarului, ce nu fusese măturat sau şters de luni de zile.

„Parcă eram însoţită de o fată, de o colegă?!” îşi spuse. „Merope? Sterope? Oare cum o cheamă? Şi de ce a dispărut aşa, fără măcar să-şi fi luat rămas bun? Se va fi supărat pe mine pentru că nu i-am dat atenţie?”

Împinse uşa grea, de fier negru, de la ieşire. Privi o ultimă dată

în jur, încercând să înţeleagă de ce ferestrele, pereţii, coridoarele, covoarele acelea îi erau cunoscute ca dintr-un vis, uitat de mult. Ieşi în stradă, sperând că de afară va recunoaşte clădirea în care se afla şi în care nu-şi amintea ce venise să facă.

Capitolul XII

Cum Adela stă în poveşti cu omul brotac, în vara târzie a ultimei vacanţe

Faţă de răcoarea de hrubă dinăuntru, aerul de pe stradă era călduţ şi plăcut. Adela traversă şoseaua şi, de pe celălalt trotuar, privi zidurile înalte, cu ferestre strânse una într-alta, ale clădirii din care ieşise. Ce clădire putea fi? Deasupra intrării, pe o placă neagră, cu litere şterse de ploaie, se mai vedea numele instituţiei. Adela citi „Bastilia", dar putea fi o eroare. Sau nu era Bastilia porecla şcolii de pe vremea când era elevă? „Cum? tresări ea. Oare mai sunt totuşi elevă, nu am terminat încă şcoala? Dar parcă am luat şi o diplomă…"

Clădirea era însă pustie, nimeni nu o putea lămuri, ferestrele o priveau ca nişte ochi goi şi negri de hârcă, fără nicio mişcare înăuntru.

„S-ar putea să fiu în vacanţă. S-ar putea să fie vara ultimei mele vacanţe", îşi spuse Adela.

Într-adevăr, vremea era molcomă, nu era deloc frig. Ce e drept, nu se simţea nici căldură, însă lucrul era explicabil, se lăsa înserarea. Strada se afla de altfel în umbra umedă a clădirilor, care nu lăsau, în timpul zilei, ca soarele să coboare până pe caldarâm şi să-l încălzească. Văzduhul lăptos, aburit de ceaţă sau fum, reţinea transpiraţia grea a solului. „Dacă e vară, înseamnă că pot merge să mă scald", îşi continuă Adela gândurile. Dintr-odată, descoperirea că e în vacanţă îi alungă teama de a nu-şi fi făcut lecţiile, împingând-o ca pe un nor negru spre orizontul mării. Începu să respire mai uşor. Se vedea petrecând o vară goală, singuratică, în care faptul că nu învăţase lecţiile nu mai era o ameninţare, avea de-acum foarte mult timp înainte să o tacă.

Privi în jur, întrebându-se ce căuta pe strada aceea. Nu recunoscu casele de pe margini. În faţa ei se înălţa o clădire cu mai multe etaje, sumbră, cu ferestre înalte. împodobite cu stucaturi. Deasupra intrării impunătoare, cu poartă de fier negru şi sticlă, scria „Bastilia. Şcoală mixtă".

„Ah, da! E vacanţă! îşi aminti ea. Pornisem spre ştrand".

Unul din capetele străzii urca spre centrul oraşului. În partea aceea, clădirile se îndeseau, se făceau mai înalte şi mai reci, după

arhitectura unui burg medieval. În direcţia opusă, casele ce mărgineau strada deveneau tot mai mici, se piperniceau şi cădeau în ele însele, deschizând orizontul. Ştrandul se afla în această direcţie, undeva la marginea oraşului. Pornind într-acolo, Adela urmări cum cartierul capătă văzând cu ochii aerul unui sat blajin de câmpie, cu case tot mai coşcovite, înconjurate de grădini şi livezi înverzite, arse de secetă.

Intrarea în ştrand era ascunsă după un colţ. Păşi pe poartă şi fu surprinsă dând într-o uriaşă incintă acoperită. Pe vremea ei, bazinele se aflau toate în aer liber, dar între timp se vede că ştrandul fusese acoperit şi transformat într-o piscină olimpică. În mijlocul incintei se afla bazinul, aşa cum şi-l amintea, cu trambuline suprapuse şi cu lanţuri din verigi de plastic plutind pe apă. De jur-împrejur bazinul era înconjurat de balustradele a doua etaje, unde se aflau duşurile, cabinele de schimb şi garderoba. Pe cimentul ud forfoteau oameni pe jumătate dezbrăcaţi, cu prosoape în jurul gâtului şi cu sacoşe de plajă în mână. Ziua se apropia de sfârşit şi cei mai mulţi dintre ei se îndreptau spre ieşire. Adela îşi croi drum prin mulţime, până pe marginea piscinei, într-un colţ mai izolat. Nu avea costum de baie, aşa că se dezbrăcă goală, ca un copil mic pe plajă, îşi lăsă hainele lângă picioarele unei trambuline şi sări în piscină.

Apa o mângâie pe piele. Era călduţă şi siropoasă, apăsându-i sânii, abdomenul şi pulpele, strecurându-se ca un ştergar de satin prin spaţiile dintre gât şi corp, dintre corp şi braţe. Un bărbat aplecat pe balustrada etajului întâi o urmărea cu privirea. Spre deosebire dt* ceilalţi vilegiaturişti. În pantaloni scurţi şi în tricouri, era îmbrăcat impecabil, cu un costum de culoarea sticlei de bere. dar Adela nu îi aruncă mai mult decât o privire. Un fior de plăcere cum nu mai gustase de mult îi străbătea trupul, aşa încât căuta să prelungească senzaţia. Începu să vâslească din braţe, bucurându-se de rezistenţa răcoroasă a apei. Apoi se lăsă pe spate, încât sânii îi ieşiră la suprafaţă, acoperiţi parcă de o folie transparentă şi lucioasă. Îşi trecu palmele peste pielea lor alunecoasă, scuturându-i de apă, apoi le coborî pe corp până pe coapse. I se părea că cineva o sărută pe piele, pe gât, lângă urechi şi pe spate, şi o înţepătură de voluptate o străbătu prin tot trupul.

— Din păcate, este inutil. Toate femeile după moarte se transformă în bărbaţi!

— Cum?! tresări Adela, gata să se ducă la fund.

— Este un vers celebru, continuă vocea. Ridicând capul, Adela

văzu că bărbatul în costum verde se aplecase peste balustradă şi îi vorbea cu pălăria în mână.

— Nu trebuie să vă faceţi iluzii în privinţa erotismului. Dispare de la sine.

— Dar dumneavoastră cine sunteţi?

— M-aţi şi uitat deja? Sunt director peste bazine.

— Nu mi se pare că aş fi întâlnit vreodată un director de bazin. Dar. dacă îmi vorbiţi atât de liber, se vede că ne cunoaştem. Fiindcă eu nu obişnuiesc să stau la taclale cu străini.

— Desigur, nu eram director pe vremea când am făcut noi cunoştinţă. Voi fi preşedinte, sau am fost preşedinte, peste întregul lac, ceea ce e cu totul altceva decât un bazin artificial.

— Care lac? Despre ce vorbiţi?

— Lacul din oraş, oraşul din lac, oac!

— Sunteţi nebun!

— Tu eşti, tu eşti!

— Dar nu delirez, se apără Adela, deşi nu era sigură de faptul acesta. Individul începuse să orăcăie şi pornise în lungul Palierului, mişcându-se în mod ciudat, de parcă ar fi făcut salturi mici. Melonul înalt şi rotund, de culoarea algei putrezite, se vedea apărând şi dispărând pe după balustrada de marmură, apoi individul pieri din vedere câteva momente, coborând pe o scară din spate.

— Iată-moac! bubui individul, răsărind chiar pe marginea piscinei, în dreptul Adelei. Era un bărbat cocoşat şi scund, a cărui înfăţişare i se părea familiară. Era convinsă că mai văzuse undeva chipul acesta cu ochi bulbucaţi, cu gura largă, străjuită de o guşă care se umfla uşor în timp ce respira, şi cu laţe de păr murdar, ca nişte iarbă de mare, ieşind de sub cilindrul pălăriei şi revărsându-se pe reverul hainei. Da, îi era cunoscut fracul acela cu cozi, chiar dacă era de culoare verde, prea mare pentru corpul pocitaniei, stând strâmb peste cocoaşă, cu cele două falduri ale cozii târându-se pe cimentul ud.

— Cine naiba sunteţi? De unde vă cunosc?

— Cum! Nici aşa nu vreţi să mă recunoac-şteţi? Daţi-mi voie să vă împrospătez memoria.

Şi individul pocni din degete. În spatele lui apăru un bărbat în uniformă de portar, cu chipiul tras peste ochi. Putea fi însă şi un om de serviciu, din cei care lucrează într-un liceu, spre exemplu. Cel care se pretindea director îşi scoase melonul, făcând o reverenţă cu el prin aer

în direcţia Adelei, apoi îl depuse în braţele omului de serviciu. Gestul lui i se păru deosebit de cunoscut Adelei, încât îl completă în imaginaţie, făcându-l pe director să-şi ducă mâna stângă.la piept şi să cânte o arie de operă. Individul îi observă expresia:

— Îmi pare rău, aici nu pot să cânt. Nu se poac-te cânta. Dar cred că m-aţi recunoscut, înainte de a fi preşedinte eram şi director de şcoaclă.

— De şcoală sau de bazin? se miră Adela.

— Aici de bazin, acolo de şcoaclă. Aşa e viaţa, nu poţi fi preşedinte oriunde.

Îşi scoase fracul, îl scutură, îl împătură cu grijă şi îl aşeză sub melon, în braţele omului de serviciu. Acesta nu spunea nimic, stătea doar aşteptându-i ordinele.

din St&

directorul începu să se smucească stând în/ CE

cizma ieşi. Operaţia se repetă şi nerZ *T* Plllor pâilă când un semn al directorului, *LTi-l* * * ** la

— Şi acum, daţi-mi voie să vă însoţesc împreună amintiri. topesc, să depanăm

Rămas în pantalonii verzi strâmi ™ i coapse, şi într-o cămaşă Sg *» „** pe care o surprinse pe Adela. Se lăsă ne 11 U în gest depărtaţi, şi sări în apă, stropind o CU Senunchii reuşi însă să se depărteze, directorul ţâşni *7 ji* faţa ei. *i9 m* drara a un metru în

— Croac! făcu el, apă

— Domnule director broască că n „«– privindu-i fascinată chipul, pe car d-ţi* * ** & – Mfeui. detalii. Spre exemp. u, L & *de îTZ* – *ăllt* „* mobile, coroanele dinţilor îi ieşeau în afară t SUbtW şi

— Vai de moac! Dar aici nu Protezi doar să vă ofer serviciile

Protezi pe vremea când eram

coală, nu a fost din vil. Ja simplu la ore, în sala de clasă între îi ruşinea pe care am simţit-o când am fost scoasă la răspuns şi am descoperit că uitasem totul, dar vă asigur, încă o dată. nu era vina mea. nu ştiu cum se face că m-am pomenit din nou la şcoală, elevă.

— Cum. nu aţi terminat facultatea? Dar atunci noi cum am fi putut să vă angajăm profesoacră?

— Să mă angajaţi profesoacră? murmură Adela, preluându-i pronunţia greşită. Staţi puţin. Când asta? Unde? Cred că vorbim despre şcoli diferite.

— Unde?! La suprafaţă, desigur. În oraşul de pe loac.

Adela urmări cu neîncredere direcţia în care arăta degetul lui de culoare verde. Privirea îi urcă spre bolta cerului, care, deşi după-amiaza întârzia să cadă în noapte, era acoperit de pete negre din loc în loc. Crezuse tot timpul că era vorba de nori, acum însă vedea că petele acelea de altă culoare nu aveau formele mişcătoare, pufoase, ale norilor, ci semănau cu igrasia întinzându-se pe o tencuială. Îşi coborî privirea în lungul lor. spre orizont, unde dintr-odată observă că bolta cerului semăna cu muchia unui tavan uriaş. De jur-împrejur, întreaga boltă era un gigantic plafon! Descoperirea îi trezi un fior rece pe spate. Luă apă în pumni şi îşi stropi faţa şi ochii, luptând împotriva unui vârtej de ameţeală.

— Acela nu este cerul, e chiar tavanul sălii bazinului! izbucni ea, răsuflând uşurată.

Individul verde îşi bulbucă şi el ochii spre bolta de deasupra.

— Dar bineînţeles, acela e tavanul bazinului…

Adela îl privi aproape cu recunoştinţă şi. dintr-odată. nu i se mai păru atât de respingător. Deşi pielea lui verzuie, cu porii mari. îi trezea o senzaţie de răceală şi respingere, cel puţin nu îşi mai simţea propria ei goliciune ca pe o ameninţare sau ca pe o ruşine. De parcă nu ar mai fi avut corp.

— Croac! făcu el mulţumit, simţind schimbarea de atitudine. V-aş ruga să nu ieşim încă din apă. să mai înotăm puţin împreună.

— Dar hainele mele?

— Le veţi găsi pe mal. oriunde vom ieşi. vă vor fi aduse discret de un om al meu. Deşi aici nici nu aveţi nevoie de ele.

Adela, care tocmai atinsese marginea bazinului, renunţa pentru moment să se salte afară din apă şi porni înapoi în larg. Înotând alături de verzuliul ei însoţitor.

— În zona acesta vă rog să aveţi grijă, îi atrase acesta atenţia. În apă sunt bârne.

Într-adevăr, dăduseră peste câţiva stâlpi subţiri şi lungi, înfăşuraţi în plasă de sârmă. pe trei sferturi scufundaţi în apă. prăbuşiţi în poziţii oblice. Bărbatul cu piele verzuie se strecură printre două bârne încrucişate, ce alcătuiau un fel de poartă. Văzut din spate, arăta caraghios. Încât Adela pufni în râs. Părul lung şi încâlcit i se lipise pe gât. ca un fuior de mătasea broaştei. Cămaşa udă devenise transparentă şi i se mulase pe trup. punându-i în relief cocoaşa. În

ciuda infirmităţii, el înota însă foarte îndemânatic şi rapid, dând din picioare într-un fel ciudat, cu zvâcnituri.

— Domnule, de ce spuneaţi că aici nu se poate cânta? întrebă Adela, strecurându-se în urma lui printre bârne.

— Pentru că aici se orăcăie!

Şi domnul verzui se întoarse spre ea şi începu să se umfle într-un mod comic. Sub barbă i se formă o guşă ca un balon, faţa i se congestiona, ochii i se bulbucară gata să iasă din orbite. ca două prune. Înainte însă de a pocni, cum se aştepta Adela, arătarea deschise gura scoţând un horcăit zgomotos. În incinta uriaşă a bazinului, horcăitul căpătă un ecou cavernos. Semăna cu răgetul unui animal care se îneacă. al unui şobolan, mare cât un elefant, trăgând pentru ultima oară aer în plămâni înainte de a se duce la fund.

— Încetează! strigă Adela, căreia horcăitul îi trezea amintiri nelămurite şi neliniştitoare.

Strigătul ei avu darul de a curma horcăitul, făcându-l să se transforme într-o arie muzicală, cântată în falset. „De ce stai tristul), sub salciaaa ce plânge?

De ce boceşti, sub cerul înfundaaat?", declama companionul Adelei, cu mâna dreaptă pe piept, dezumflându-se treptat. După ce termină de interpretat cele două versuri, capul îi reveni şi el la normal, guşa dispărându-i cu totul. Rămase tăcut, privind-o pe Adela cu ochii mari, goi şi întrebători.

— De ce mă chinuiţi? se smiorcăi fata, vădit impresionată de tonul melancolic al cântecului. De ce mă faceţi să mă simt tot timpul tristă şi vinovată?

— Dar asta nu depinde de mine. Fiecare simte după propriile lui puteri. Eu nu voiam decât să vă înveselesc cu nişte amintiri comune plăcute.

— De ce spuneţi mereu că ne cunoaştem? întrebă Adela, ştergându-se la nas. Cum vă numiţi?

— Ho-loac! veni răspunsul.

— Cum aţi spus?

— Vedeţi, mi-e teamă că nu puteţi înţelege. Pentru acelaşi motiv pentru care aici nu se poate cântă, nici numele nu pot fi auzite distinct, în special cele cunoscute.

— Încercaţi totuşi. Poate pe litere…

— H de la homar, O de la omidă, L de la lăcustă, O de la îngustă,

M de la mangustă. Şi citiţi invers.

— Holoac? Nu cunosc numele acesta.

— Deh, oftă însoţitorul Adelei, dând resemnat din mână. Asta li se întâmplă tuturor, încât nu am cu cine sta de vorbă. De aceea aş fi preferat să rămân preşedinte în oraş.

— Dumneavoastră aţi fost preşedinte al oraşului?

— Oo-ac, desigur, preşedinte, dar nu aici, ci într-un alt oraş. Păcat că inundaţiile au durat atât de puţin, odată cu retragerea apei a trebuit să plec şi eu, înainte să fi apucat să fac prea multe lucruri.

— Cum aşa?

— Vedeţi dumneavoastră, istoria este ca un val, ea urcă, se revarsă, inundă, te poartă în sus pe unda ei, te crezi în vârful lumii, la suprafaţă, deasupra tuturor, iar apoi, când nu te aştepţi, începe să se retragă, sub tine se face gol, apa te soac-rbe înapoi,]

ajungi din nou la fund, unde rămâi să te zbaţi cu gura plină de nămol.

— Desigur, medita Adela, şi lucrul este cu atât mai grav când e vorba de un batracian.

— Nu vă uitaţi că semăn cu o broască, doar aţi citit poveştile cu prinţii care se transformă. Dumneavoastră, spre exemplu, nici nu m-aţi văzut aşa cât timp v-am fost director şi preşedinte.

— Vă bateţi joc de mine, nu am avut niciodată director o broască.

— Mă rog, nu încerc să vă conving în niciun fel, puteţi chiar să vă înţepaţi ca să vă treziţi, eu vă pot ajuta, deşi sunt sceptic.

— Au! ţipă Adela, simţind o înţepătură în pulpa dreaptă. Un cleşte ascuţit o prinsese de piele şi nu îi mai dădea drumul, începu să se zbată, dar nu reuşi să alunge obiectul până nu îl smulse cu mâna şi îl scoase afară din apă. Era un rac mic şi roşu, cu cleştii deschişi, care o privea cu ochii lui negri. Adela îl aruncă înapoi în apă cu scârbă.

— Simţiţi ceva? V-a ajutat? V-a revenit memoria?

Adela îl scrută lung pe individul care înota în cerc în jurul ei.

— Nu, nu v-a ajutat, ştiam acest lucru, mormăi el ca pentru sine:

— În definitiv, ce voiaţi să-mi amintesc?

— Eh, multe… Spre exemplu, că am fost* răsturnat de la preşedinţie de soacul dumneavoastră.

— Nu am niciun soac.

— Asta spuneam şi eu, că nu veţi înţelege. Dar nu vă îngrijoraţi,

eu nu vă port pică pentru ceea ce a făcut soacul dumneavoastră, oamenii în general se tem de apa prea multă, oricum planurile mele ar fi eşuat.

Bărbatul se opri din înotat într-o poziţie caraghioasă, pe spate, cu picioarele încrucişate, cu burta umflată ieşindu-i afară din apă, cu mâinile încrucişate pe piept şi cu capul dat pe spate, privind visălor în sus.

— Visam să-l transform într-un oraş lacustru… Ba chiar într-un oraş scufundat… Ce paradis! Cită splendoare! Dumneavoastră nu priviţi în jur? Nu aţi contemplat niciodată unduirea molcoma a plantelor, norii care plutesc alene pe deasupra, soacrele care pătrunde ca o rază verde prin văzduh?

— Nu. De ce ar trebui să-mi placă toate acestea?

— Pentru că reprezintă eternitatea. Ah, dar, din păcate, dumneavoastră aveţi oroacre faţă de ele. În special soacul dumneavoastră. De aceea m-am mirat când aţi coborât prima dată la noi. foarte puţini oameni reuşesc aşa ceva. Însă asta îi face cu atât mai periculoşi, mi-era teamă că înţelegând ce se petrece, vă veţi împotrivi, că îmi veţi distruge planurile, ceea ce s-a şi întâmplat. Aţi curmat visul unui oraş lacustru. Însă. cum vă spuneam, nu sunt ranchiunos, iată. soacul dumneavoastră a făcut să fiu alungat, a plătit şi ei pentru asta. dar dumneavoastră vă aflaţi aici. Sunteţi un caz interesant. Asta mă bucură, mă consolează…

— Eu… nu înţeleg despre ce vorbiţi. Când am coborât la dumneavoastră? Nu sunt dintotdeauna aici? Acesta e oraşul meu natal.

— Vedeţi, v-am spus din prima clipă că nu mă puteţi înţelege. Nu acum trebuia să veniţi la mine. ci atunci, când eraţi încă stăpână pe destinul dumneavoac-stră.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Fiţi liniştită, nu vă mai pot face niciun rău. pentru că nu mai puteţi înţelege lucrul acesta.

— Cum. dar nu sunteţi stăpânul acestui stabiliment. directorul lui?

— Ba da. dar e o consolare prea mică. aici nu poţi nici măcar să dai dispoziţii sau ordine. În oraş. acolo, da. dacă am fi reuşit, să-l inundăm, am fi stăpânit cu adevărat.

— Nici măcar angajaţii dumneavoastră nu vă ascultă?

— Ha! Pe aceştia îi numiţi angajaţii mei? Nu vedeţi cum rătăcesc

toţi de colo colo. fără să dea seamă nimănui? Ascultaţi ce vă spun *i\r*!

sepoac-te plac. Nu există nETO «? Vrei să c-nu să taci singur totul

Ordinea, haosul, „Sint-Peniciun

Părâ Se8C imediate încruntă, e nu reuş, să-şi dea

— „«ce situaţie îi *t* mai putea concentra aduce aminte.

a dintre ei şi Cercetă amintirile.

l * „**" * se înotând şi nu se veţi vă ceţi iluzii. t () t nu vă

Ş *ZltZT*, pa de din incinta „ren" d". * na la peisaj. Tot înotând.

aerul nu mai S f. Se aflau sub r „chiar răcoros. Bazinul îi „p se rdu „* ** d *Vm*-mif un>te Prin mai multe enale *Z* glalU alte bazine – ** acuri. În partea aceas „dl? * ««„l întrebă amenajat. Bazinele nu matn! mai era la fel Je îngrijit

— De Pământ baa – rgini betonate şi drepţi ci fd ăsim nu treptat în aPă-Pnt baatinse fundul lacului şi n – olind rădăcinile *P*

Părţile de bazine mici SLS – tii-Fiind foarte joasă, aproape d f n vdu află într-un ºCu „nzont!" breau una din l i înconjurată din toate mburi «* „dădea imPresia desigur şi o oră întârziată, după-amiaza lăsa locul nopţii şi lumea care făcuse baie în timpul zilei plecase de-acum acasă. Domnea o atmosferă de vară târzie, când e încă destul de cald, dar oamenii au deja alte treburi şi nu mai sunt în vacanţă.

În afara nămolului de la mal, lacul din care ieşiseră era curat; pe suprafaţa celorlalte bazine, în schimb, pluteau frunze moarte şi gâze, iar pe lacul din dreptul şirului de copaci, în umbra acestora, apa era ţesută cu mătasea broaştei. Tocmai privea pătura verzuie, întrebându-se dacă ar avea îndrăzneala să înoate prin ea, când cocoşatul îi atrase atenţia asupra faptului că e goală. În mod neobişnuit, căci în general era pudică, Adela nu simţi nicio ruşine sau jenă. Întrebă numai unde şi-ar putea recupera hainele.

— V-am promis că vă vor fi aduse unde veţi dori. Priviţi, se află dincolo, pe malul celălalt, nu trebuie decât să înotăm până acolo.

Lacul pe care i-l arăta era tocmai cel încărcat de mătasea broaştei. Pe marginea opusă, între doi copaci, se afla un duş şi o băncuţă pe care, într-adevăr, se vedeau împachetate nişte haine. Însoţitorul Adelei se aruncă în apă şi începu să înoate dând din braţe. Pe cămaşa albă, algele verzi alunecau lucioase şi fine, ca nişte viermişori. Văzduhul scăldat în luminile amurgului, plescăiturile molcome şi stinghere ale înotătorului prin ierburi, întinderea familiară

a lacurilor de unde oamenii plecaseră deja, totul avea un aer liniştit, care îmbia la uitare, încercând să nu alunge simţirea aceasta melancolică şi plăcută, Adela nu mai intră în apă, ci porni să facă înconjurul bazinului, pe unul din dâmburile de pământ ce îl mărgineau.

Zona era într-adevăr neamenajată, semăna cu o luncă pe jumătate sălbatică, unde Adela se plimba în copilărie pe prunduri de nisip, printre ochiuri de apă stătătoare. Lumina bătea pieziş în haloul tremurător de praf ce se ridica de pe pământ. îi veni în minte că este ultima ei vară, ultima ei vacanţă, după care va trebui, poate, să înceapă din nou să înveţe, să meargă la şcoală, sau cine ştie ce să mai facă. Lunile acestea târzii, care urmau să se scurgă tot mai repede şi mai goale, îi apăreau ca o boltă de catedrală părăsită, de culoarea argilei arse, în care rămăsese singură. O încerca sentimentul apăsător că nimic nu va mai fi ca înainte, că, deşi vacanţa aceasta i se deschidea în faţă, ea a şi trecut deja, a şi intrat în acea învârtire care goleşte zilele ca pe nişte coji de banane cărora li se topeşte fructul din interior.

— Sunteţi visătoare? Tristă?

Bărbatul o aştepta lângă banca pe care erau împachetate hainele ei. Apa îi şiroia din cămaşă şi pantaloni, adunându-i-se într-o mică baltă la picioare. Adela nu îi aruncă decât o privire indiferentă, fără să se mire de faptul că labele lui goale, ieşind din crăcii pantalonilor, aveau o conformaţie neobişnuită: degetele îi erau unite printr-o pieliţă fină, aproape transparentă.

— Spuneţi-mi, începu ea, îmbrăcându-se, sunteţi om sau broască? Mai bine spus, aşa arătaţi în realitate, sau sunteţi o halucinaţie a mea?

— Aha, deci vă întrebaţi dacă nu trăiţi cumva un coşmar, în care eu sunt o amintire devenită monstruoac să? Sau, dimpotrivă, vă e teamă să nu arăt aşa cu adevărat… Ceea ce ar însemna că la fel arătam şi atunci când ne-am întâlnit, pe când eram preşedinte, şi că dumneavoastră sunteţi cea care nu m-a recunoscut. Cine e mai frumos, prinţul în piele de broască, sau broasca cu suflet de prinţ?

— De ce vorbiţi mereu despre un ştiu ce oraş? Vreţi să mă hipnotizaţi, să-mi creaţi un trecut comun cu al dumneavoastră? Dar eu nu vă cunosc.

— Care e atunci trecutul dumneavoastră?

Adela isprăvise îmbrăcatul. Se aşeză pe bancă, privind absentă cerul înserării. Părea să nici nu fi auzit întrebarea, cuprinsă de o

letargie molcomă.

— Nu se poate face nimic cu asemenea oameni, mormăi pentru sine însoţitorul ei. Nu mai sunt buni de nimic, devin nişte umbre, nu mai au niciun ţel. Până şi ea, pe care am instruit-o în mod special la Herina…

— Herina? întrebă Adela, ca prin vis. De unde îmi e cunoscut numele acesta?

— Nu mai are nicio importanţă, spuse bărbatul, am sperat o clipă că lucrurile pe care vi le-am arătat acolo vă vor ajuta să nu vă pierdeţi memoria, să mă recunoac-şteţi…

— Ah. da, totuşi parcă îmi aduc aminte câte ceva. murmură Adela, pe jumătate absentă însă. Numai că sunt amintiri neplăcute… Ce am păţit acolo?

— Eraţi profesoacră. Aveaţi o clasă specială. Trebuia să învăţaţi să supravieţuiţi în apă.

— Într-adevăr, îmi pare că aveam o clasă de copii… moi… uzi… Nu erau mormoloci de broască?

— Nu. erau chiar copii, deşi erau moi şi uzi.

— Le predam într-o clasă întunecată, de cauciuc… înotam ziua întreagă…

— Aşa e. oftă bărbatul. Din păcate, stagiul dumneavoastră nu a durat prea mult, nu am putut duce programul până la capăt, începuse atât de bine, Judanul nu spunea nimic, nu se împotrivea, până a venit soacul dumneavoastră, care a modificat întreg proiectul, a secat apa din sălile de clasă, introducând o educaţie uscată, chiar fierbinte. Şi. ha. ha! (din cauza aceasta nici nu pot să-i port pică), ha, ha! ce ironie! a sfârşit el însuşi în ceea ce voise să înlăture. În apă, înecat… Domnişoară Adela, de ce nu vine acum să vă ajute, dacă era atât de convins că are dreptate? De ce nu vine să vă salveze din apa pe care a crezut că o poac-te înlătura… Unde se află el acum. pe unde rătăceşte, la fel ca dumneavoastră, cu minţile rătăcite, spălate?

— Despre cine vorbiţi, cine ar trebui să vină?

Bărbatul îşi întoarse spre ea ochii bulbucaţi şi guşa începu să i se umfle, până când explodă dând drumul unui cuvânt, unui nume. pe care însă Adela nu-l înţelese tocmai din cauza puterii cu care fusese pronunţat.

— Cum aţi spus? Aniroac? Staţi puţin. Nu mă speriaţi. Poate că îl cunosc. Numele mi-e cunoscut, în special în partea a doua…

Şi Adela rămase cu ochii pironiţi în gol. frângându-şi mâinile.

— Nu mai e nimic de făcut, bolborosi însoţitorul ei, ridicându-se de pe bancă. Dacă ar fi colaborat cu mine. poac-te am fi putut ajunge la altceva. Pe când aşa, vor sfârşi cu toţii supţi de hidră. Domnişoară, îi strigă Adelei, aveţi grijă la hidră! Cu cât rămâneţi mai. mult timp pe loc. cu atât apare mai repede, cu atât vă ajunge mai uşor din urmă.

Privi cerul, care se întunecase, şi umbrele lungi ale copacilor întinzându-se pe suprafaţa de petrol a lacurilor. Îşi roti ochii peste bazine şi grinduri, pustii acum. apoi se întoarse spre Adela şi o scutură de umeri:

— S-a înserat, trebuie să ne despărţim. Vă propun să nu o facem supăraţi unul pe altul. V-aş cânta o partitură în semn de adio. precum în vremurile cele bune, dar. din păcate, după cum v-am explicat deja, aici nu se poate cânta. Nu e destul aer pentru tenori. Domnişoară, nu fără tristeţe, vă urez rămas bun.

Şi bărbatul făcu o reverenţă până la pământ, bătând aerul cu mâna dreaptă într-o mişcare complicată, şi rămase aplecat o vreme, punându-şi în evidenţă cocoaşa strâmbă de sub cămaşă. Apoi se întoarse şi plecă ţopăind ca o broască. Adela nu îl băgase însă în seamă. Rămăsese cu gândurile înţepenite într-un punct mort. neauzind ce se întâmplă în jur. Doar în auz îi rămăseseră întipărite cuvintele lui, asemeni unor bondari prinşi între geamuri.

Capitolul XIII

Al doilea val uriaş, provocat de luna crab, inundă oraşul

— Cum aţi spus? Hidrant? Un animal hidraulic? tresări Adela într-un târziu.

Vocea sună în gol. Peste lacuri se aşternea înserarea şi în oglinda lor se reflecta lumina tulbure şi rece a cerului. Umbrele copacilor se întindeau acum mari şi rotunde pe grindurile de pământ şi pe apă, ca nişte guri de tunel. Adela descoperi că era singură. Privi împrejur cu o uşoară panică, nu atât fiindcă în ştrand nu mai era nimeni, ci fiindcă ultimele cuvinte ale celui plecat sunaseră ca o ameninţare. Începu să fugă spre silueta masivă şi întunecată a clădirii principale, unde se afla bazinul acoperit, în speranţa că îl va ajunge din urmă pe director. Se înnoptase de-a binelea, aşa încât nimerea cu greutate drumul, iar la un moment dat piciorul îi alunecă într-un lac. Pantoful i se scufundă în pânza gelatinoasă şi călduţă de mătasea broaştei, făcând-o să se mioare.

Incinta acoperită a bazinului era luminată de becuri slabe, pe care se depusese praf şi spori uscaţi de alge. Gresia podelei, pereţii de faianţă şi chiar suprafaţa apei aveau o culoare cafenie, ca într-o fotografie sepia. Înăuntru nu se mai afla nimeni şi paşii ei plescăiră zgomotos pe cimentul ud. Doar pe o latură a bazinului, din gura unui leu sculptat, un jet de apă aburind se împrăştia cu un murmur monoton şi liniştitor. Ieşirea se afla în partea opusă a sălii, între mai multe uşi asemănătoare. Nefiind sigură care este cea bună, Adela încercă pe rând mai multe. clanţe, toate încuiate, până dădu peste o uşă pe al cărei geam, amintind de o supapă de siguranţă, scria: „Atenţie! Hidrant. În caz de inundaţie, spargeţi geamul". Adela împinse de se pomeni în stradă.

Afară se înstăpânise o noapte de velur. Văzduhul era răcoros şi clar. Cerul era senin, totuşi pe suprafaţa lui nu sclipeau stelele. Adela privi în jur, întrebându-se ce să facă, unde să caute un loc de dormit, deşi nu îi era somn. Şi imediat îi veni în minte gândul că, fiind vară, ar putea foarte bine să se afle la mare, într-o tabără de copii. Pe moment nu era însă sigură unde se află această tabără. Spre stânga, strada ducea înapoi spre centru, spre şcoala ei. Nici în ruptul capului nu ar mai fi vrut însă ca şcoala să reînceapă vreodată. Porni în partea opusă, spre zidul medieval care înconjura oraşul. Centrul era construit pe un platou, pe locul fostei cetăţi, iar sub parapetele sale înalte de peste treizeci de metri se întindeau cartierele mai noi.

Poarta prin care se ieşea din incinta vechii fortăreţe era străjuită de un turn pătrat şi masiv, luminat de un bec uriaş cât un far. Adela se aştepta să recunoască drumul care cobora înapoi spre cartierul bunicilor, dar podul mişcător era ridicat, barând strada. Neavând pe unde să treacă, se învârti un timp pe loc, apoi urcă în donjonul turnului. Ceea ce văzu dedesubt o paraliza de mirare: oraşul de sub cetate dispăruse! Locul lui fusese luat de o întindere de ape, alcătuind o uriaşă deltă. Până departe, cât băteau luminile din turn, se vedeau doar tufişuri fremătătoare de trestii şi stuf, culcate şi încleiate în apa noroioasă. „Să fi ajuns inundaţiile până aici, să fi acoperit tot oraşul de jos?" se întrebă Adela, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Îngheţată pe dinăuntru, porni pe aleea amenajată pe parapetul zidului de apărare. Pretutindeni sub ea, în stânga, vuiau valuri, ca şi cum platoul oraşului fusese mutat pe ţărmul mării. Din afundul nămolului urcau scrâşnete înfundate şi clăbuci, ca într-un ceaun care

fierbe. Dacă zidul înalt nu ar fi servit drept dig, răbufnirile de lichid pestilenţial ar fi ajuns până la ea. Merse mai multe sute de metri, încercând să reconstituie, din amintiri, clădirile şi grădinile cartierului inundat de dedesubt. Apoi, ajungând la un al doilea turn, unde sistemul de fortificaţii cotea în unghi drept, peisajul se schimbă.

Pe latura aceasta, zidul alcătuia o faleză înaltă, la picioarele căreia se desfăşura o plajă de nisip. Tumultul răbufnirilor de noroi încetă, făcând loc unui susur de valuri. Din larg venea o aromă puternică, sărată şi tăioasă, de alge în descompunere. În dreapta, cetatea avea forma unei potcoave, închizând în interior un cartier mic. din câteva străzi încrucişate. Adela nu recunoştea zona, totuşi simţea că trecuse pe aici cândva, în trecut, într-o vară. Închise ochii, lăsând ca amintirea vagă să coboare în ea. Dincolo de întunericul nopţii, în spatele ochilor ei, se înfiripă o lumină leşioasă de amiază. Era singură la mare, odată demult, şi se plimba pe una din străzile ce coborau spre ţărm. Siluetele înalte şi întunecate ale caselor din oraşul medieval, pe care le mai întrezărea pe sub pleoape, făcură treptat loc unor clădiri plate, văruite în alb orbitor, luminate de soarele amintirii.

Redeschise ochii şi, privind mai atent în jur. recunoscu localitatea de pe malul mării unde obişnuia să vină la sfârşitul şcolii. Desigur, era vară, se afla lângă plajă. Cum putuse confunda atât de uşor locurile, încât să se creadă în oraşul de podiş al copilăriei ei? E adevărat, nu îşi amintea când plecase în vacanţă şi nici cum ajunsese aici, de parcă s-ar fi trezit dintr-o amnezie, dar lucrul acesta nu o supăra. Mai mult. nu s-ar fi mirat nici dacă ar fi descoperit că oraşul medieval s-a mutat pe malul mării, inundat de o revărsare monstruoasă.

Se afla pe aleea de promenadă ce înconjura ţărmul. La picioarele falezei betonate, sub ea, recunoscu plaja îngustă, acoperită de nisip fin, de care valurile se spărgeau cu un zgomotul liniştitor. Spre deosebire de briza tăioasă din amintirea ei. În noaptea de acum sufla un vânt călduţ. Încărcat de firicele ţine de nisip, care îi zburlea părul, aducând o aromă încărcată şi iute. de alge şi peşti. Pe alee, cu faţa spre larg, se afla o bancă. Adela se aşeză şi începu să privească marea. Din câteva tufişuri aflate în apropiere se auzeau ţârâind greieri şi un orăcăit de broască.

Plaja era luminată doar de felinarele de pe faleză, asemenea unei scene uriaşe, având în fundal întinderea întunecată a mării.

Nisipul avea o fluorescentă alburie, pătată de umbrele bolovanilor şi ale scoicilor. După ce contemplă o vreme, melancolică, dunele de nisip. Adela ridică întâmplător ochii spre largul mării, întrebându-se dacă felinarele nu reuşesc să străpungă cortina neagră a nopţii, şi simţi că se sufocă. Între nisipul alburiu, de jos, şi cerul pigmentat de stele, de deasupra, se înălţa un zid de întuneric. Suprafaţa întunecată a mării nu se întindea în adâncime, cum ar fi fost normal, ci se ridica vertical în sus. la o distanţă de câteva sute de metri de ţărm. Lumina felinarelor de pe faleză se oprea în ea ca într-o perdea de catifea neagră.

Adela rămase câteva secunde uimită, frecându-se la ochi. Apoi înţelese că ceea ce vedea era un val gigantic ce se apropia de ţărm. Era atât de înalt încât avea să măture totul în calea lui. Dădu să ţipe de spaimă, dar gâtul îi rămase încleştat. Valurile care spălau ţărmul se retrăseseră. dezvelind nisipul de pe fund. Briza încetase şi aerul devenise nemişcat şi apăsător, ca într-o etuvă. Nu se mai auzea nici ţârâitul greierilor, nici orăcăitul broaştei, de parcă toate vieţuitoarele fugiseră. Doar dinspre zidul de apă. ce înaintase până acum în tăcere, ameninţător, mocnea un huruit surd.

Ca prin vată. Adela se ridică de pe bancă şi începu să se retragă, peste un gazon cu tufişuri şi rondouri de flori, spre vilele aflate în spate. Se gândea în mod confuz să se adăpostească în cea mai apropiată dintre vile. Înainte ca valul să se prăbuşească pe ţărm. Dar. În timp ce fugea printre hoscheţi. şfichiuită de crengile şi frunzele acestora. Înţelese că era inutil, că valul uriaş va strivi totul pe o lungime de câţiva kilometri. Aruncă o privire îngrozită înapoi şi văzu că muntele de apă se apropiase de faleză. Acum. lumina felinarelor se reflecta pe întreg peretele vertical. Întunecat, fierbind într-o spumă albă. Zgomotul rămăsese la fel de surd şi liniştea era mai ameninţătoare decât un tumult dezlănţuit, ca şi cum valul s-ar fi oprit un moment, acoperind orizontul. Înainte să înghită pământul de sub el.

În faţă îi apăru o terasă luminată puternic, deşi în fotoliile întoarse cu faţa spre faleză nu se afla nimeni. Adela recunoscu imediat vila de odihnă în care petrecuse mai multe veri la mare, pe când era mică, împreună cu părinţii ei. Traversă terasa, deschise uşa de sticlă şi intră în holul de la recepţie. Tejgheaua era în întuneric şi nici aici nu se afla ţipenie de om. Se orienta o clipă, întrebându-se dacă are rost să se pitească în vreun ungher sau valul va strivi zidurile ca pe nişte foi de carton. În acest caz, ar fi fost mai bine să se afle afară, în aer liber, ca

deasupra ei să se prăbuşească doar masa de lichid, nu şi dărâmăturile unei construcţii. Ar fi avut poate o şansă de a scăpa dacă s-ar fi lipit strâns de trunchiul unui copac şi ar fi rezistat agăţată de el, cât timp apa ar fi tălăzuit în jurul ei. Totul era să îşi ţină respiraţia cât mai mult timp, până când marea se va retrage, şi să aibă destulă putere în braţe încât să nu fie smulsă de lângă trunchi şi să nu fie târâtă în larg.

În partea opusă a holului se afla o altă ieşire. Prin uşa deschisă se vedea un câmp arat, la capătul căruia se întindea o şosea înălţată pe un terasament. Dacă ar ajunge până acolo, îşi spuse Adela, poate că ar fi fost salvată, poate că valul nu avea atâta putere încât să inunde şi şoseaua. Privi înapoi, spre mare, pentru a ghici unde ajunsese muntele de apă. Felinarele de pe ţărm se vedeau încă arzând, dar uriaşa cortină lichidă se afla chiar în spatele lor, gata să le înghită. Chiar în mijlocul peretelui vertical strălucea un cerc alb, ca şi cum în interiorul apei s-ar fi aflat un reflector. Rupându-se din fascinaţia hipnotică care o paraliza, Adela descoperi că discul de lumină nu se afla de fapt pe peretele valului, ci pe uşa de sticlă prin care privea afară. Uşa reflecta geamul unui dispozitiv contra incendiilor, ascuns de tejghea, pe care scria, cu litere albe: Hidrant.

Deodată, înţelese totul. Sfera de lumină de pe cortina lichidă nu venea nici din interiorul apei şi nici nu se reflecta de pe sticla uşii. Era globul lunii, aflat la orizont, aşa cum se vedea prin grosimea valului. Era aceeaşi lună care o speriase pe când se afla în casa bunicilor, deoarece semăna cu un crustaceu viu urcat pe boltă. Carapacea ei devenise mai strălucitoare şi aducea cu un crab uriaş căţărându-se pe un zid de cărămidă. Picioarele şi cleştii ieşiseră din carapace şi se agitau, făcând marea să fiarbă, departe, la orizont. Valul uriaş luase naştere din atingerea sulfuroasă a astrului monstruos cu apa. Faţă de primul val, de noroi, care acoperise cartierul bunicilor, acesta era mult mai înalt şi mai rapid şi probabil că nimic nu avea să-i mai scape. Adela se întoarse şi ţâşni afară pe cea de-a doua uşă. Începu să alerge pe câmpul arat, în timp ce valul se ridică în spatele ei, mai înalt ca un bloc turn, gata să se spargă şi să o înghită. Era greu de fugit pe arătură, dar chiar în stânga ei descoperi o cărare bătătorită. Se abătu spre ea şi fugi aşa o bună bucată de vreme, întrebându-se cum de valul nu a ajuns-o încă din urmă. Când atinse şoseaua şi urcă pe terasamentul ei, abia trăgându-şi sufletul, cuteză să arunce o privire înapoi. Felinarele de pe ţărm, vilele de odihnă dispăruseră în întuneric. Nu reuşi să-şi dea

seama unde se afla valul, poate era chiar deasupra ei, deoarece aerul devenise opac, din cer revărsându-se şiroaie de apă, ca şi cum atunci s-ar fi dezlănţuit o furtună.

Dincolo de şosea se întindea un alt câmp arat, aşa că nu avea rost să fugă mai departe, terasamentul era cel mai înalt loc unde s-ar fi putut adăposti. În partea stângă, şoseaua continua cu un pod, al cărui capăt nu se vedea. În partea dreaptă, se îndrepta spre un grup de clădiri, aşezate în cadrilater, amintind de o cazarmă. Câteva becuri aprinse luminau faţadele, dar totul căpătase un aer fantomatic şi ceţos, din cauza perdelei dese de apă ce se revărsa din cer. Adela nu ştia dacă perdeaua este formată doar din spuma şi stropii aduşi de vânt, sau e însuşi valul care a început să se prăbuşească.

Altceva îi atrase însă atenţia. Lovindu-se de caldarâm, lichidul făcea un zgomot înfundat, nisipos, iar asfaltul nu se uda, rămânea la fel de uscat. Nici părul nu i se udase, deşi pielea îi era bombardată de vârtejurile de praf. Într-adevăr, ploaia se transformase într-o avalanşă de ţărână şi bulgări mici de pământ. Loviturile lor nu erau dureroase, dar Adela se sperie cu mult mai tare la gândul că valul care se revărsa peste oraş nu era de apă. ci de nisip. Însemna că la atingerea cu orizontul, luna crab provocase o adevărată explozie. Întinse palma şi culese de jos o mână de cubuleţe mici şi uşoare, calde, ca nişte fructe uscate tăiate special pentru infuzie de ceai. Strânse în pumn, cubuleţele se încingeau şi se sfărâmau cu mici pocnituri.

Hotărî că nu putea rămâne sub ploaia lor, erau cu siguranţă periculoase şi cădeau în averse tot mai dese. Fugi spre stânga şi coborî sub taluzul şoselei, adăpostindu-se în locul boltit de la piciorul podului. Rămase aşa o vreme, ascultând tişâitul continuu, de stofă ruptă, al valurilor de ţărână căzând pe asfalt. În curând observă însă că, de-o parte şi alta, movilele de nisip creşteau tot mai înalte, ameninţând s-o îngroape sub pod. Dacă ar rămâne aici, fără să facă nimic, se va trezi foarte repede îngropată de vie, aşa că îşi luă inima în dinţi şi ieşi din nou pe şosea.

Clădirile în formă de cadrilater se zăreau încă în depărtare. Porni în fugă spre ele, călcând cu greutate prin stratul tot mai înalt de ţarină. Deşi ploaia era uscată, Adela avea cămaşa udă din cauza transpiraţiei, dar şi a vaporilor produşi de cubuleţele încinse. În faţa cazărmii, un stâlp cu felinar fremăta sub avalanşa neîntreruptă, continuând totuşi să lumineze faţada şi terasa de pe acoperiş. Treptele

din faţa porţii erau pe jumătate îngropate sub movilele tot mai înalte. Din fericire, balamalele se deschideau spre interior. Încât Adela reuşi să intre fără să se împiedice în nisip. Se pomeni într-o curte interioară întinsă, în care forfoteau o mulţime de oameni. Crezu întâi că sunt soldaţi ce pleacă în misiune, apoi îşi dădu seama că erau vilegiaturişti pe care cataclismul îi prinsese pe malul mării şi care căutau să fugă, îndreptându-se în şiruri spre o poartă cu fronton. De partea cealaltă a porţii, pe deasupra gratiilor, în afara grupului de clădiri, se vedeau mai multe autocare în care se îmbarcau cei care reuşeau să iasă.

În ciuda aparentei ordini, mulţimea era cuprinsă de panică, în dreptul porţii se aflau militari cu uniforma murdară de praf, care îi stăvileau pe oameni şi îi obligau să rămână în rând.

Convinsă că este singura care ştie de unde vine valul de ţărână şi că explicând aceasta militarilor, ei ar putea găsi o soluţie. Adela coborî o scară care, lipită de perete, ducea direct în curte, şi se îndreptă în fugă spre soldaţii din dreptul porţii.

— Unde te grăbeşti? Văduvele şi copiii la urmă! o apostrofă un bărbat din şir.

Imediat, mai multe braţe o prinseră de haine şi o împiedicară să-şi continue drumul, obligând-o să se aşeze la coadă.

— Trebuie să trec, scâncea Adela. Numai eu ştiu ce se întâmplă. Dacă murim cu toţii, va fi din cauza mea.

Şirul ajunsese aproape de ieşire. Era ultimul grup care părăsea curtea şi se micşora văzând cu ochii. În dreptul porţii, soldaţii făceau o triere rapidă, după nişte criterii greu de ghicit, deoarece nu cereau oamenilor acte de identitate şi nu îi controlau. Probabil că nu mai erau suficiente locuri în autocare şi unii trebuiau lăsaţi pe jos. Cei care nu primeau voie să iasă erau împinşi pe un coridor lateral, ce dădea spre o altă curte, mai mică decât prima, de unde răzbăteau ţipete disperate. Din teama de a nu rămâne ultimii şi de a fi respinşi, cuprinşi de agitaţie, unii oameni încercau să-şi schimbe locurile şi fugeau încoace şi încolo pe scări, în speranţa că în înghesuială, s-ar putea strecura pe lângă militari. Aceştia nu se lăsau însă înşelaţi şi îi trimiteau înapoi, continuând totodată trierea celor din şirul principal.

Privind mai atent. Adela observă că nu erau lăsaţi să treacă decât copiii, în timp ce oamenii maturi erau aruncaţi în curtea din stânga. În jurul ei, la coadă, nu se mai aflau decât băieţi şi fete tinere. Pe dată, înţelese. Erau elevii din tabăra de vară în care fusese cu mulţi

ani în urmă. pe când era în clasa a treia sau a patra. Clădirile în formă de cadrilater nu alcătuiau o cazarmă, cum crezuse la început, ci o staţiune de vacanţă pentru elevi, cu pavilioane de locuit. Militarii se aflau aici pentru a dirija evacuarea taberei, ameninţată de catastrofă. Figurile unora dintre copii îi erau cunoscute, puteau fi chiar prietenii pe care îi aşteptase în curtea bunicilor. O miră puţin faptul că, în loc să-i ajungă până la brâu, erau cât ea de înalţi. Sau ea avea înălţimea lor?

Între timp, grupul ajunsese în capul scărilor. Soldaţii, da, aveau înălţimea unor oameni maturi, fiind aproape de două ori mai înalţi decât toţi cei din şir. Adela nu stătu însă să se gândească la lucrul acesta, ci se aruncă în faţa unui ofiţer:

— Unde sunt superiorii dumneavoastră? Trebuie să le spun ceva urgent.

Ofiţerul îşi coborî ochii asupra ei şi o privi lung, deşi; în fâşâitul neîntrerupt şi exasperant al ţărânei care curgea din cer, nu auzise ce spusese.

— Tu ce eşti, văduvă sau copil? o întrebă el.

— Cum să fiu văduvă?

— Atunci eşti copil. Unde e învăţătoarea ta? Ştii în ce autocar trebuie să urci? Sau vrei să rămâi aici?

— Nu trebuie să rămână nimeni aici, nici cei din curtea de alături.

— Ei nu mai pot fi salvaţi. Au fost sufocaţi de norul de praf, nimeni nu ştie cum pot fi ajutaţi să nu moară.

— Dar eu ştiu! ţipă ea. De vină este luna cu formă de crab. Trebuie ucisă imediat, înainte să fie prea târziu!

Ofiţerul rămase surd la spusele ei. Cu brutalitate, o apucă de umeri şi o împinse spre poartă, silind-o să iasă. În curte nu se mai afla nimeni, dinspre coridorul celor condamnaţi nu se mai auzeau ţipete, iar soldaţii se pregăteau de plecare. Dând-o în grija unui subaltern, ofiţerul înlătură cu piciorul nisipul strâns în prag şi închise poarta grea, de lemn. Printr-un suport rotund trecu un drug gros de fier, pe care îl fixă cu un lacăt, iar apoi îl sigila cu o hârtie ştampilată. De-acum, tabăra nu avea să mai primească niciodată pe nimeni, vacanţele la mare luaseră pentru totdeauna sfârşit.

Capitolul XIV în care Adela îl întâlneşte pe omul de pe ecran

Afară, în faţa porţii, rămăsese un singur autocar, celelalte se

zăreau în depărtare, pe şosea. Ofiţerul o ajută să urce şi aşteptă până când uşa se închise. În urma ei, apoi se retrase spre un camion militar, cu prelată, în care se înghesuiau restul soldaţilor. Şoferul, un individ cu mustaţă neagră, pe oală, mângâia volanul cu mâinile sale păroase. îi aruncă Adelei o privire scurtă şi îi făcu semn din cap să se ducă în spate. Cu câteva bănci mai încolo, se afla un loc liber, lângă un băiat aşezat la fereastră. Adela se trânti în fotoliu, copleşită de oboseală. Înotase tot timpul prin ploaia de nisip, iar rafalele de cuburi mici de praf o epuizaseră. La un moment dat, pe când fugea pe şosea spre cadrilaterul de clădiri al taberei de vară, făcuse chiar pipi pe ea. Între timp, din fericire, pata se uscase şi, oricum, toţi cei din jur erau atât de murdari, încât nu mai avea importanţă cum arăta.

Se lăsă moale pe spătarul fotoliului. Ploaia de ţărână se domolise, ropotul de pe acoperişul de tablă de-abia se mai auzea. Autocarul gonea pe o şosea în plină câmpie. Se luminase de-a binelea şi, prin văzduhul străbătut de perdele de praf, se zărea din când în când câte un petec de cer. Până la urmă, valul uriaş care o speriase nu fusese decât un nor de nisip. În schimb, în spatele norului se afla luna crab, cea care inundase cartierul bunicilor în noroi. Oamenii, soldaţii în primul rând, trebuiau preveniţi asupra acestui animal monstruos care, la atingerea cu pământul, provoca inundaţii sau explozii.

Adela se întinse spre fereastră, pentru a arunca o privire înapoi, spre punctul de la orizont unde văzuse luna dând naştere valului de nisip. Nu se străvedeau prea multe prin sticla murdară aşteptase în curtea bunicilor. O miră puţin faptul că, în loc să-i ajungă până la brâu, erau cât ea de înalţi. Sau ea avea înălţimea lor?

Între timp, grupul ajunsese în capul scărilor. Soldaţii, da, aveau înălţimea unor oameni maturi, fiind aproape de două ori mai înalţi decât toţi cei din şir. Adela nu stătu însă să se gândească la lucrul acesta, ci se aruncă în faţa unui ofiţer:

— Unde sunt superiorii dumneavoastră? Trebuie să le spun ceva urgent.

Ofiţerul îşi coborî ochii asupra ei şi o privi lung, deşi; în fâşâitul neîntrerupt şi exasperant al ţarinei care curgea din cer, nu auzise ce spusese.

— Tu ce eşti, văduvă sau copil? o întrebă el.

— Cum să fiu văduvă?

— Atunci eşti copil. Unde e învăţătoarea ta? Ştii în ce autocar

trebuie să urci? Sau vrei să rămâi aici?

— Nu trebuie să rămână nimeni aici, nici cei din curtea de alături.

— Ei nu mai pot fi salvaţi. Au fost sufocaţi de norul de praf, nimeni nu ştie cum pot fi ajutaţi să nu moară.

— Dar eu ştiu! ţipă ea. De vină este luna cu formă de crab. Trebuie ucisă imediat, înainte să fie prea târziu!

Ofiţerul rămase surd la spusele ei. Cu brutalitate, o apucă de umeri şi o împinse spre poartă, silind-o să iasă. În curte nu se mai afla nimeni, dinspre coridorul celor condamnaţi nu se mai auzeau ţipete, iar soldaţii se pregăteau de plecare. Dând-o în grija unui subaltern, ofiţerul înlătură cu piciorul nisipul strâns în prag şi închise poarta grea, de lemn. Printr-un suport rotund trecu un drug gros de fier, pe care îl fixă cu un lacăt, iar apoi îl sigila cu o hârtie ştampilată. De-acum, tabăra nu avea să mai primească niciodată pe nimeni, vacanţele la mare luaseră pentru totdeauna sfârşit.

Capitolul XIV în care Adela îl întâlneşte pe omul de pe ecran

Afară, în faţa porţii, rămăsese un singur autocar, celelalte se zăreau în depărtare, pe şosea. Ofiţerul o ajută să urce şi aşteptă până când uşa se închise în urma ei, apoi se retrase spre un camion militar, cu prelată, în care se înghesuiau restul soldaţilor. Şoferul, un individ cu mustaţă neagră, pe oală, mângâia volanul cu mâinile sale păroase. îi aruncă Adelei o privire scurtă şi îi făcu semn din cap să se ducă în spate. Cu câteva bănci mai încolo, se afla un loc liber, lângă un băiat aşezat la fereastră. Adela se trânti în fotoliu, copleşită de oboseală. Înotase tot timpul prin ploaia de nisip, iar rafalele de cuburi mici de praf o epuizaseră. La un moment dat, pe când fugea pe şosea spre cadrilaterul de clădiri al taberei de vară, făcuse chiar pipi pe ea. Între timp, din fericire, pata se uscase şi, oricum, toţi cei din jur erau atât de murdari, încât nu mai avea importanţă cum arăta.

Se lăsă moale pe spătarul fotoliului. Ploaia de ţarină se domolise, ropotul de pe acoperişul de tablă de-abia se mai auzea. Autocarul gonea pe o şosea în plină câmpie. Se luminase de-a binelea şi, prin văzduhul străbătut de perdele de praf, se zărea din când în când câte un petec de cer. Până la urmă, valul uriaş care o speriase nu fusese decât un nor de nisip. În schimb, în spatele norului se afla luna crab, cea care inundase cartierul bunicilor în noroi. Oamenii, soldaţii în primul rând, trebuiau preveniţi asupra acestui animal monstruos care,

la atingerea cu pământul, provoca inundaţii sau explozii.

Adela se întinse spre fereastră, pentru a arunca o privire înapoi, spre punctul de la orizont unde văzuse luna dând naştere valului de nisip. Nu se străvedeau prea multe prin sticla murdară dar, ridicând ochii spre cei avu o viziune. Printre perdelele de praf. ca într-o imagine dublă, în care filmul se găurise dezvelind o peliculă de dedesubt. În spatele cerului se întrezărea o gigantică boltă de cărămidă. O clipă. Îşi spuse că este o iluzie, că ceea ce vede este imaginea vreunui zid de pe marginea drumului, reflectat în geamul autocarului. Sau că au intrat într-un tunel şi confundase tavanul acestuia cu boita cerului. Dar nu. se aflau în plin câmp. pe marginea şoselei se perindau copaci singuratici, cu coroane desfrunzite. Oricât se înclină într-o parte şi alta. cu speranţa că iluzia se va destrăma, cum se întâmplase atunci când confundase tavanul bazinului de înot cu cerul însuşi, de astă dată zidul de cărămizi rămase la locul lui.

Mută de spaimă. Adela se întoarse spre ceilalţi. Dacă se aflau într-o pivniţă. Însemna că luna era într-adevăr un crab uriaş care se căţăra pe pereţi, răzuind tencuiala şi provocând ploaia de moloz. Se găseau în vizuina unui animal monstruos care, urcând pe boltă, putea să-i ajungă oriunde ar încerca ei să se ascundă. Copiii dimprejur nu observaseră însă nimic, cei mai mulţi dormitau în fotolii, iar câţiva vorbeau în şoaptă. Calmul lor o descumpăni.

Privindu-l cu atenţie pe băiatul de lângă ea. aşezat în fotoliul de la fereastră. îl recunoscu. Era un prieten din copilărie, un băiat nebunatic, despre care ceilalţi spuneau că nu e în toate minţile. Dormea, sau se prefăcea că doarme, cu ochii închişi, fără să o fi luat în seamă pe Adela, nici când aceasta se aplecase peste el. Era îmbrăcat cu o cămaşă de uniformă şcolară în carouri, albită de praf. şi cu pantaloni scurţi, galbeni. Se descălţase şi stătea cu picioarele goale sprijinite pe spătarul fotoliului din faţă. Adela se bucură. Fuseseră câţiva ani colegi de bancă şi făcuseră împreună tot felul de pozne, încât îl cunoştea destul de bine şi chiar îl îndrăgise, în ciuda celor ce se spuneau despre el. Aşa turbulent cum era, colegul ei de bancă ar putea să o înţeleagă şi să zărească şi el bolta de cărămidă.

— Pssst! făcu la urechea lui.

Băiatul deschise ochiul drept şi o privi pişicher pe sub pleoapă.

— Priveşte aici! îi şopti Adela şi îl împinse spre fereastră. Apleacă-te şi uită-te puţin la cer.

Băiatul se lăsă îmbrăţişat de ea şi, făcându-i pe plac, se lăsă să alunece lângă fereastră.

— Vezi?! Vezi?! îl înghiontea Adela. Priveşte cerul cu ochii întredeschişi…

În clipa aceea, din fotoliul din faţă se întoarse spre ei o femeie în vârstă, slabă şi uscăţivă, cu ochelari pe nas şi cu părul încreţit, în care Adela o recunoscu pe învăţătoarea lor.

— Adela Vlaia. de ce îi sperii pe colegii tăi? Vrei să strici şi excursia aceasta?

— Dar, doamnă învăţătoare… începu Adela, apoi se opri, descumpănită de înfăţişarea răvăşită a femeii. Cât timp fusese elevă, învăţătoarea arătase întotdeauna ca o adevărată doamnă, îngrijită şi corect, chiar elegant, îmbrăcată. Acum. era murdară de pământ pe faţă, ochelarii îi erau aburiţi de praf. iar părul îi era încleiat cu noroi.

— Nu mai fă pozne, altfel îţi dau o lucrare de control şi? dacă nu iei notă mare, te vom da jos din autocar.

— Da! Daţi-mi o lucrare de control! De astă dată nu mi-e frică; nu am uitat lecţia, ştiu ce trebuie să scriu. Chiar vreau să pun pe hârtie tot ce am învăţat despre luna crab şi despre cerul zidit, ca să afle toată lumea.

În mâna dreaptă, profesoara avea o vergea subţire, pe care o scosese de lângă spătarul scaunului. O privi lung pe Adela, apoi lăsă vergeaua şi îi întinse o foaie de hârtie şi un creion.

— Poftim. Poate că totuşi ai învăţat lecţia, dar m-aş mira. Ai fost o elevă slabă, chiar dacă uneori aveai imaginaţie.

— Doamnă învăţătoare, lăsaţi-mă să scriu ce am aflat. Credeţi-mă. e important pentru mii toţi! se rugă Adela; smulgându-i foaia de hârtie şi aşezând-o pe genunchi.

— Creionul acesta nu e ascuţit, se plânse, ridicând în aer vârful bont.

Profesoara învârti ameninţător nuiaua:

rămână în continuare normală Colegii ei, în schimb, erau mult mai sensibili, cu ajutorul ei ajunseseră să vadă bolta de cărămidă, şi de aceea învăţătoarea o privea atât de ameninţător. cerându-i să-şi ţină gura.

— Luna aceea este un crab care starimă pământul de pe tavan şi ne îngroapă de vii. ca să ne poată prinde. şi înghiţi, îi aruncă ea în faţă învăţătoarei.

Întinse mâna, arătând, prin fereastră, spre bolta cerului. Perdelele de nisip se răriseră şi, prin ele, răzbătea o strălucire fosforescentă, ca un sfredel luminos, care perfora văzduhul, creând un vârtej de praf. La capătul acestui tunel de aer se ivi o carapace albă ca o flacără de magneziu, ce părea atârnată de cer cu labe cheratinoase. Copiii din autocar săriră din fotolii şi începură să ţipe, bătând cu picioarele în duşumea. Luat prin surprindere, şoferul pierdu controlul volanului şi, ieşind de pe şosea, fu gata să intre cu maşina într-un şanţ.

— Adela Vlaia! urlă învăţătoarea. Ce ai făcut?! Eşti nebună! Ai arătat-o! Ai numit-o! Ai chemat hidra!

Nimeni nu mai ţinea însă cont de gesturile ei ameninţătoare. Toată lumea, copii şi învăţătoare la un loc. fuseseră cuprinşi de panică şi se îngrămădeau să părăsească autocarul. Şoferul trăsese pe marginea drumului, oprise motorul şi coborâse primul. Învăţătoarea Adelei se repezi în faţa uşii şi încerca să stăvilească năvala. În fruntea celor care voiau să iasă se aflau alte două învăţătoare, care îi şoptiră ceva la ureche şi apoi o dădură la o parte. Ţipând. împingându-se, îmbrâncindu-se, copiii năvăliră afară şi se împrăştiară în toate direcţiile. Adela îi prinse de mână pe băiatul de lângă ea şi îl reţinu, până când ceilalţi părăsiră autocarul şi ei rămaseră ultimii.

Coborând treptele, Adela cercetă împrejurimile şi recunoscu terenurile virane ce mărgineau cartierul bunicilor, în direcţia aceasta pornise bunicul ei, atunci când îi privise pentru ultima oară; din faţa casei. îl vedea parcă din nou, îndepărtându-se în amurg, pe după garduri şi copaci. Era ciudat însă faptul că zona nu fusese inundată de valul de noroi. Privi în direcţia în care ar fi trebuit să se afle casa bunicilor, dar norii de praf nu lăsau să se vadă mai departe de o sută de metri în spatele perdelelor de ţarină se putea afla orice, cartierul bunicilor, o mlaştină uriaşă ce înghiţise toate construcţiile, sau chiar ţărmul dinspre care venise valul uriaş.

Apoi Adela îşi aminti că marginea aceasta de oraş se afla deasupra nivelului casei bunicilor, şoseaua urcând pe coasta unui deal. Nămolul nu putuse ajunge până aici. ceea ce nu înlătura însă pericolul celui de-al doilea val. de nisip, mult mai înalt decât primul. Autocarul oprise lângă un teren de fotbal. În a cărui curte fusese amenajat un cinematograf în aer liber, folosind tribunele drept bănci. Pânza albă a ecranului se distingea neclar pe cer şi era de mirare că ploaia de ţarină nu o sfâşiase încă. Mai încolo se aflau fundaţiile unor construcţii

neterminate, iar de cealaltă parte a drumului se ridica scheletul hotelului în construcţie, în gangurile căruia Adela se jucase de atâtea ori în copilărie, pe când era în vacanţă la bunici.

— Nu ar fi mai bine să mergem acasă? o întrebă colegul ei de bancă, privind drumul ce cobora înapoi spre oraş. atunci când ea dădu la o parte câteva scânduri ale gardului şi se strecură în curte.

Adela îşi aminti că băiatul locuia într-o casă pe aceeaşi stradă cu bunicii ei. Sigur că da. el era unul dintre prietenii de joacă pe care îi aşteptase în zadar în faţa porţii. Apoi venise inundaţia şi casa băiatului fusese strivită şi acoperită de nămol.

— Mi-e teamă că nu mai există nicio casă. Mă şi mir că inundaţia nu a ajuns până aici. Te rog să nu mă părăseşti, acum că ne-am întâlnit în sfârşit. Ceilalţi prieteni unde sunt?

Băiatul nu răspunse, însă arătă, peste gard, în direcţia fundaţiilor abandonate de dincolo de terenul de fotbal. În faţa unei intrări care semăna cu o gură de metrou, două dintre învăţătoare supravegheau un grup de elevi ce coborau în subsol. Reuşiseră să îi adune la un loc pe toţi copiii care se răspândiseră în împrejurimi cuprinşi de panică şi acum îi puneau la adăpost.

— Ei erau prietenii pe care îi aşteptam? se miră Adela. Cum de nu mi-am dat seama?

— Erai prea atentă la ce se întâmplă afară. Spune-mi, e adevărat? Cerul e tavanul unei pivniţe?

Adela nu răspunse, simţind doar teama din vocea lui. I se aruncă în braţe şi se strânseră unul într-altul, ca doi orfani. Ploaia de ţărână continua să cadă în jur, orbindu-i, sufocându-i.

— Unde e luna? tresări ea după un timp, amintindu-şi că aceasta era cea mai mare ameninţare.

— Uite-o! spuse el, aţintind degetul spre o pată albă, rotundă şi difuză. Era într-adevăr singurul obiect luminos de pe cer, dar nu semăna cu animalul cu carapace pe care îl văzuseră atât de limpede din autocar.

— Nu se vede prea bine din cauza ecranului, sugeră băiatul. E în spatele lui.

Pânza alburie fâlfâia, într-adevăr, între ei şi zona cerului unde se întrezărea discul luminos. Marginile ecranului se topeau în întunericul de eclipsă provocat de valurile de praf, încât era greu de spus unde începe şi unde se termină. În dreapta pânzei se profila zidul unui turn

pătrat, făcut din lemn şi scânduri.

— Nu e luna, e un reflector! descoperi Adela, privind mai atentă ecranul.

Dintr-o fereastră a turnului, folosind drept cabină cinematografică, se proiecta un film, iar ceea ce crezuseră a fi luna era doar spotul reflectorului.

— Aşa crezi? Şi operatorul unde e? Să fi fugit?

— Du-te şi vezi. Eu te aştept aici.

Băiatul o zbughi spre turnul de scânduri, care adăpostea cabina proiecţionistului, în timp ce Adela se apropie de ecran şi se aşează pe o bancă. De aici, se vedea limpede că pe fâşia de pânză se proiectează un film, deşi imaginea era fragmentară şi de nerecunoscut din cauza norilor de ţărână. Totuşi, se desluşeau fragmente de peisaje filmate din avion. Dealurile acelea calme, aurite de grâu, potopite de soare, proiectate pe pânză, străluceau dureros pe întunericul de sfârşit de lume din jur. Adela simţi că o podidesc lacrimile, întrebându-se dacă avea să mai vadă vreodată locurile acelea luminoase, înverzite, prin care era sigură că şi ea rătăcise odată.

Obiectivul cobora tot mai mult spre pământ, apropiindu-se de o cărare ce şerpuia prin lunci încărcate de holde. Pluti o vreme în lungul cărării, la câţiva metri deasupra ei, apoi pătrunse în bolta umbroasă formată de două şiruri de plopi şi sălcii ce creşteau pe malurile unui pârâu. Apa curgea cristalin, tăind în pământ mici defileuri, dezvelind pietre lucioase şi scobind găuri sub rădăcinile aeriene ale copacilor. Ceva mai încolo, cursul râului era oprit de o strâmtoare naturală, ce dădea naştere unui eleşteu verde, netulburat. Camera stărui o clipă pe suprafaţa lui, apoi ieşi de sub bolta de verdeaţă a pârâului şi porni în zigzag printre trunchiurile unor pomi cu coroane bogate. Imaginile acestea, filmate de un om care zboară la o înălţime nu mai mare de doi-trei metri, o umpleau de nostalgie.

La un moment dat, razele proiectate de reflector se întoarseră spre sală, peisajul de pe ecran dispăru şi în locul lui apăru imaginea unui bărbat, poate chiar cel care filma peisajul. Adela tresări şi îşi spuse că, probabil, colegul ei de bancă ajunsese în cabina de proiecţie şi răsturnase aparatul. Pe ecran, lumina deveni tot mai intensă, dând conturului bărbatului mai multă strălucire. Acesta era filmat în timp ce vorbea şi explica ceva către sală, dar nu se auzea ce spune, sonorul era defect sau era acoperit de fâşâitul ploii de ţărână. Privindu-l mai atent,

Adela se gândi că era un actor celebru; chipul i se părea cunoscut, deşi nu-şi amintea numele lui. Proiectată pe ecran, silueta bărbatului nu era cu mult mai mare decât cea a unui om obişnuit, dar, din cauza strălucirii, era mult mai impunătoare.

„E un profesor! descoperi Adela. Vorbeşte despre mine!" Revelaţia i se impusese pe neaşteptate, surprinzând-o şi pe ea. Nu încăpea nicio îndoială, bărbatul acela tânăr, neras, cu început de barbă, cu hainele neîngrijite, îi vorbea. Deşi nu auzea ce spune, Adela ştia cu certitudine că el comentează lucrarea ei. Învăţătoarele din autocar o prezentaseră, desigur, unei comisii, şi aceasta o supunea acum dezbaterii publice, prin intermediul jurnalelor cinematografice. Adela se ridică emoţionată în bancă. Privirile bărbatului, care rătăceau asupra tribunei transformate în cinematograf în aer liber, se opriră asupra ei. străbătute de o luminiţă.

„M-a recunoscut! tresări Adela. Înseamnă că este filmat chiar aici, în faţa mea". Gândul acesta o bucură, deoarece ar fi vrut să-l întâlnească pe profesor, să-l întrebe ce părere are despre descoperirea sa. Bărbatul nu se încruntase văzând-o. nu arăta supărat sau dezamăgit şi nici nu o acuza, cum făcuse învăţătoarea. Totuşi, acum nu îi mai acorda atenţie, de parcă ar fi vorbit, peste capul ei. unei adunări numeroase. Cum în grădina de vară nu mai era nimeni, iar colegul ei nu se întorsese de la cabina de proiecţie, seriozitatea lui sfârşi prin a o amuza pe Adela, care începu să chicotească şi să se strâmbe pe furiş la el. Îşi amintea de o lecţie deschisă sau o conferinţă când ea, elevă fiind. împreună cu colegul care plecase după proiecţionist, îl făcuseră pe profesor să pufnească în râs. Imaginea de pe ecran era tot mai puţin în largul ei. se vedea că ar fi vrut să râdă, dar trebuia să se abţină. îi arunca din când în când Adelei câte o privire mustrătoare şi mucalită, deşi ea era în sală. iar el pe ecran.

La un moment dat. bărbatul se aplecă spre ea şi chipul i se umbri, ca şi cum ar fi ieşit din bătaia reflectoarelor. Nedumerită. Adela se întrebă dacă are în faţă doar o imagine proiectată, sau un om în carne şi oase. Într-adevăr, ecranul era aşezat în dreptul porţii şi de afară, din stradă, dinspre un stâlp de telegraf, bătea o lumină puternică, care putea fi confundată cu un proiector. Silueta profesorului ar fi putut fi cea a unui om aflat pe stradă, între bec şi ecran. Nu după mult timp. evadând pentru a doua oară de sub ochii presupuşilor spectatori ai filmului, ce ar fi trebuit să se afle în spatele

Adelei, bărbatul se aplecă din nou spre ea.

„Fii te rog serioasă, am ceva important de comunicat!" o amenință el în șoaptă, cu un gest caraghios, mimând supărarea. deși îi venea să râdă.

Fără să se sperie, ba chiar dimpotrivă. Adela izbucni în hohote și aruncă în ci cu un ghemorof de hârtie. pe care îi găsise lângă ea, pe bancă.

„Adela, te rog. concentrează-te. fă efortul să înțelegi ceea ce îți spun!"

— Dar ce ai spus? întrebă fata. oprindu-se din râs și redevenind serioasă. Nu am auzit nimic din cauza ploii.

„Nisipul hidrei este otrăvit, ferește-te de el. Dar dacă nu mă poți auzi. Încearcă măcar să vii sus".

Bărbatul se ridică, revenind în lumina reflectoarelor. Conferința filmată luase sfârșit, căci, făcând o reverență publicului, profesorul se întoarse și se îndepărtă de ecran. Adela își dădu seama că era într-adevăr un om real și nu o imagine. Deși reflectorul aparatului de proiecție se stinsese, becul de pe stâlpul de telegraf continua să lumineze statura bărbatului ce se îndepărta pe stradă. Într-un halou strălucitor. Acest halou. se vedea limpede, nu era cel al unei pelicule cinematografice, ci cel al unei lumini ce despica ploaia de nisip.

— Cine ești. cum te cheamă? țipă Adela în urma lui. Unde spuneai să vin? Sus în studio? în cabina de proiecție?

— Nu e nimeni în cabina de proiecție, aparatul mergea singur, așa că l-am scos din priză, spuse răsărind lângă ea băiatul plecat după proiecționist. Cui îi vorbeai?

— Nu era nimeni în cabină? Ești sigur? Nu l-ai văzut pe individul de adineaori? Era un profesor, ținea o conferință despre lucrarea mea și voia să-mi spună ceva între patru ochi. cum că nisipul este otrăvit. Cum se poate urca în studio?

— Folosind scările, cred. Sau un ascensor.

— Cum? Ce ai spus? Un ascensor? Unde putem găsi așa ceva?

— Peste drum. În hotelul în construcție, unde au intrat colegii noștri. Dar mi-e teamă că ultimele etaje nu sunt terminate…

— Du-mă acolo. îi ceru Adela. împingându-l febrilă afară din grădina cinematografului. Își amintea. Într-adevăr, că și bunica ei. sau altcineva, poate prietenii de pe strada bunicilor, care se adăpostiseră acum în fundațiile hotelului în construcție, unde se jucaseră de atâtea

ori în copilărie, îi vorbiseră de un ascensor pe jumătate instalat.

— Ar fi bine să ne adăpostim şi noi, o sfătui băiatul, lăsându-se târât spre clădirea a cărei formă se distingea cu greu prin ploaia de ţărână, la câteva sute de metri depărtare, de cealaltă parte. a şoselei. Dacă nisipul este-otrăvit, am fi mai apăraţi dacă am cobori în subsol.

— Nu, întâi căutăm ascensorul.

— Şi dacă nu e instalat?

— Urcăm pe scări.

— Hm, făcu sceptic băiatul.

Capitolul XV

Fugind de învăţătoarea otrăvită, Adela are necazuri cu ascensorul

Hotelul era amplasat pe spinarea dealului, mai sus de stadionul transformat în cinematograf. Drumul urca spre el ca o dâră albicioasă pe fondul întunecat al peisajului. Nu avură prea mult de mers, dar umbletul le era îngreunat de ploaia de ţărână, care nu contenise încă şi le umplea ochii şi plămânii de praf.

— Ah. deci acolo se află studioul de filmări, exclamă Adela, când hotelul răsări în faţa lor, înalt şi maiestuos.

Clădirea se profila întunecată pe cer. făcând o spărtură în ploaia de nisip. Partea de sus era într-adevăr neterminată, cioturile stâlpilor de beton ce ar fi trebuit să sprijine ultimele etaje se zăreau ca nişte colţi dezveliţi de prădător, ce ar fi vrut să sfâşie bolta cerului. Parterul, în schimb, pavoazat cu vitrine mari, era luminat. Aici îşi spunea Adela că s-ar putea afla studioul unde o chemase bărbatul din conferinţa filmată. Prezenţa lui îi făcuse bine. se simţea atrasă de el ca un fluture de flacăra unei luminări. Apropiindu-se, arhitectura hotelului îi produse mirare. Aducea foarte puţin cu construcţiile în lucru pe care şi le amintea din copilărie, parterul era conceput în întregime din sticlă. Prin vitrinele mari, ce înlocuiau pereţii, se distingea tot ceea ce se afla înăuntru, fotolii, mese, tejghele, covoare, tablouri atârnate în vid, diverse alte mobile. Nu se vedeau însă ziduri de cărămidă sau stâlpi de susţinere. Încât etajele de sus păreau să plutească în aer.

— Ce construcţie ciudată, murmură ea.

— Păcat că vârful nu este terminat, adăugă băiatul care o însoţea.

În faţa intrării, dădură peste grupul de copii cu care veniseră împreună în autocar. Nu se adăpostiseră încă în clădire, aşa cum

crezuseră până atunci, stăteau adunaţi şi strânşi unii într-alţii, ca nişte pinguini speriaţi. Nu îi văzură pe noii veniţi, priveau în direcţia opusă, spre câteva movile de moloz din marginea hotelului.

— Ce faceţi aici? întrebă Adela. De ce nu aţi intrat? Unde e doamna învăţătoare?

Câţiva se întoarseră spre ea şi o priviră, dar nu răspunseră. Până la urmă, un băiat se desprinse de grup, veni lângă ea şi, arătând spre una din movile, îi şopti, ca şi cum spusele lui nu trebuiau auzite de toată lumea:

— A spus că e otrăvită şi urmează să se transforme.

— Cine urmează să se transforme?

— Învăţătoarea noastră…

Movila de nisip acoperea un podium de lemn, înalt de un metru. Din unghiul lateral din care priveau ei, se vedeau atât suprafaţa de scândură, pe care răpăia ploaia de ţărână, cât şi reţeaua de bârne şi stâlpi de susţinere de dedesubt. Învăţătoarea se afla în acest subsol al podiumului, făcându-şi de lucru prin păienjenişul de lemn. Adela trebui să o urmărească o vreme până să ghicească ceea ce voia să facă. Cu o găleată de clei, un ciocan şi câteva cuie, învăţătoarea încerca să închidă interiorul podiumului, ca pe o incintă subterană. Acum, încropea un capac de scândură, menit să astupe trapa prin care se urca pe scena de deasupra.

— Dar ce s-a întâmplat?

— A fost otrăvită.

Şi băiatul îi arătă Adelei, la orizont, o pată albă, ce fierbea. „Hidra!" înţelese Adela într-o clipă, străbătută de un fior de groază. Acum înţelegea ce voise să-i spună omul de pe ecran: ploaia de ţărână era un pericol mai mare decât înecul sau sufocarea. Miile de fire de nisip ce cădeau de pe tavanul cerului, răzuite de antenele lunii cu formă de crab, erau otrăvite de atingerea cu aceasta. Poate erau chiar solzii înveninaţi ai animalului cu carapace, care se infiltrau în plămânii tuturor celor care nu se adăpostiseră. Luna aceea cu formă de crustaceu, care provocase atât inundaţia de noroi cât şi avalanşa de ţarină, putea să pătrundă în trupurile oamenilor, făcându-i să se transforme în tot atâtea capete minuscule ale unei uriaşe hidre. Învăţătoarea care îi citise lucrarea era ameninţată tocmai de o astfel de metamorfoză. Avea dreptate să se izoleze cât timp mai era conştientă, căci după transformare devenea periculoasă pentru copiii pe care îi

supraveghea. Podiumul de lemn îi servea drept cuşcă, în care voia să se închidă singură, până mai era stăpână pe sine.

— Dar e inutil, murmură Adela. Oricum am fost toţi atinşi de ploaia de nisip. Sau boala nu se transmite decât de la om la om?

Băiatul ridică din umeri.

— Poate nu se îmbolnăvesc decât oamenii mari, sugeră colegul de bancă al Adelei.

— De aceea să ne fi separat la plecarea din tabără? Dar învăţătoarele de ce-au rămas cu noi?

— Fiindcă au de-a face cu copiii. Copiii rezistă mai mult…

— Nu prea mult, spuse trist băiatul cu care intraseră în vorbă.

— Crezi că apucă să închidă toţi pereţii? reluă Adela, referindu-se la învăţătoare. Chiar dacă blochează trapa, poate oricând ieşi prin lateral.

— Nu, înăuntru e o cuşcă mai mică, îi explică băiatul, trăgând-o lângă podium.

O scară cu trepte de lemn permitea să se urce pe scenă; băiatul se caţără agil pe ea şi apoi o ajută pe Adela să-l urmeze, întinzându-i o mână. De sus, cu greu s-ar fi putut ghici faptul că se aflau pe o construcţie artificială, de lemn, şi nu pe un dâmb de pământ, căci ţărână acoperise întreaga suprafaţă. Doar în mijloc se afla un stâlp în formă de cruce grecească, butucănos şi cu braţe scurte. Acesta indica locul unde se afla trapa ce dădea spre partea de dedesubt. Apropiindu-se, Adela văzu că în jurul trapei se deschidea, în jos, ca un sac, un fel de colivie făcută din gratii subţiri, de metal ruginit, sudate între ele. Semăna cu scheletul de fier al unui stâlp de beton, pe forma căruia urmează să se toarne cimentul. Dacă chepengul care acoperea trapa ar fi fost şi el terminat şi blocat, cuşca s-ar fi dovedit suficient de rezistentă.

— Parcă ar vrea să fie zidită de vie. spuse Adela în şoaptă. pentru a nu ţi auzită de învăţătoare.

— Asta şi urmăreşte, să construiască o criptă. Şi poate se va turna şi beton deasupra.

— Cum adică?

— Aşa spunea dânsa. Oricum ne transformăm toţi, la moarte, în ţărână, aşa că e mai bine să rămâi în beton. Se sfărâmă mult mai încet.

Adela se înfiora auzind acestea şi îl privi lung pe băiat, care nu se arăta deloc impresionat de ideea unei morţi prin pietrificare.

Singura lui grijă era aceea de a o vedea pe învăţătoare cât mai bine izolată. Înainte ca boala să izbucnească în ea. Uşa trapei fusese între timp terminată. Învăţătoarea o închise şi o deschise de câteva ori, apoi verifică lacătul mare ce prindea la un loc belciugele de metal, răsucind cheia în broască. O atmosferă apăsătoare domnea împrejur. Copiii stăteau la baza podiumului, urmărind gesturile femeii, precum şi pe cei doi urcaţi pe scenă. Totuşi, Adela simţi că ea este singura care înţelege cu adevărat primejdia, că toţi ceilalţi nu ştiu ce urmează să se întâmple şi sunt speriaţi doar de îngrijorarea care pusese stăpânire pe învăţătoare.

Un zgomot de unelte trântite se auzi din trapă şi învăţătoarea începu să urce afară din cuşcă. Prinzându-l de mână pe băiat, Adela îl obligă să coboare grăbiţi, înainte ca femeia să iasă. Copiii se strânseră unii într-alţii şi se traseră câţiva paşi mai în spate. Când se înălţă pe podium. Învăţătoarea arăta de nerecunoscut. Nu mai era femeia îmbătrânită şi seofâlcită din autocar, ci o fiinţă tânără şi suplă. Nu mai purta ochelari şi părul îi era strâns la spate. Ar fi fost chiar frumoasă, dacă noua ei înfăţişare nu ar fi reprezentat primul semn al transformării ce începuse deja.

— Înseamnă că şi bunica fusese otrăvită de hidră, murmură Adela pentru sine. Când ne-am despărţit. Începuse să întinerească…

Învăţătoarea cobori de pe podium, trezind în copii un fior de neliniște. Adela era gata să fugă. O mai reţinea doar un sentiment de ruşine şi de solidaritate faţă de colegi. Din nenorocire, transformarea, iată, începuse înainte ca învăţătoarea să fi apucat, cu ultima brumă de luciditate, să se închidă singură în cuşca de metal. Nu mai era nimic de făcut. Adela înţelegea limpede aceasta, doar câţiva băieţi mai mari din grup îşi închipuiau că pot controla încă mersul lucrurilor. Se apropiaseră temători de femeie, voind s-o imobilizeze şi s-o conducă înapoi în trapă.

Învăţătoarea o privea cu ochi injectaţi pe Adela, cu nările fremătând. fără să-i bage în seamă pe ceilalţi. Poate că hidra se afla deja în ea şi voia să se răzbune, să o pedepsească pe Adela fiindcă îi dezvăluise prezenţa. Fata se trase înapoi, deşi îşi spunea că ar fi trebuit să dea dovadă de curaj, pentru a nu-i speria pe colegii ei care încă mai credeau că nu e vorba decât de o criză trecătoare. Înspăimântătoare. desigur, dar totuşi vindecabilă. Când unul dintre băieţi o prinse pe învăţătoare de umeri, iar ceilalţi doi o apucară de mâini, ea păru să fi

fost oprită în ultima clipă înainte de a sări asupra Adelei. Zbătându-se, împroşcând cu salivă, privi mânioasă pe cei care o imobilizau. Cu mişcări prudente. Adela porni încet spre hotel, culegându-l din mers pe fostul ei coleg de bancă, care urmărea fascinat scena. Tras aproape cu forţa, acesta privea mereu înapoi, în timp ce Adela abia se stăpânea să nu o ia la fugă, pentru a nu provoca panică. Ajunşi în pragul porţii mari, de sticlă, a hotelului, văzură cum învăţătoarea se zbătea în braţele celor trei băieţi. În timp ce o fată încerca să-i facă o injecţie, probabil un tranchilizant. Ei nu ştiau încă, îşi spuse Adela. că în spatele înfăţişării de femeie chinuită, bolnavă, ce trebuie ajutată, se ascunde o forţă care îi va nimici pe toţi. Brusc, se cutremură: în chipul tot mai întinerit al învăţătoarei recunoştea trăsăturile mamei sale, dintr-o veche fotografie agăţată pe peretele din dormitorul tatălui ei.

— Priveşte, murmură ea. Învăţătoarea se transformă în mama.

— Mama ta nu era învăţătoare?

— Era profesoară. Dar aceea nu e mama, e crabul care a început să se transforme în mama.

Un zâmbet apăruse pe chipul femeii ce se zbătea în braţele copiilor, ca şi cum şi ea ar fi recunoscut-o pe Adela. Aceasta nu mai aşteptă să vadă ce se întâmplă, întoarse spatele şi intră în hotel. Clădirea avea un hol uriaş, cu numeroase incinte, cu canapele şi fotolii, cu scări interioare. Înăuntru, copiii evacuaţi din tabără stăteau adunaţi în dreptul ferestrelor şi urmăreau scena de afară. Adela căută scara şi începu să urce, trăgându-l de mână pe colegul ei şi nelăsându-l să privească înapoi. Din exclamaţiile celor rămaşi jos înţelegea că în faţa hotelului se petreceau lucruri oribile.

Abia la mezanin, unde se afla recepţia hotelului, se opri pentru a arunca o privire afară. Dinspre parter nu se mai auzeau ţipete, vocile amuţiseră. În faţa hotelului, nu se mai afla ţipenie de om. Grupul de copii dispăruse, podiumul de scânduri era dezmembrat, gratiile cuştii erau îndoite. În locul unde se aflase învăţătoarea şi băieţii care voiau s-o liniştească se înălţau acum nişte movile mici de nisip, din care ieşeau bucăţele de stofă. Dintr-unul din tumuli se zăreau vârfurile unor sandale de copil, iar pe altul o caschetă de soare, cu cozoroc albastru. Resturile multicolore fâlfâiau în bătaia vântului şi a ploii de nisip, care era pe cale de a se opri. Însemna că învăţătoarea sfârşise prin a se transforma şi îi sfârtecase pe copii.

— Uite, spuse colegul de bancă, prietenii noştri fac pe morţii sub

formă de castele de nisip.

— Ce vrei să spui? Nu au fost omorâţi, se prefac doar?

— Ba sunt morţi de-a binelea. Şi ei trebuiau să se transforme în ţărână, nu? Dar nu toţi au parte de cripte de beton, lor se vede că le-au plăcut mai mult castelele de nisip pe care le făceau pe malul mării, în tabără.

— Învăţătoarea unde va fi acum?

— Mama ta? Probabil ne caută, te aşteaptă să te ia acasă la întoarcerea din tabără.

— Ţi-am spus că nu e mama, şopti Adela cu voce gâtuită, înghiţind în sec. De mama nu mi-e frică, ea a murit de mult, aşa că nu poate fi otrăvită. Mai bine să fugim, înainte să ne ajungă învăţătoarea din urmă. Unde e ascensorul?

Fotoliile grele, de pluş, ale mezaninului, erau goale, toţi coborâseră la parter pentru a urmări ce se întâmplă afară. Nici în spatele tejghelei de la recepţie nu era nimeni. Aici, pereţii nu mai erau transparenţi, din sticlă, ci din cărămidă obişnuită. De aceea, descoperiră cu greu uşa unui ascensor, ascuns după un colţ. Lângă uşa cu grilaj, larg deschisă, se afla o grămadă de ciment uscat, pusă direct pe mochetă. „Sper că nu e un om transformat", îşi spuse Adela, privind cu silă movila. Cabina ascensorului, în schimb, era luxoasă, îmbrăcată în catifea şi oglinzi lucioase, în care se reflectau becurile cu neon de la recepţie. Fără a mai sta pe gânduri, intrară amândoi în cabină şi traseră grilajul.

— Ce faci? întrebă Adela, când băiatul vru să apese pe unul din butoanele pentru subsol. Studioul se află sus, trebuie să urcăm.

— Dar vârful hotelului nu e terminat…

Adela nu luă în seamă obiecţia şi apăsă pe ultimul buton. În timp ce cabina se puse în mişcare, prin gratiile grilajului, văzură cum pe scările mezaninului năvăleau în fugă, plini de panică, copiii de la parter. Înainte ca ascensorul să treacă la etajul următor, Adelei îi rămase întipărit în minte chipul unui băiat căruia gura i se schimonosise în partea stângă, de parcă suferise un atac de paralizie, sau buzele îi fuseseră răsfrânte cu nişte cleşti medicali. Apoi gălăgia dispăru dedesubt, înghiţită de pereţi, şi nu se mai auzi decât torsul lent al motoraşului ce trăgea în sus liftul.

Cabina urca încet şi prin faţa lor se perinda rând pe rând fiecare etaj. Văzute din afară, primele nivele arătau la fel de luxoase ca

mezaninul. De la o vreme, însă. Încăperile deveniră tot mai neîngrijite. Întâi dispărură lambriurile. mochetele şi pluşurile cu care erau tapisate. Apoi zugrăveala încetă să mai fie uniformă, dezvelind pete de alte culori. Urcaseră mai bine de cincisprezece sau douăzeci de etaje, când dădură peste un perete netencuit. Cabina trecea pe lângă ziduri făcute din cărămizi mari şi albe. tivite cu mortar. Scheletul de metal care ghida ascensorul nu mai era nici el din oţel lustruit, ci din ţevi ruginite şi îmbinate nesigur.

— Nu ajungem odată? izbucni Adela, tot mai nerăbdătoare.

— Nu are capăt, observă pentru sine băiatul, şezând pe podeaua cabinei, cu spatele rezemat de un perete.

— Bine, dar atunci trebuie să-l oprim…

— Nu poate fi oprit până nu ajunge la capăt.

— Şi dacă. odată ajunşi sus, vom cădea?

Băiatul ridică posac din umeri. Adela se repezi la panoul de butoane şi apăsă la întâmplare câteva dintre ele.

— Atunci de ce mi-a dat profesorul întâlnire în studio?! Sau am înţeles eu greşit, studioul nu este sus?

— Ba da, dacă ar fi fost terminat hotelul…

Ascensorul continua să urce. dar cablul scârţâia tot mai puternic. Barele de ghidare nu erau bine fixate în perete, fiindcă, din loc în loc, prindeau să vibreze, scuturând întreaga cabină. Beculeţul care ardea în tavan se stinse, etajele la care ajunseseră nu mai erau legate la reţeaua electrică, rămânând scufundate în beznă. O lumină difuză şi închisă domnea peste tot, venind de la luna de afară. Nu îşi dădeau seama unde ajunseseră. Adela avea tot mai mult impresia că se află într-un avion, că, dacă ar privi în jos, în hăul de dedesubt, ar începe să vomeze din cauza răului de înălţime. Se aştepta din clipă în clipă ca pilonii liftului să cedeze şi ei să rămână suspendaţi, plutind în acea clipă interminabilă de dinainte de cădere.

După un timp. simţi în faţă o adiere de aer proaspăt, diferită

de atmosfera stătută prin care urcaseră până acum. Din loc în loc. În zidul ascensorului se căscau goluri, semn ca nivelurile acestea nu fuseseră terminate. Întunericul nu mai era atât de adânc, holurile etajelor nu mai erau mărginite de pereţi exteriori, ci dădeau în vid. iar dincolo de ele se zărea cerul nopţii. Huruitul de fiare vechi al liftului devenea tot mai ascuţit, ca zgomotul unei sticle care se umple cu apă,

încât Adela simţi că stomacul i se urcă în gât. ca un balon vid.

Pe neaşteptate, cabina se opri cu un scrâşnet. Înclinându-se într-o parte. Cei doi se rostogoliră unul peste altul şi se izbiră de peretele de sârmă. După ce balansul încetă şi se putu ridica în capul oaselor. Adela descoperi că ascensorul ajunsese pe acoperişul hotelului, ieşise dintre ziduri şi urcase în aer liber, pe cei câţiva metri cât mai continua cadrul din bare de metal. Una dintre rotiţele cabinei sărise de pe ţevile de ghidare şi se învârtea în gol. Deasupra lor se deschidea întinderea de cerneală neagră a cerului, fără lumini, ca tavanul unei grote uriaşe. Ploaia de ţarină încetase, sau poate cabina urcase atât de mult încât depăşise înălţimea valului de nisip. Luna crab nu se vedea nicăieri, dispăruse sub nivelul orizontului sau după marginile zgârie-norului. Pe platforma acoperişului, aflată sub ei. se întrezăreau siluetele întunecate ale unor instalaţii şi formele unui etaj aflat încă în construcţie.

— Hei, tu. făcu Adela în şoaptă, mişcându-se cu grijă, ca să nu dezechilibreze cabina. Ai avut dreptate, studioul nu a fost ridicat încă. Crezi că acum putem porni înapoi?

Băiatul nu răspunse, zăcea nemişcat pe duşumea. Adela fusese protejată la izbitură de trupul lui. el însă îşi lovise capul de perete şi leşinase. Ţinându-se de plasa de sârmă, Adela pipăi cu degetele tabloul de comandă. Îşi făcu socoteala dacă poate identifica etajul unde se află. apoi renunţă şi apăsă pe un buton la întâmplare. O trepidaţie epileptică, ca un curent electric trecând prin muşchi, scuturâ ascensorul. Cabina avu un zvâcnet şi se aruncă în jos. ca un avion care cade într-un gol de aer. apoi reintră pe şinele de ghidare şi începu să coboare normal şi liniştit. Pe lângă ei prinseră din nou să se perinde zidurile netencuite şi golurile holurilor pe care le văzuseră la urcare. Huruitul motorului devenea de astă dată tot mai gros, ca o sticlă care se goleşte.

Băiatul rămăsese nemişcat, nu dădea semne să se trezească. Fata se aplecă lângă el şi, îndoind un genunchi, îi sprijini capul în poală. În întuneric, îi pipăi faţa şi ceafa, pentru a vedea dacă nu e rănit, dar nu găsi nicio rană sau urmă de sânge. Cel mai ciudat lucru fu însă faptul că, atingându-l pe bărbie, simţi că, pe obrazul fin, de copil, îi crescuse barbă! Cu o tresărire, îl împinse din poală, lăsându-l să cadă pe podea, şi se trase într-un colţ al cabinei, ca şi cum ar fi atins un păianjen. Nu înţelegea prea bine ce i se întâmplase prietenului ei, de ce îi crescuse

atât de brusc părul. Doar dacă nu începuse să se transforme şi el…

În legănatul monoton al liftului, îi veni ideea că transformarea se datorează coborârii. Molipsirea era legată de presiunea aerului: atâta vreme cât urcaseră, otrava care o schimonosise pe învăţătoare îşi pierduse din putere, dar, revenind la sol, redevenea din ce în ce mai periculoasă. Faptul de a fi evitat prăbuşirea de pe acoperişul hotelului nu era decât un răgaz, deoarece acum ascensorul se întorcea din nou la parter, printre oamenii otrăviţi. Soluţia cea mai bună ar fi fost să se oprească la un etaj intermediar, înainte de a ajunge jos.

Tocmai căuta butonul pentru oprire, când liftul ajunse la nivelul de unde începea iluminaţia electrică. Beculeţul din tavan se aprinse şi irizaţia lui lăptoasă inundă spaţiul îngust în care se aflau cei doi. Trupul băiatului era întins pe podea, capul îi era ascuns după un braţ, dar, atât cât îl vedea din profil, Adela se convinse că într-adevăr îi crescuse barbă. Cabina se opri şi uşa se deschise cu un scrâşnet de balamale ruginite. La auzul zgomotului, băiatul tresări, trezindu-se din leşin. Adela sări în hol, însă uită să dea liftului comanda de a coborî cu locatarul lui cu tot. Când îşi aminti de aceasta, se afla deja pe un alt culoar şi nu cuteză să se mai întoarcă.

Coridorul era îmbrăcat în pluş şi cotea încet spre stânga, în semicerc. Pe partea dreaptă se înşiruiau uşile sobre, din lemn geluit, ale apartamentelor. Fie că etajul nu era locuit, fie că toţi chiriaşii dormeau, nu se auzea niciun zgomot. Până şi sunetul paşilor ei era înghiţit de mochetă. Deşi pe pereţi se vedeau formele unor veioze, acestea nu erau aprinse, pe coridor domnind o penumbră albăstruie, de noapte care se preschimbă în zori. Cu atât mai mult se miră Adela când dădu peste un joc de raze subţiri, colorate, ieşind printr-o nişă dintr-un perete. Razele se întretăiau, alcătuind o reţea luminoasă în aer, şi se proiectau pe zidul de vizavi, făcut din plastic alb, translucid. Din perete venea un bâzâit surd.

Adela privi construcţiile diafane ce se roteau în văzduh, întrebându-se dacă nu sunt cumva primejdioase şi cum ar putea trece de ele fără a le tulbura. Într-un colţ, pe coridor, găsi o cârpă de praf uitată, pe care o aruncă în reţeaua luminoasă. Nu se întâmplă nimic, aşa că îşi luă inima în dinţi şi intră în mijlocul razelor. Jocul de lumini o învălui, desenându-i pe trup pete de culori diferite. Pe zidul alb de vizavi îşi văzu proiectată silueta întunecată, în mişcare.

„Proiecţia! Cine îmi întrerupe proiecţia? Cine se joacă de-a

umbrele?” se auzi o voce de bariton prin peretele de plastic translucid. Adela se opri, spunându-şi că a stricat o construcţie complicată a unui individ morocănos, care se va înfuria şi va voi s-o pedepsească. Vocea continuă: „Dumneata, de dincolo, ieşi de pe ecranul meu, dispari din lumină! Nu vezi că eşti o umbră chinezească?” „Să fi ajuns până la urmă în studid? se întrebă Adela. Poate am intrat chiar în cabina de proiecţie a filmelor, şi am întrerupt o vizionare”.

— Hei, domnule, am fost chemată aici de unul dintre prezentatori, care susţinea o conferinţă pe marginea unei idei propuse de mine. Voia să-mi spună ceva important, dar nu am reuşit să ne înţelegem, aşa că am venit după el. Ar fi vrut poate să dau o probă?”

„Imposibil, răsună vocea joasă din cealaltă încăpere, morţii nu pot fi filmaţi”.

Zgomotul unei uşi metalice trimite, venind din spate, de pe coridorul care ducea spre ascensor, o făcu pe Adela să tresară. „S-a trezit!”, îşi spuse ea. gândindu-se la prietenul pe cale de a se transforma. Probabil devenise deja monstru, luând cine ştie ce chip. poate chiar al tatălui ei. Teama o invada din nou, aşa că uită cu totul de studioul de filmare. Întrebându-se unde să se ascundă. Ieşi din zona luminată şi încercă prima uşă care îi ieşi în cale. Nu era încuiată, aşa că pătrunse într-o cameră de hotel foarte întinsă, în care erau depozitate mobile, paturi, noptiere, mese şi fotolii, puse unele peste altele. Podeaua nu era parchetată, se vedea betonul gol. turnat neîngrijit.

Străbătu o bună distanţă, printre somiere aşezate într-o dungă şi clădite până sub tavan, când auzi deschizându-se uşa care dădea spre holul hotelului. Colegul ei de bancă, sau cine va fi devenit el acum, o urmărea! Adela se vârî sub o masă lungă „lipită de o vitrină, şi se piti în colţul cel mai ferit, în timp ce paşii se apropiau lipăind pe ciment. Când genunchii individului intrară în raza ei de vedere. Adela îşi reţinu respiraţia. Ca şi cum ar fi fost legat cu un fir nevăzut de ea, băiatul veni direct spre locul unde era ascunsă. Adela îi văzu picioarele oprindu-se, apoi individul se aplecă sub tăblia mesei. Suferise o transformare ciudată. Era îmbrăcat cu hainele colegului ei de şcoală, avea în schimb chipul profesorului cu barbă care ţinuse conferinţa filmată despre lucrarea ei. Însemna că ajunsese totuşi în studio, dar cel care o chemase era el însuşi otrăvit de hidră şi întâlnirea cu el îi trezea de astă dată repulsie.

Adela se ridică brusc, răsturnând masa peste bărbos. Acesta

căzu pe spate, făcând un zgomot de sac plin cu rumeguş. Fata o luă la goană prin depozit, fără să aibă vreme să caute un drum printre mobilele îngrămădite. În spate, se auzi masa trântită de pământ şi paşii profesorului pornit în urmărirea ei. „Doamne, nu se poate să mă prindă”. gândi ea. Şi imediat îi reveni o amintire asemănătoare din copilărie, în care fugea prin podul transformat în depozit al casei părinteşti, pândită de un bărbat care îi inspira spaimă. Gândurile începură să-i curgă valvârtej. Nu îşi amintea cine era bărbatul, camera aceasta de hotel era mai vastă deci! podul casei. În ea se aflau mai multe mobile şi era mai curată, nu era la fel de plină de păianjeni şi praf. mai mult, poate că urmărirea de care îşi amintea nu fusese decitun coşmar, totuşi i se părea că recunoaşte drumul, că îşi aduce aminte cum scăpase de urmăritor. „Dacă toate acestea s-au mai întâmplat. Înseamnă că ştiu cum să ies de aici. E posibil să-mi fi lăsat eu însămi semne data trecută. Dacă aş mai trece vreodată prin aşa ceva. mi-aş lăsa cu siguranţă semne prin care să găsesc ieşirea”.

Şi, convinsă că aşa stau lucrurile, privi în jur în căutarea unui indiciu. Trei pasaje printre stivele de paturi se deschideau în faţa ei. Unul dintre ele era însemnat, în mijloc, pe ciment, cu o cruce de vopsea albă. „Sunt salvată!” gândi Adela şi porni pe culoar. Prietenul transformat în profesor o urmărea, îl auzea cum se loveşte din când în când de câte o mobilă. Pasajul o conduse spre uşa unui ascensor. Se repezi într-acolo şi deschise grilajul metalic pentru a intra în cabină, dar dădu peste o oglindă. O privi nedumerită, apoi o izbi cu podul palmei, fără să reuşească s-o spargă. Nu mai avea timp să caute un loc unde să se ascundă, paşii bărbosului se apropiau. Adela se înghesui între oglindă şi grilajul de sârmă, trăgându-l spre ea de parcă ar fi voit să se topească în sticlă.

Individul ajunsese la capătul culoarului, dar, înainte de a veni spre ea, ridică ochii spre un punct de pe perete, ca şi cum ar fi voit să facă o verificare. Adela îi urmări privirea şi dădu peste cadranul unui ceas. La fel de bine putea să fie însă cadranul ascensorului, ale cărui ace indicau, în cerc, etajele. „Astare, trebuie să fixez acul la etajul pe care îl vreau. Ce-ar fi să-l pun cu o oră mai târziu. V Cu o zvâcnitură, acul sări singur o gradaţie şi, în aceeaşi clipă. Adela simţi că oglinda care îi bloca intrarea devine imaterială. Corpul îi trecu prin ea ca printr-o pânză de aer. împins de grilajul de sârmă, care se închise cu un declic. Ultima imagine pe care o văzu înainte ca liftul să treacă la alt

etaj fu aceea a bărbosului agăţându-se furios de grilaj.

Capitolul XVI

Prietenii de joacă ai Adelei se preschimbă în personaje de benzi desenate

Coborî cu o viteză fulgerătoare. Starea i se schimbă ca prin farmec, făcând-o să uite ceea ce i se întâmplase cu puţin înainte, într-o cu totul altă dispoziţie sufletească, deschise uşa etajului unde ascensorul sfârşi în cele din urmă prin a se opri. Lumina obosită a unei încăperi subterane se revărsă în jurul ei. Intră ca şi cum ar fi cunoscut locurile, ca şi cum trăia aici de mai mult timp. De pe nişte bănci întinse pe lângă pereţi se ridicară câţiva copii şi o înconjurară, aşteptând ca ea să le spună ceva. îi recunoscu pe unii dintre colegii de şcoală, ba chiar şi pe câţiva copii cu care fusese împreună la grădiniţă. Se aflaseră şi ei în autocarul în care fugise din faţa valului de ţărână şi, spre deosebire de colegii din clasele mai mari, care încercaseră să o oprească pe învăţătoare, supravieţuiseră transformării acesteia.

Într-o clipă, Adela înţelese. În timp ce ea rătăcise pe la etajele superioare ale hotelului, cei care scăpaseră cu viaţă se refugiaseră în aceste galerii subterane. Cunoştea locurile, fiindcă se jucase, când era copil, prin fundaţiile hotelului şi, în ciuda faptului că acum acestea fuseseră acoperite, îşi amintea cum se leagă fiecare galerie una de alta. Şirurile de încăperi, finisate sumar şi modest mobilate, formau o reţea, ce se întindea pe sub pământ mult dincolo de suprafaţa ocupată de hotel, fiindcă se intersectaseră cu vechiul sistem de galerii medievale ale oraşului. Din câte ştia Adela, săpând fundaţiile hotelului, constructorii dăduseră peste tunelurile secrete prin care se ieşea, în caz de asediu, din fosta cetate. Copiii o înconjurau pipăind-o cu teamă şi speranţă.

— Cum ai scăpat? Unde ai fost? Ce se întâmplă sus? o întrebau toţi.

— Întâi blocaţi ascensorul, mi-e teamă că mă urmăreşte cineva, le ceru ea, prinzând curaj.

Deşi nu era decât o fetiţă de aceeaşi vârstă cu ei, se simţea stăpână pe sine. Câtă vreme era singură, spaima reuşea să o supună, dar acum panica lor o făcea să uite de sine. Aşteptau ca ea să-i salveze, aşa că Adela se pomeni dintr-odată devenind conducătoarea lor.

— De ce nu l-aţi blocat până acum? îi întrebă pe băieţii care deşurubau roţile ascensorului, făcând cabina inutilizabilă.

— Nu am ştiut că este un ascensor, până când nu ai deschis tu uşa, îi strecură o fată.

— Dar cum aţi coborât?

— Pe nişte scări ce porneau din holul hotelului. Cine te urmăreşte?

— Colegul meu de bancă. De fapt, el a fost otrăvit şi s-a transformat într-un profesor care ţinea o conferinţă filmată, într-o grădină de vară, murmură Adela, fără să mai dezvăluie gândul că profesorul la rândul lui se transforma în altcineva – oare cine? fostul ei bărbat? fratele ei geamăn, mort la câteva zile de la naştere?

Copiii se traseră înapoi, cu oroare.

— Asta li s-a întâmplat şi colegilor noştri din faţa hotelului… învăţătoarea i-a transformat în nisip.

— Dar dacă te vei transforma şi tu?! izbucni un băiat, mijind ochii.

— Sau poate tu! Şi voi aţi stat lângă ea! se apără Adela. Cât timp rămânem împreună şi vorbim unii cu alţii înseamnă că suntem noi înşine.

Copiii se liniştiră, încetând să o privească bănuitori. Unii se aşezară pe băncile de lângă pereţi, făcându-şi loc între prosoape aruncate în neorânduială. Adela scrută mai atent încăperea. Semăna cu vestiarul unei săli sportive, avea drept mobilier doar bănci masive şi joase, din lemn geluit, şi două cuiere lungi, din ţevi de metal pe care alunecau mai multe cârlige. Aşa arăta şi vestiarul sălii de sport a şcolii primare. Băieţii terminaseră de desurubat roţile ascensorului şi acum cabina atârna ca o limbă moartă de ceasornic. Închiseră grilajul de sârmă şi proptiră în el unul din cuiere. Adela făcu ocolul încăperii, pentru a verifica dacă şi celelalte uşi erau închise. Una dintre ele. cea pe unde coborâseră colegii ei în adăpost, era baricadată cu o bancă pusă de-a curmezişul. Alte două uşi erau încuiate şi nu se clintiră când le zgudui clanţele. În sfârşit. O alta era deschisă.

— Ce e dincolo? se interesă ea.

— O bucătărie şi mai multe încăperi.

Uşa dădea spre o bucătărie situată la un nivel mai jos, în care se intra coborând câteva trepte. În partea opusă se vedea o altă uşă deschisă, care dădea spre o altă cameră, care la rândul ei se prelungea cu o altă cameră, şi aşa mai departe. Adela simţi că ameţeşte, că priveşte în două oglinzi paralele care repetă o imagine tot mai mică.

Toate încăperile erau luminate egal de becuri electrice ascunse într-un suport din tavan.

— Uşa asta de ce nu aţi închis-o?

— Pe aici au plecat câţiva băieţi să caute o ieşire.

— Au plecat de mult?

— De câteva zile.

Adela căscă ochii mari. Fusese convinsă că nu trecuseră mai mult de câteva ore de la venirea lor cu autocarul la hotel, dar se vede că pierduse ideea timpului. Poate că ascensorul îi dereglase nu numai simţul echilibrului, ci şi pe cel al duratei.

— Şi dacă se vor întoarce transformaţi?

Băiatul cu care vorbise dădu din umeri.

— Oricum trebuie să avem acces la bucătărie, ca să mâncăm.

— Nu, Adela are dreptate, ar trebui închisă şi uşa asta. interveni un alt băiat. Eu v-am prevenit de la bun început.

Adela îşi aminti că, în clasa a doua, băiatul stătea într-o bancă paralelă cu ea şi se ţinea mereu de răutăţi. El o învăţase să aducă, la ora de Naturalia, o broască vie, şi să o pună sub catedra învăţătoarei. Încât femeia sărise speriată de pe scaun şi apoi o pedepsise să stea în genunchi, după uşă. Chipul băiatului era acelaşi, dar trăsăturile i se accentuaseră, dându-i un aer de pehlivan. Privea pieziş şi nu-i inspira încredere.

— Vino să îţi arăt ceva, şi atunci ai să mă crezi, o invită el în bucătărie.

Adela se lăsă condusă în incinta următoare şi, de aici, printr-o uşiţă laterală. Într-o cămară. Un miros greu plutea în aer. Băiatul aprinse lumina, strecurând mâna la întrerupătorul ascuns după un raft. şi o lăsă să privească. Lângă peretele din faţa uşii. sub o etajeră, se afla un şobolan mort. Adela tresări, fulgerându-i prin cap ghidul că este chiar şobolanul care o atacase odată demult, pe când rătăcea prin pivniţa blocului, căutând ceva în canale. În partea stângă, unde cămara se prelungea în întuneric, printre borcane de murături care stăteau într-o baltă de apă. zăcea un alt şobolan cu labele în aer. De la aceste mortăciuni venea mirosul greu de putreziciune. Un obiect de pe o etajeră, pe care îl luase drept o bucată de salam învelit într-o cârpă. se dovedi a fi un alt cadavru. Jeanot. băiatul de lângă ea, trase o faţă de masă de pe un reşou. pe grătarul căruia era întins un al patrulea şobolan. Da, Jeanot îl chema pe colegul ei răutăcios, numele lui îi venise

pe neașteptate în minte.

— Șoarecii părăsesc de obicei primii locul catastrofelor, comentă ea. Dacă până și șobolanii au murit…

Mirosul din cămară era insuportabil. Cuprinsă de greață. Adela se întoarse în bucătărie, cu bănuiala că moartea animalelor nu era o întâmplare. îi strânse pe toți colegii ei și le spuse:

— Alimentele sunt otrăvite, nu mai pot fi mâncate. Cineva ne-a trădat, a adus boala aici și poate este pe cale să se transforme. Așezați-vă și luați fiecare câte o foaie de hârtie. Scrieți-vă numele pe ea, data, și răspundeți la următoarea întrebare: Cine credeți că este trădătorul dintre mii?

Copiii plecară privirile asupra hârtiilor albe. Unii începură să șușotească. O fată îl înghionti pe băiatul de lângă ea și amândoi prinseră să se hârjonească.

— Liniște, strigă Adela, care luase la rândul ei o hârtie și scrisese pe ea: Jeanot. Voi doi, încetați gălăgia, altfel vă dau afară.

— Eu nu am învățat încă să scriu, murmură spăsită fata.

— Vorbești ca o profesoară! chicoti băiatul.

— Poate tu însăți ești cea care te transformi în doamna învățătoare, trânti băiatul numit Jeanot. Nu vezi cum ai început să te porți cu noi?

— Eu chiar sunt profesoară, replică Adela. Sau am fost.

În același timp, se cutremură: Putea fi într-adevăr ea cea otrăvită și pe cale de a se transforma? De ce îl bănuise pe Jeanot? Pentru că figura lui nu îi inspira încredere? Sau pentru că își amintise numele lui? Voia să se răzbune pentru pedeapsa nemeritată pe care o primise atunci demult?

Nu mai află niciodată ce cred colegii ei despre trădător, căci unul dintre ei îi chemă în cămară, pentru a le arăta o altă ieșire. Pe lângă raftul cu polițe de lemn, după un colț ascuns în întuneric, se deschidea un mic culoar. Stăpânindu-și greața de mortăciuni, Adela se aventură pe coridorul întunecat, până dădu într-o sală necunoscută, dreptunghiulară. Aceasta nu mai era luminată electric, dar în subteran exista o strălucire difuză, o fosforescență moartă a zidurilor și a solului, produsă de un praf fin de alge.

De după un colț, din penumbră, un chip o privi holbat o clipă, apoi dispăru plin de panică, ca și cum intrarea copiilor ar fi provocat o nenorocire. Omul purta o salopetă cenușie de cauciuc și îi aducea

aminte de un alt individ, îmbrăcat la fel, pe care îl văzuse nu cu mult timp în urmă, pe strada bunicilor. Era tot noapte şi aproape îl confundase cu un felinar căruia îi crescuseră picioare şi pornise să traverseze drumul. Cineva îi spusese atunci că era unul din paznicii în grija cărora se afla şantierul hotelului. Ce-i drept, niciunul dintre copii nu avusese. probleme la intrarea în clădire, dar se vede că paznicii supravegheau doar numite părţi ale clădirii. Probabil că pătrunseseră într-o astfel de zonă şi asta explica teama omului în salopetă.

— Priveşte, îi şopti unul din copii, ascuns în spatele ei.

Pe lângă pereţi se aliniau mici tumuli de pământ. Semănau cu grămezi de nisip depozitate într-o pivniţă pentru a adăposti în ele legume pentru iarnă. Privite însă mai de aproape, aveau forma unor animale. La început, Adela crezu că sunt tot şobolani morţi, dar erau mult prea mari, de dimensiunea unor oameni.

— Sunt cadavrele transformate în ţărână ale celor otrăviţi, şuşoti Jeanot.

Adela sări înapoi. Acum vedea limpede că tumulii aveau contururi umane, ca şi cum trupurile s-ar fi topit şi ar fi curs în pământ, păstrând doar forme imprecise, de ciocolată înmuiată de căldură. Se desluşeau siluete culcate în diferite poziţii, cu câte o mână pusă sub cap, un picior întins într-o parte sau un şold ieşind în afară. Trupurile nu arătau însă a fi din carne, ci din nisip, asemeni unor corpuri făcute de copii pe plajă şi moleşite de soare şi vânt. Numără vreo zece movile, întrebându-se dacă sala aceasta nu era cumva un osuar sau o criptă a vechiului oraş medieval.

— Aşa vom ajunge toţi, îi strecură Jeanot, cu o voce atât de posomorâtă, încât Adela uită toate bănuielile pe care le avusese asupra lui.

În partea opusă a sălii, care se dovedi a fi mult mai mare decât crezuseră la început, pe podea se vedea un dreptunghi luminos. Traversară spaţiul gol din centru şi dădură peste o cavitate cu pereţi drepţi, din beton, ca o cutie luminată în interior,» pe care o priveau de sus. Jos, în adânc, cavitatea se termina cu o cameră fără tavan, semănând cu vestiarul în care se instalaseră prietenii Adelei. Printre cuiere, pe bănci de lemn geluit, se aflau mai mulţi copii şi tineri.

— Uite-i pe colegii noştri care au plecat în recunoaştere, observă o fată lângă Adela.

Câţiva dintre băieţii din autocar şedeau pe una din bănci, abătuţi

sau epuizaţi.

— Ri-ha-uaua! exclamă Adela, recunoscând-o pe colega ei de liceu cu care asistase la lecţia de limbi clasice. Nici atunci nu îi aflase numele, iar acum nu îi veniră în minte decât sunetele distorsionate de mânie cu care o apostrofase profesorul când încercase să-i şoptească.

Exclamaţia fusese auzită, căci cei de jos ridicară ochii. Şi mai uimită, Adela recunoscu alte chipuri, pe care le întâlnise în ultima vreme. Erau acolo colegii ei de facultate, cei care veniseră la căsătoria civilă din podul bunicii, băiatul cu început de chelie, cel scund şi cu mustaţă, prietenul lui înalt şi blond, fata slabă, fără sâni, cea pistruiată şi uşor sâsâită. precum şi-roşcata numită Ri-ha-uaua, care îi fusese colegă atât la liceu cât şi la facultate.

— Ce faceţi, cum aţi ajuns aici?! strigă Adela.

Îşi dădea seama că îi uitase complet după ce se despărţiseră şi acum îi redescoperea adunaţi la un loc. Erau acolo şi câteva profesoare, foste colege de slujbă, ba chiar şi prietena ei. bibliotecara. Păreau să locuiască cu toţii în încăperea de jos, căci pe cuiere erau atârnate haine şi sacoşe, iar pe pardosea erau întinşi saci de dormit. Spre nedumerirea Adelei, cei de jos o priviră perplecşi o clipă, apoi începură să vocifereze, ca şi cum ar fi fost mânioşi că au fost descoperiţi. Adela nu înţelegea de ce nu se bucurau, era convinsă că erau ţinuţi cu forţa acolo şi că ea i-ar fi putut elibera.

— I-am descoperit pe prietenii noştri, se întoarse ea entuziasmată spre copiii care se aplecaseră odată cu ea asupra încăperii de dedesubt. Aceştia se molipsiră de veselia ei şi îi chemară înăuntru şi pe cei rămaşi în bucătărie. În puţin timp, sala se umplu de parcă ar fi fost o staţie de metrou. Nici nu ştia că erau atât de mulţi, observă Adela pentru sine. Sau poate li se adăugaseră copii şi din alte autocare?

— Nu coborî acolo. îi şopti Jeanot. Ei sunt în carantină, au fost izolaţi pentru că sunt otrăviţi şi urmează să se transforme.

— Ce spui?! bolborosi Adela. Sunt prietenii mei. Cum să fie otrăviţi? Sunt ei înşişi, nu s-au transformat în nimic. îi recunosc foarte bine.

— Dar ei vor să te recunoască pe tine?

Adela avu o ezitare. Cei de jos se purtau de parcă ar fi vrut să o evite, mai mult, de parcă erau mânioşi pe ea. Sala de dedesubt se umpluse de oameni, apariţia Adelei deasupra vestiarului îi atrăsese pe

locatarii sălilor alăturate. Între care prietenii ei începeau să se piardă. Între timp. copiii care o însoţeau descoperiseră în apropiere un grătar care acoperea nişte scări. Îl dăduseră la o parte şi. asemeni unei mulţimi ce coboară spre metrou, porniseră spre sala de jos. La capătul celălalt al scărilor, din sensul opus. Începuse de asemenea să urce un val de oameni.

— Nu mai e nimic de făcut, se vor molipsi cu toţii. Eu fug, te sfătuiesc s-o faci şi tu. îi strecură Jeanot, înainte de a dispărea de lângă ea.

— Cine mai e şi acest Jeanot? se întrebă Adela supărată. De ce îmi bat capul cu el? Are un nume caraghios, total nepotrivit, şi se ţine numai de răutăţi. Eu am să-i caut pe prietenii mei. orice s-ar întâmpla.

Şi. lăsându-l în plata domnului pe intrigant. Adela se îndreptă spre scările descoperite de colegii ei Aici se crease o forfotă de necrezut, ca la intrarea într-o gară. de jos urcau valuri de oameni. În întâmpinarea copiilor care coborau spre ei. Se aplecă peste balustradă, încercând să identifice în mulţime chipurile foştilor prieteni. Feţele tuturor arătau îmbătrânite. cu ochii scufundaţi în cap şi înconjuraţi de cearcăne. Paloarea lor se datora, desigur, aerului închis, lipsit de soare, în care fuseseră condamnaţi să trăiască pentru a se izola de ploaia de ţarină de afară. În sfârşit, după o bună bucată de vreme, îi descoperi pe cei căutaţi cu câteva niveluri mai jos. Însă pe cale de a coborî, nu de a urca. Mergeau în grup şi. din când în când. îi aruncau câte o privire. Când văzură că ea îi zărise. Îşi grăbiră mersul şi dispărură supţi în mulţime ca într-o bulboană.

— Nu veţi putea fugi de mine, strigă Adela şi o luă la fugă pe scări.

Deşi urmărea cu atenţie ochiul de vârtej în care dispăruseră prietenii ei, nu reuşea să se apropie de ei. distanţa care îi despărţea rămânând aceeaşi. Coborî în viteză scările până la al doilea nivel, unde îi ieşi în faţă valul celor care urcau. Erau atât de mulţi şi de strânşi unii într-alţii, încât nu ar fi putut să-şi facă loc printre ei, oricât s-ar fi îmbrâncit. Fără să stea pe gânduri, se urcă pe balustradă şi, când puhoiul ajunse în dreptul ei, îşi dădu drumul peste capetele lor, ca şi cum s-ar fi aruncat pe un tobogan. Fu o cădere ciudată. Nu se lovea, aluneca peste trupuri ca printre nişte intestine moi, ce îi încetineau prăbuşirea. Străbătu astfel câteva nivele, printr-un vârtej ameţitor de chipuri şi figuri, ce îi defilau tot mai repede prin faţa ochilor, apoi îşi

pierdu cunoştinţa.

Îşi reveni în simţire în nişte galerii aflate mult mai adânc sub pământ. Mulţimea dispăruse, trecuse prin ea ca printr-o pânză de mătasea broaştei, iar acum nu se mai auzea vuietul ei. Spaţiul de deasupra era întunecat, nu se vedeau scările pe unde ajunsese aici. Stătea întinsă pe pământ reavăn. Galeriile din jur nu erau luminate, totuşi şi aici domnea aceeaşi lumină vagă, vaporoasă, pâlpâind din pereţi, ca în sala cu tumuli. În aceste catacombe se ascundeau toţi oamenii care fugiseră de hidră.

Cât timp alunecase prin mulţime, urmărindu-i pe foştii ei colegi, trecuse printre multe chipuri cunoscute. Erau acolo şi Paulot, cu nasul lui lung, şi Bouboule cel gras, ai cărui pantaloni cu bretele semănau cu un sac desfăcut la gură, Corina şi Jeanot, puşi mereu pe şotii, şi mulţi alţii. Nu îşi amintea cărei întâmplări din copilăria sa aparţineau fiecare dintre ei, dar îi regăsise cu chipuri desfigurate şi chinuite. Degeaba spera să-i salveze, ei fuseseră deja otrăviţi, pentru toţi subteranele hotelului se dovedeau a fi un mormânt. Feţele lor îi rămăseseră în memorie, fiecare avea un rictus, o cicatrice, semn că începuseră să se transforme. Până la urmă, epidemia provocată de luna crab, care o atacase mai întâi pe învăţătoare, nu putuse fi oprită. Nu numai că nu mai avea de ce să-i caute pe prietenii ei, dar de acum va trebui chiar să se apere şi să lupte împotriva lor.

Porni tiptil pe unul din coridoarele care se deschideau într-o margine a sălii. Merse o vreme în linie dreaptă, până se împiedică de un tumul cu forme moi. Era un cadavru topit în pământ, asemănător celor din încăperea de lângă bucătărie. Îşi reluă drumul şi dădu peste tot mai multe trupuri înşirate pe lângă pereţi, în poziţii anormale, pe cale de a se sfărâma. Cutremurată, înţelese că erau resturile copiilor din tabără, pentru care întâlnirea cu oamenii aflaţi în carantină în sălile de dedesubt fusese mortală. Molima provocată de luna crab îi ucisese fulgerător şi le transformase trupurile în ţărână.

La o intersecţie, găsi trupul lui Jeanot. Zăcea întins pe-o parte, cu faţa acoperită. Adela îşi spuse că se înşelase în privinţa lui, nu putea fi un trădător, din moment ce căzuse la rândul lui victimă lunii. Când îl întoarse spre ea, avu o senzaţie neobişnuită, ca şi cum ar fi fost beată şi imaginea i-ar fi fugit din faţa ochilor. Chipul celui din faţa ei se schimbă. Privit din profil, era colegul ei de şcoală, privit din faţă, era un personaj dintr-o revistă de benzi desenate. Când îl răsuci, deveni din

nou fostul ei coleg.

— Ce e asta? se întrebă uimită, clipind des.

Jeanot, îşi aducea ea acum aminte, nu fusese un coleg de şcoală, ci un personaj de bandă desenată. La fel, tot eroi din reviste pentru copii erau multe din figurile pe care le întrezărise în mulţimea din subteran: Paulot, Totovlalixtus, Quentin şi câţi alţii, ale căror nume i se păruseră caraghioase. Cum ajunseseră în amintirile ei să se confunde persoane reale cu eroi de bandă desenată? Dar ce era mai ciudat era că trăsăturile lui Jeanot se îmbinau cu cele ale unui om în carne şi oase, iar ea nu reuşea să-şi dea seama cine se află în faţa ei: Jeanot sau colegul ei răutăcios din şcoala primară, al cărui nume îl uitase? Expresiile lor se topiseră în acelaşi chip şi, atunci când se concentra asupra unor amănunte, cum era tăietura părului, urechile, cearcănele de sub ochi, îl recunoştea pe fostul ei coleg, iar atunci când se concentra asupra altora, nasul coroiat, bărbia, puloverul pe gât, avea în faţă personajul de bandă desenată. O suprapunere monstruoasă a mai multor figuri avusese loc în aceeaşi persoană.

— Ah! ţipă Adela. E otrăvit, s-a transformat. Era limpede acum, molima la a cărei izbucnire asistase în faţa hotelului topea trăsăturile oamenilor. Cei îmbolnăviţi îşi pierdeau chipul, ca şi cum din interiorul lor ar fi urcat la suprafaţă alte chipuri, ale altor oameni. Ceva mai încolo se vedea corpul unui băiat scund şi gras. care semăna cu Pivoine. din aceleaşi benzi desenate. Pentru a se lămuri. Adela se apropie până îi descoperi faţa. Într-adevăr, putea fi Pivoine, dar mustaţa tunsă pe oală şi gropiţele din obraji aparţineau altcuiva, unui coleg de facultate dintre cei care o vizitaseră la bunici. Pântecul i se revărsa pe lângă mâini şi se descompunea în ţărână, asemeni unei figurine de ceară topite în foc. Însemna că otrava îi amesteca pe toţi între ei şi sfârşea prin a-i transforma în nisip. Trăsăturile feţelor nu mai puteau fi deosebite, membrele abia mai aveau contur, amintindu-i Adelei de o statuetă de ciocolată a lui Moş Crăciun pe care o uitase pe masă, lângă sobă. până când se înmuiase.

Un geamăt îi atrase atenţia. Se aplecă asupra lui Jeanot şi văzu că nu era mort. Îşi băgă mâna sub ceafa lui şi îi sprijini capul în poală.

— Te urmăreşte! horeai el, recunoscând-o.

— Cine? învăţătoarea?

— Nu. colegul tău de bancă. Învăţătoarea mă urmăreşte pe mine. Să nu o laşi să mă ia cu ea.

Dinspre un perete al cavernei se auzi un huruit metalic, de cablu frecându-se pe scripeţi, tot mai puternic, până sfârşi cu un trosnet înfundat. În penumbră, pe zid se aprinse o luminiţă roşie, desenând câteva cifre fosforescente, aliniate vertical. „Ascensorul! „se cutremură Adela, gândindu-se că băiatul care o urmărise prin hotel, fostul ei coleg, sfârşise prin a o regăsi. Uşa se deschise, luminoasă, şi în prag apăru silueta învăţătoarei. În chipul acesteia deveniseră şi mai vizibile trăsăturile mamei sale. din fotografia din dormitor. Părea că din interiorul învăţătoarei urca la suprafaţă altcineva, o persoană de mult moartă, transfigurându-i faţa.

— Nu mă pedepsiţi, doamnă învăţătoare! se încă Jeanot.

Învăţătoarea se oprise în faţa lor. Avea în mână o vergea, pe care o îndreptă spre tâmpla lui Jeanot. Din vârful ei izbucni un fulger care o orbi pe Adela. Simţi cum trupul băiatului din braţele ei cade moale.

— De ce l-ai omorât? se revoltă ea. L-ai pedepsit fiindcă voia să-mi spună taina voastră?! Dar pe mine de ce mă urăşti, din moment ce semeni cu mama?

Ochii învăţătoarei o fixau cu o căutătură goală. Dând la o parte trupul băiatului, îşi îndreptă bastonul spre pieptul fetei. Adela închise ochii, fiind convinsă că îi ţintise inima şi că va muri. Dar. fie lovitura fusese greşită, fie o apărase trupul lui Jeanot, nu simţi nimic în piept, ci doar o durere caldă în picioare. Se lăsă moale pe-o parte, convinsă că genunchiul drept îi fusese zdrobit, şi nu deschise ochii, pentru ca învăţătoarea să o creadă moartă. Aceasta nu se lăsă însă înşelată. Agăţându-i hainele cu vârful vergelei, îi spuse:

„Asta ca să nu fugi. Încă nu sunt mama ta, dar la momentul potrivit ne vom regăsi. Până atunci te caută altcineva. Pe Jeanot îl iau cu mine. Să-ţi fie ruşine că nu l-ai recunoscut!”

Căzută într-o rână, Adela o văzu pe învăţătoare ridicându-l pe băiat şi îmbrăţişându-l. Trupul acestuia atârna inert, dar învăţătoarea porni cu el în lungul coridorului, cântându-i încet la ureche, ca unui bebeluş pe cale de a adormi. Cât de mult semăna cu mama ei! Cum se depărtau. Adela văzu că cei doi păşeau împreună, armonizându-şi mersul de parcă trupurile li se lipiseră într-o singură făptură. Apoi învăţătoarea dispăru după un colţ. Vorbele ei răsunau ca un ecou ce nu voia să se stingă în mintea Adelei. Pe cine ar fi trebuit să recunoască în Jeanot, în cine se transformase fostul ei coleg? în profesorul de limbi clasice? Directorul bazinelor de înot? Prezentatorul de televiziune? Sau

poate chiar bunicul?

Capitolul XVII

Cum Adela, chemată de fratele geamăn, se apropie de cea din urmă cameră a casei părinteşti

Adela îşi pipăi corpul. Nu avea nicio rană, nu o încerca nicio durere, dar, când voi să se ridice, căzu moale la loc. Genunchii îi paralizaseră, picioarele îi erau umplute cu plumb cald. Singură şi imobilizată sub bolţile acestea scufundate în penumbră, îşi spuse că de astă dată nu va mai scăpa de colegul de bancă transformat în profesor. Căuta din ochi un colţ ferit unde să se ascundă, când în dreapta ei izbucni un ţârâit. Întâi crezu speriată că e ascensorul care revine, aducând pe altcineva, poate chiar pe cel care o urmărea. Grilajul de sârmă al cabinei se afla însă în partea opusă.

Un al doilea ţârâit o lămuri că era vorba de un telefon. Se afla pe un suport de lemn, prins pe un perete, la o jumătate de metru deasupra solului. Se târî spre el, în timp ce răsuna al treilea semnal. Nu ar fi vrut să răspundă, dar în acelaşi timp se temea că zgomotul îl va atrage pe urmăritor. Telefonul avea o formă de modă veche, fără un receptor obişnuit, ci cu o pâlnie de pus la ureche şi o alta în care să vorbeşti. În loc de cadran pentru format cifrele avea o mică manetă. Al patrulea ţârâit, mai strident decât celelalte, o făcu să ridice pâlnia.

— Adela, ce faci tu acolo?! întrebă o voce moale şi perfidă.

Adela fu cuprinsă de tremur şi începu să plângă. Telefonul avea ceva monstruos, înfiorător, îi sfredelea prin piept un tunel spre o altă viaţă. Venea de dincolo de bolta cerului, de tavanul uriaşei pivniţe în care se aflau închişi cu toţii, venea din trecut, din creşa unde crescuse în prima copilărie. Imaginea acesteia îi reveni nebuloasă în amintire. Clădirea scufundată în amurg, când părinţii ei veneau s-o ducă acasă, stătea izolată sub un munte care o acoperea ca o uriaşă mantie. Individul de la celălalt capăt al firului o întreba de ce nu îi răspunde, de ce nu îl recunoaşte, doar îi fusese coleg de creşă şi de pat. Vorbea având în jurul său o sală prelungă, cu paturi înşirate pe lângă perete, plutind în ceaţă.

— Tu eşti, Jeanot?

„Crezi că îţi este permis să nu mă recunoşti fără să fii pedepsită?" insinua vocea.

— Ah, eşti Florin, şopti sugrumată, ghicind că stătea de vorbă cu fratele ei geamăn, pe care nu îl văzuse niciodată cu adevărat, fiindcă

murise după câteva zile de la naşterea lor, în incubator.

„Da, sunt Flanir", spuse cel de la capătul firului, făcând-o să îşi piardă siguranţa. Nu era vocea unui copil, ci a unui băiat lasciv, aducându-i aminte de nişte trupuri imberbe atingându-se în scutece alunecoase. Adela se simţea străbătută de un freamăt continuu, un vârtej de aer urcând de pe fundul unui bazin de-a lungul corpului ei. Telefonul spărgea nişte straturi de timp la care nu avusese acces niciodată şi în spatele cărora descoperea o geologie tristă a copilăriei. Deşi, nu de copilărie era vorba, ci de o altă vârstă, fără loc în trecut, asemeni unui peisaj lugubru, privit printr-o lentilă fumurie, în care stătea izolată ca într-o sferă de gelatină.

Însuşi faptul că i se telefona din creşa aceea fantomatică era un şantaj. Adela îngăimă că nu îl cunoaşte. Deşi vocea semăna cu cea a unei persoane mai apropiate în timp şi în amintire, nu reuşea totuşi să pună un chip în spatele ei, fiind insuportabil de adânc coborâtă în trecut. Avea, din cauza distanţei, un timbru răguşit, necunoscut, înspăimântător. Receptorul îi căzuse în poale, continuând să-i râcâie pieptul ca tubul unui aspirator pătruns direct în plămâni. îi fulgerau prin minte amintiri pâlpâitoare din vârsta aceea din afara copilăriei, din visuri paralele cu ea, în care se vedea căţărată pe o bară, atârnând în mâini la mare înălţime, cu teamă, înconjurată deja de praful stârnit de căzătura aproape mortală. Sau se întrezărea rătăcind în înserare pe străzile desfundate ale unui oraş neconstruit încă.

— Nu te cunosc! strigă Adela şi, cu un efort de voinţă, puse pâlnia în furcă. Teama însă nu o părăsi, ca un alcool puternic care nu dispare decât foarte încet. Apucase să se târască câţiva metri pe lângă zid când. din partea opusă, auzi hârâind cabina liftului.

„De ce fugi de mine?", întrebă individul apărut în prag, o siluetă neagră în dreptunghiul de lumină al ascensorului. Nu avea faţă nu avea trăsături care să se îmbine într-un chip. Parcă ar fi fost privit prea de aproape, printr-un vizor de uşă, încât liniile nasului, gurii, ochilor, sprâncenelor, se topeau una într-alta. Individul se apropie mişcându-se ciudat, fără să păşească, alunecând ca un melc. Printr-un efort. Adela se ridică şi încercă să fugă, dar gleznele îi erau încleiate într-un bazin cu miere. Fiecare pas dura nesfârşit de mult şi o secătuia de puteri. Paralizia care îi imobilizase genunchii se întinsese până la trunchi, încât simţea că picioarele i se alungesc şi îi rămân în urmă. Cu un horcăit de neputinţă, continuă să se târască folosind mâinile. Se

agăţa cu degetele şi cu unghiile de pământ şi se trăgea pas cu pas, deşi individul o ajunsese deja.

O apucă de glezne, cu palme umede şi alunecoase. Adela se întoarse şi începu să se zbată, înnebunită de repulsie. Pe neaşteptate, individul suferi o transformare. Chipul lui ieşi din întuneric, ca o faţă desprinzându-se din nămol. În ciuda bărbii nerase, Adela îl recunoscu pe Anir, soţul ei, pe care până atunci îl uitase cu desăvârşire. Întreg trecutul îi adie prin memorie, ca un uragan de imagini asupra cărora nu avea timp să se oprească. Anir, cel din faţa ei. nu era totuşi bărbatul pe care îl cunoştea. Avea zâmbetul perfid al colegului ei de bancă, preschimbat în profesorul care îi vorbise de pe ecran şi o chemase la el. Încercase să o apuce de picioare, dar acestea îi alunecaseră din braţe.

Anir, o. doamne, cum putuse să-l uite atâta timp?! Şi ce se întâmplase cu el. de ce semăna cu altul, sau cu alţii, suprapuşi peste chipul lui? Era otrăvit? Făptura din faţa sa era pe cale de a se transforma? Atunci, dacă nu era Anir. de ce o căuta pe Adela? Căci nu pe ea o căuta, ci pe Adela. Gândul acesta o linişti în mod neaşteptat. Poate că nici ea nu mai era Adela. Amorţeala îi dispăru, puterile îi reveniră. Se ridică în picioare şi o luă la fugă. Anir porni în urma ei. executând un dans hipnotic, de păianjen, menit să o vrăjească. Dacă s-ar fi apropiat mai mult. chipul lui ar fi devenit din nou iradiant, ca o mănuşă întoarsă pe dos. şi s-ar fi retransformat în făptura aceea fără chip.

Aruncă priviri în jur, cu speranţa că va găsi o salvare. Locurile îi erau cunoscute, începuseră să se apropie, prin subterane, de pivniţa blocului unde se născuse. Prin aceste beciuri se jucase în primii ani ai copilăriei. Pe tavanul culoarului apăruseră ţevi groase de apă, încrucişate şi îmbinate ca nişte intestine, învelite în vată de sticlă. Pe la câte o îmbinare prost făcută ţâşneau firişoare de lichid. Ajunseseră chiar lângă despărţitura ce servea drept pivniţă familiei sale. La câţiva metri în stânga se aflau scările ce duceau la parterul blocului. Ieşi repede din pivniţă, urcă cele două etaje până la apartament, deschise uşa şi se baricadă înăuntru. Anir o ajunse din urmă şi se propti în prag, fără să împingă prea tare. căci. dacă ar fi vrut, ar fi putut forţa intrarea. Rezemată cu spatele de lemn şi ţinând clanţa cu mâinile la spate. Adela îl auzi întrebând:

„De ce mă alungi? De ce nu vrei să fim din nou împreună? Nu mă

căutai în ţevile de canalizare din pivniţă?”

— Du-te acasă! Nu eşti tu! Nu ai ce căuta aici! îi strigă.

„Bine. am să plec. Dar dacă va trebui să mă întorc, s-ar putea să fiu altcineva”, se auzi vocea lui moale şi uşa se închise singură.

Răsuflă uşurată şi puse siguranţa. Deşi era întuneric, recunoscu imediat holul casei părinteşti. Nimic nu era schimbat în aranjarea mobilelor, până şi umbrela ruptă se afla la locul ei pe cuier, iar mocheta avea aceeaşi pată mare de cafea în mijloc.

În stânga se afla uşa bucătăriei, iar în faţă glasvandul prin care se trecea în camera de zi. Fu gata să se descalţe, apoi îşi spuse că nu avea rost, casa era abandonată şi se umpluse de praf. Unde va fi fiind tatăl ei? Ştia prea bine că se mutase cu mult timp în urmă, după moartea mamei, în alt apartament, dar dacă era totuşi acasă? Luminile erau stinse, dar s-ar fi putut afla în camera din spate, în dormitor.

Dând să intre în bucătărie, aruncă o privire înapoi şi observă că bărbatul care o urmărea nu plecase de pe coridor. Silueta lui se proiecta pe uşă ca şi cum aceasta ar fi fost pârtza unui ecran. Placajul era străbătut de-o rază de mucegai, care îl făcea să putrezească văzând cu ochii, desenând un contur mai deschis la culoare. Din lemnul fosforescent ieşea un şir de furnici, ce se răspândeau rapid pe ciment, ca nişte licurici. Aerul se umpluse de molii, care fâlfâiau orbeşte lovindu-se de pereţi. Pe noptiera de lângă cuier ţârâi telefonul. Adela îl găsi imediat în întuneric:

„Adela, nu fugi de mine, spuse Anir în receptor. Nu te îndrepta spre camera din spate, e otrăvită”.

— Tu eşti otrăvit!

„Acolo e hi-ra…”, se mai auzi pe fir, apoi carcasa de plastic se fărâmiţă, de parcă ar fi fost din zahăr.

— Ce e asta!? se miră Adela, băgând de seamă că nu numai telefonul, ci şi noptiera şi cuierul erau în descompunere. Fuseseră mâncate de carii şi termite, lemnul era poros şi în partea de jos se desfăcea în movilite de rumeguş.

Deschise uşa bucătăriei şi dădu peste acelaşi spectacol. Bufetul se scufundase până la jumătate în ciment, într-o inflorescenţă de sfărâmături. Masa şi scaunele se apropiaseră de nivelul solului, cu picioarele mâncate mai bine de trei sferturi. Uşa cămării căzuse într-o rână şi trăgea moale în jos, ca o draperie sfâşiată. Perdeaua ce acoperea fereastra devenise pufoasă din cauza unor fulgi albi, flocoşi,

ce se cuibăriseră în cutele ei, iar chiuveta şi ţevile de apă erau verzi de rugină. Câteva vase atârnate în suportul de pe perete erau pline de pânze de păianjen.

În camera de zi, putregaiul mâncase şi mai mult din mobile. Din dulapuri şi fotolii nu rămăseseră decât piramide de rumeguş, din care se vedea ieşind câte o bucată de stofă sau vârful unui pantof. În mijlocul camerei se ridica o formă neclară, dreptunghiulară, ca un catafalc. Adela îşi aminti că acolo fusese expusă bunica ei când murise. Se apropie şi recunoscu într-adevăr marginile fostului sicriu, distrus de carii. Înăuntru se afla trupul mumificat al bunicii sale. Când se uscase atât de tare? Se despărţiseră doar cu câteva zile în urmă şi, oricum, atunci când murise, părinţii ei nu o ţinuseră mai mult de două zile în casă. Totuşi, cadavrul se afla în faţa ei, cu ochii scufundaţi în găvane, cu nasul şi bărbia ieşite în afară, între ele căscându-se tăietura fără dinţi a gurii. Arăta ca atunci când o găsise, inconştientă, la azil. Pe scaunele şi fotoliile înşiruite de partea cealaltă a catafalcului şedeau oameni pe jumătate topiţi în lemn. îi recunoscu pe colegii ei de facultate, care veniseră la priveghiul bunicii. Dar ei cum muriseră? Fuseseră otrăviţi de ploaia de ţărână înainte de a fi apucat să se refugieze în subteranele oraşului? Ştia acum că toţi cei atinşi de nisipul lunii crab erau roşi încet pe dinăuntru, devenind poroşi şi sfărâmicioşi, transformându-se în fire de praf, ca un castel de nisip pe plajă, uscat de soare. Da, erau aici unii dintre colegii pe care îi întrezărise fugind pe scările de la intrarea în metrou. Probabil de aceea se feriseră de ea: ştiau că sunt otrăviţi şi voiau să suporte singuri agonia. Dar atunci de ce se refugiaseră în fostul ei apartament? Trecuseră din întâmplare prin el şi nu mai apucaseră să plece? Arătau însă ca şi cum ar fi rămas încremeniţi aici încă de la înmormântarea bunicii. Prin ochelarii cu lentile aburite de praf, colegul de facultate cu început de chelie o privea lung şi în gol. Fruntea lui înaltă, pe care o recunoscuse imediat, era plină de pistrui şi înconjurată de un păr bogat, roşcat, care îi era la fel de bine cunoscut, al fostei lor colege de facultate.

Adela se scutură şi trecu în camera următoare. „Ah, nu se poate!" oftă, descoperind că şi aici avea loc un priveghi. În mijloc nu putea fi decât bunicul ei, întins de astă dată nu pe un catafalc, ci pe un pat de scânduri. Oare rămăsese acolo de ani de zile. de când fusese înmormântat? Ultima oară Adela îşi aminti să-l fi văzui în curtea bunicilor, stând cu spatele la ea în dreptul unui tufiş de trandafiri şi

depărtându-se apoi pe stradă, prin spatele gardurilor vecinilor. Trupul se afla expus în acelaşi loc ca atunci când murise, nu putea fi altcineva decât bunicul. Îşi spunea ea. deşi chipul nu i-l vedea, deoarece era acoperit de o crustă sticloasă. Părea învelit într-un strat de sare cristalizată, care nu lăsa să i se întrezărească trăsăturile. Ceva o împinse pe Adela să (atingă crusta, să o sfărâme şi să-l scoată pe bunic din incubatorul de cristal, apoi renunţă, de teamă ca, atingând sarea, să nu se molipsească şi ea şi să devină sfărâmicioasă.

Şi aici, pe scaunele de lângă perete se înşiruiau siluetele topite ale unor oameni. După statură şi haine. îi recunoscu pe colegii ei de liceu, cei alături de care petrecuse ultima oră de limbi clasice. Se afla acolo până şi prietena aceea pe care profesorul o strigase Ri-ha-ua-ua, sau într-un fel asemănător. De aproape, nu mai fu sigură de aceasta. Chipurile elevilor se contopiseră cu cele ale copiilor de pe strada bunicilor, cu care se juca în vacanţele lungi de vară. Stând în vecini, aceştia veniseră într-adevăr. Îşi amintea bine, la înmormântarea bunicului, agitându-se pe scaune şi chemând-o din când în când afară la joacă. O parte dintre ei se aflaseră şi în autobuzul cu care fuseseră evacuaţi din tabără şi apoi îi regăsise în bucătăria din subsolul hotelului. Deci nici ei nu scăpaseră! Se despărţise de ei în timp ce coborau în galeria ca o gură de metrou, ca să-i întâlnească pe colegii mai mari din vestiarele de jos. Se vede că se molipsiseră de la aceştia.

Asta nu însemna că era ea însăşi condamnată? Adela simţi o oboseală nemăsurată. Picioarele i se îngreunaseră din nou, paralizia îi revenise. Se aplecă pentru a se pipăi şi simţi că gleznele îi deveniseră gelatinoase. Labele picioarelor, cu pantofi cu tot. erau moi, pe cale de a se dizolva pe podea. Bagheta cu care o lovise învăţătoarea nu o amorţise doar. ci începuse să-i topească membrele inferioare. Gata să cadă. se sprijini de un şifonier. Furnirul acestuia era ros de carii şi devenise poros. Mâna îi pătrunse prin placaj şi dădu de substanţa pufoasă a fostelor haine depozitate înăuntru. Cu un efort, se desprinse din lemn şi se rezemă de un perete.

În prelungirea camerei se afla un mic hol de trecere, cu două uşi. Cea din stânga dădea spre baie, cea din faţă spre dormitorul părinţilor. Amândouă erau închise, dar luminate pe la canaturi! mai mult, de undeva se auzea un z gomot înfundat şi sacadat. Cu speranţa că va găsi pe cineva care să o ajute, Adela îşi adună puterile şi se târî până în faţa dormitorului. Era gata să apese pe clanţă, când îi trecu prin minte că,

dincolo, părinţii ei fac dragoste. Va deschide uşa şi va vedea nişte trupuri înlănţuite în pat, pe cale, poate, de a o concepe chiar pe ea, pe Adela! Sau pe cale de a o avorta. Acolo, în acea cameră, mama ei avusese, în luna a şaptea, un accident. Dintre cei doi gemeni supravieţuise numai ea, în timp ce băiatul se născuse vânăt, asfixiat, şi mai trăise doar câteva zile în incubator.

Zgomotul nu venea însă dinspre cameră, ci din baie. Adela se răsuci şi deschise uşa din stânga. În fundul băii, în cadă, văzu din spate un trup gol de femeie. O recunoscu pe învăţătoare, după tunsoarea părului. În acelaşi timp, corpul femeii semăna foarte mult cu al ei, al Adelei, aşa cum şi-l privise de mai multe ori în oglindă. Nu fusese doar şi ea profesoară? O clipă, crezu că femeia face într-adevăr dragoste cu cineva, căci tresărea în mod ciudat, cu spasme. Cu puţin timp în urmă plecase din galeriile hotelului ţinându-l pe Jeanot în braţe şi Adela era convinsă că şi acum băiatul era lipit de ea, dar că nu îl vedea din cauza trupului învăţătoarei. Scârţâitul uşii o făcu pe femeie să se întoarcă. Mai exact, nu se întoarse, ci îşi dădu părul la o parte de pe ceafă. De dedesubt, ieşi la iveală chipul lui Jeanot.

— Ce faci acolo? îngăimă Adela, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Abia acum făptura din vană se întoarse cu totul. Din partea aceasta privit, capul avea faţa învăţătoarei, ca un ecran pe care sunt proiectate mai multe pelicule simultan. îmbrăţişarea învăţătoarei cu Jeanot îi făcuse să se contopească şi să treacă unul prin altul, astfel încât faţa lui ieşise prin ceafa ei. Deşi făptura aceea se întorsese cu faţa spre Adela, mâinile îi erau aşezate invers, cu coatele înainte. Picioarele nu i se vedeau de peretele căzii. Întreaga baie îşi ieşise de altfel din contururi. Ferestruica de aerisire de pe perete se repeta la câteva palme mai în dreapta, ca o a doua ferestruică, dublată. Becul nu mai avea forma unei sfere, ci se dizolva în oglindă. Nu numai oamenii fuseseră otrăviţi de ploaia de ţărână, ci şi obiectele.

Adela trânti uşa peste arătarea din cadă. Cât timp ţinuse mâna pe clanţă, contemplând perplexă scena, pielea i se încleiase pe metal. Nu reuşi să o dezlipească, dar clanţa însăşi se înmuiase, încât se desprinse de uşă ca o bucată de plastilină, de care Adela scăpă în cele din urmă scuturând braţul. Nu îi mai rămânea decât să intre în dormitorul părinţilor. Era ultima încăpere necercetată unde s-ar fi putut refugia. Nu-şi amintea cum arată părinţii ei, dar nu era de

mirare, mintea îi era răvăşită de ultimele întâmplări. Poate mama şi tatăl ei ştiau cum s-o ajute şi s-o apere. Când se propti în uşă, tăblia de placaj se îndoi ca o membrană. Lemnul se alterase, devenise moale, aşa încât Adela îl depărta de canat ca pe o supapă, prin care se strecură înăuntru.

Camera, atât de familiară, suferise o transformare, făcându-se lungă, asemeni unei hrube. Lampadarul cu abajur de rafie arunca o strălucire pală, care lumina doar partea din faţă a încăperii, fără să răzbească spre cea din spate, unde se afla patul. Camera era mai încărcată ca niciodată cu mobile. Şifonierul uriaş, cu furnir maro, din dreapta, era mai mare, pierzându-se în întuneric. De pe el, valize de piele atârnau în jos şi numai printr-un miracol nu se prăbuşiseră încă. În stânga uşii se afla o vitrină, a cărei oglindă dreptunghiulară crescuse până atinsese tavanul şi se curbase spre lampadar. Tablourile nu mai încăpeau pe ziduri, încât se acopereau Unele pe altele. Chiar şi covorul persan era mult mai gros, ca şi cum părul ar fi început să-i crească în smocuri inegale. Sub picioarele fotoliului se vedeau roţile unei biciclete, ale cărei spiţe săriseră în toate părţile, asemeni unor tăieţei fierţi.

Adela porni spre patul aflat departe, în rundul camerei, întrebându-se dacă nu-i va găsi pe părinţii ei dormind. Se sprijinea de mobile, altfel ar fi trebuit să se târască în genunchi. După câţiva paşi, simţi că alunecă pe ceva umed. Un lichid transparent încleia smocurile de păr ale covorului. împrejur erau aruncate numeroase fese de tifon. Înţelese imediat: camera rămăsese neatinsă de la avortul mamei ei. În dreapta, pe spătarul scaunului, erau trimite în dezordine mai multe prosoape, iar pe birou se afla un lighean pe jumătate plin cu apă.

Ochii i se deprinseră cu penumbra din partea aceasta a camerei. În stânga, pe fotoliu, între cearşafuri şi scutece, se afla trupul gol al unui nou născut. Adela se lăsă în genunchi în faţa lui. Deşi nu crescuseră împreună, îl recunoştea, era fratele ei geamăn. Corpul asfixiat, vânăt, cu pielea ridată, era nemişcat, însă ochii copilului clipeau vii. De fapt, nu avea chip de copil, ci de om matur.

„Îmi pare bine că de data asta m-ai recunoscut", spuse el. Adela îşi aminti de piticul care o urmărea, asemeni unui scafandru atârnat de tubul de oxigen. Scafandrul era chiar fratele ei, iar tubul era cordonul ombilical, netăiat încă. Însemna că el era cel care o urmărea mereu, încercând să-i atragă atenţia. De astă dată, nu-i mai stârnea frica,

puteau în sfârşit să se întâlnească.

— Tu m-ai chemat la telefon?

„Numai prima dată, răspunse copilul mişcând caraghios buzele. Nu sunt Anir, sunt fratele tău geamăn. De ce ne confunzi mereu? Ai făcut bine că l-ai lăsat afară, el nu trebuie să pătrundă aici".

— De ce m-ai chemat?

„Ia-mă în braţe! Ne aşteaptă mama şi tata. *".

Adela îl ridică din scutece şi îl duse la piept. Cordonul ombilical nu îi fusese tăiat, se încolăcea pe fotoliu şi pornea spre Pat, unde se pierdea între cearşafuri. Pentru o clipă, Adela trăi o imagine scufundată, într-o sală de spital, unde un copil proaspăt născut, ud şi alunecos, poate chiar fratele ei, cădea pe lângă ea din braţele cuiva, ale mamei sau ale moaşei, şi rămânea atârnat, spânzurat de cordon. Trupul copilului era şi acum umed şi lipicios ca un melc. Dacă nu l-ar fi ţinut cu grijă, ar fi putut să-l scape. El îşi încolăci braţele de tipar pe gâtul ei.

— Ne încleiem, murmură Adela, simţind cum pielea lui i se lipeşte moale de piept. Avea carnea ca o ceară fierbinte, care îţi picură din luminare pe mână şi se întăreşte rapid, răcindu-se. Dacă ar fi vrut să-l îndepărteze, acum, ar fi trebuit, poate, să-şi smulgă pielea.

„Nu te mai zbate, îi susură copilul în ureche. Ai trăit destul singură, a venit vremea să mă laşi şi pe mine să exist. Acum suntem din nou unul singur".

Adela scoase un ţipăt uşor, dar copilul nu o luă în seamă.

„Urcă în pat şi porneşte spre părinţii noştri. Urmăreşte cordonul meu".

Patul părea să nu aibă sfârşit, întinzându-se pe mai mulţi metri spre fundul camerei. Capătul celălalt se pierdea în întuneric. Ascultând ordinul fratelui, Adela se caţără în genunchi pe cearşaf şi porni printre perne şi plăpumi, ca printr-un tunel de lenjerie. Străbătuse câţiva metri, când simţi că din tavan îi curge în cap moloz.

— Ce e asta?

„Cameraera prea mică. Părinţii noştri au spart-o, ca să aibă cerul liber deasupra".

— Dar atunci asta e ţărână de afară, oftă fata, ridicând ochii în sus.

Nu se vedea dacă acoperişul era cu adevărat spart, dând spre bolta cerului, sau molozul curgea pur şi simplu de pe tavanul camerei.

„Nu-ţi fie teamă, nu face rău”, o linişti fratele ei.

— Dar nu văd luna, îi şopti Adila în ureche. Mi-e teamă să nu fi intrat în cameră. Poate ea a spart tavanul. E ca un crab, când urcă pe cer carapacea ei zgârie bolta pivniţei şi ne umple de ţărână otrăvită.

„Tavanul l-au spart părinţii noştri. Oricum, ceea ce vezi e tavanul camerei, nu cel al unei pivniţe. Cum poţi să gândeşti lucruri atât de urâte despre ei?”

— Iartă-mă, nu voiam să spun aşa ceva… Vorbeam despre… despre hidră…

„Ce va fi fiind în capul tău? îi susură băiatul în ureche. Când părinţii te cheamă, trebuie să înveţi să nu-ţi fie frică. Dacă am fi crescut împreună, poate că nu ai fi atât de slabă. Ţi-ai însuşit mereu părerile altora. Ale bărbatului tău”.

— Ale cui? tresări Adela. Ale lui Anir?! Unde Cel acum?

„Sper că nu i-ai dat voie să intre, şuieră fratele. Sper că l-ai lăsat afară şi că ai încuiat uşa. Nu trebuie să cunoască toate tainele familiei noastre”.

— Da, da, murmură Adela, când un curent de aer cald veni din bezna de la capătul patului. Mormanele de cearşafuri şi albituri din faţa ei începuseră să se agite, dezvelind, în «spate, în zid, o spărtură cât o fereastră, prin care intra un vânt fierbinte, cu fire.de nisip.

— Priveşte, cred că pe acolo a intrat hidra, spuse fata.

„Nu; nu-ţi fie teamă, e mama”.

Dintre rufe îşi făcu cu greu loc o făptură. Întâi nu i se văzu decât capul şi Adela o recunoscu imediat pţ mama ei. Vru să sară spre ea, să o îmbrăţişeze, dar picioarele i se înmuiaseră şi nu o mai ascultau. Nu reuşi decât să articuleze un hârâit fără înţeles. Mama ei murise de cancer cu mai mult timp în urmă, dar Adela şi-o amintea perfect. Era aceeaşi cu imaginea dintr-o fotografie mare, înrămată, îngălbenită de vreme, ce atârna de obicei în dormitor, chiar acolo, deasupra patului, în locul unde apăruse gaura în perete. Nu îi vedea prea bine faţa, în semiîntuneric, dar ghicea exact aceeaşi expresie pe buzele ei. De altfel, de undeva de jos, de sub hainele de pat, venea o lumină albicioasă, difuză, care dădea chipului ei o paloare de statuie. Faţa mamei părea dată cu pudră de talc sau cu moloz de var.

— Poate nu e totuşi decât tabloul mamei, şopti Adela în urechea fratelui.

„Nu. este chiar ea. Iar tata e în spate”.

— Unde?

„Aşteaptă să se întoarcă din profil”.

Adela privi în spatele capului mamei, până când, brusc, înţelese ce voise să spună fratele ei. Luptând să iasă dintre cearşafuri, femeia se mişca într-o parte şi-n alta. La o răsucire mai largă. Adela descoperi că faţa tatălui este chiar ceafa mamei, la fel cum se întâmplase cu învăţătoarea şi Jeanot. Nu se înşela, era ch-ar el. cu pomeţii lui uscaţi, osoşi. Ţipă fără să vrea:

— Şi ei sunt bolnavi! Şi ei s-au molipsit!

„Nu fi nerecunoscătoare! Du-mă la ei!”

Adela însă nu se mişca. Câţiva metri mai încolo, în fundul patului, cearşafurile, pernele, păturile şi toate albiturile intraseră într-o agitaţie tot mai puternică, fierbând. Trupul mamei şi al tatălui, ascuns adânc între rufe, se zbătea să răzbească afară. Pe măsură ce urca la suprafaţă, lumina făinoasă se intensifica. Apoi, ultima plapumă ce-l acoperea fu zvârlită în lături.

— I-a înghiţit hidra! icni cu oroare fata.

În locul unui trup uman, de sub hainele de pat apăruse carapacea strălucind molcom a crustaceului. Capul cu două feţe, a mamei şi a tatălui, se afla la una din extremităţile carapacei, acolo unde ar fi trebuit să se afle gura crabului. În locul cleştilor avea două mâini. Monstrul înghiţise până la subsuori corpul mamei, încât acum avea un cap uman. Cum mai putea mama să rămână în viaţă, cu membrele sfârtecate, topite de sucurile gastrice din intestinele crustaceului? Sau poate că mama însăşi intrase în carapacea goală a unui crab uriaş şi locuia acolo?!

„Nu ţi-e ruşine să-i priveşti aşa pe părinţii noştri!?” răcnea copilul, zgâlţâind-o de umeri.

Adela se lăsase pe spate şi, boţind nervos cearşaful, începu să se înapoi.

„Numai el e de vină!”, exclamă băiatul, arătând acuzator în partea cealaltă. Cu coada ochiului, privind ca printr-un ochean întors. Adela văzu că în uşa camerei apăruse Anir, tras la faţă, palid şi neras. Deşi nu era luminată, silueta lui se distingea foarte limpede, ca decupată dintr-o altă lume. împrejurul lui era un gol, ca şi cum ar fi fost proiectat în aer dintr-o altă dimensiune, complet nepotrivită cu restul camerei. Semăna cu bărbatul filmat de pe ecranul cinematografului de vară. Nu se mişca şi nu spunea nimic, dar Adela îi cunoştea prea bine

expresia mustrătoare de pe chip, prin care o făcea să se simtă vinovată faţă de ea însăşi, prin care o făcea să se vadă în altă lumină, mai matură. Atunci ştia întotdeauna că greşeşte.

„Din cauza lui îi priveşti aşa pe părinţii noştri! Cum a pătruns aici? Alungă-l!”

Cu gesturi mecanice, Adela încerca să-l lase jos pe fratele ei, dar nu reuşea să-l desprindă de la gât. Nu numai că o îmbrăţişa strâns cu braţele, dar suprafaţa pielii i se lipise de carnea ei, încât ar fi trebuit să se sfâşie. Ar fi vrut să se tragă înapoi, chiar şi târându-se în mâini, dar nu mai avea putere. Mama ei o privea acum în ochi şi nu dădea semne că suferă din cauza crabului uriaş. Poate că acesta devenise chiar trupul ei. Îşi scosese de sub cearşafuri picioarele de cheratină, cu ţepi fini ce se agitau în aer. Solzii şi desenele încrustate pe partea anterioară a carapacei erau luminate din interior. Palpând patul cu antenele lungi, se apropia de Adela, călcând peste pături şi perne. Fata făcu un ultim gest de a se retrage spre Anir şi atunci îşi dădu seama că nu se întorsese nicio clipă cu faţa spre uşă. Ea nu îl văzuse cu ochii săi, ci cu ochii fratelui ei, pe care îl ţinea la piept. Faţa acestuia înlocuise propria ei ceafă, încât, privind-o din spate, Anir nu o văzuse pe ea, ci pe geamănul ei.

Oricum, Anir dispăruse din uşă, alungat de gesturile ostile ale fratelui. De acum, nu se mai aflau decât ei în încăpere. Camera devenise mică şi intimă, cum nu mai fusese din nopţile adânci ale copilăriei, când becul avea o culoare ruginie şi pereţii se rotunjeau ocrotitor în jurul patului. Fratele o ţinea îmbrăţişată şi ea îi simţea inima bătând calm. Mama lor, cu chip de var, zâmbea din fotografie, cu ochii umezi de duioşie, deschizându-şi braţele pentru a o îmbrăţişa şi a-i ura „Bun venit!” cu vocea ei surdă, caldă, gâlgâitoare, venind parcă de sub apă, aşteptând-o pentru ca, împreună, înlănţuiţi, să se înalţe spre boltă într-un zbor uşor, diafan, ca o lună cu carapace de sidef ce urcă pe un cer de cleştar.

Epilog

În care Fulviu şi Vroclav îşi iau rămas bun de la Adela

— De când pluteşte aşa? Când a ieşit la suprafaţă?

— Acum câteva ore. M-au chemat oamenii mei.

— Ai de gând să o laşi în apă?

— Nu. Voiam doar s-o mai privesc. Poate că totuşi aici i-ar fi cel mai potrivit mormânt.

Cei doi bărbaţi stăteau sus, pe marginea monumentului de faianţă din piaţa centrală a oraşului. Vântul bătea din spate şi aducea peste ei praf şi frunze moarte. Bărbatul numit Fulviu Frigator, alias Judanul, consilier al fostului preşedinte Anir Margus, îşi ridicase gulerul pardesiului de o culoare incertă, bătând în portocaliu. Pe ochi îşi pusese o pereche de ochelari fumurii, împotriva prafului, iar capul îi era descoperit. Palele de vânt îi răvăşeau părul, dezvelindu-i cicatricea de pe tâmpla stingă. Lângă el, Vroclav Vladiński, renumit medic psihiatru, şomer acum, persecutat o vreme de către oamenii preşedintelui, privea în jos cu ochii micşoraţi. Înalt, slab, stătea nemişcat şi rigid în bătaia vântului, clătinându-se imperceptibil. Barba deasă şi neagră, tunsă scurt şi îngrijit, îi înconjura ca un chenar buzele strânse.

Soarele se înălţa deasupra oraşului şi razele sale pătrundeau prin toate colţurile şi ungherele monumentului, reflectându-se în mii de sclipiri fugare pe feţele lucioase. Din adâncul puţului de faianţă, suprafaţă întunecată a apei privea ca un ochi negru şi mort spre cer. În mijlocul ei plutea un trup de femeie, cu faţa în jos. Cămaşa albă de noapte în care era îmbrăcată fâlfâia asemeni unor aripi moi, iar părul lung se întinsese ca o aureolă de mătasea broaştei în jurul capului.

— Înseamnă că au trecut trei zile de când s-a aruncat în apă. Cum se face că înecaţii ies la suprafaţă după un interval de trei zile? murmură Vroclav Vladiński.

— O veche poveste spune că hidra dă drumul trupurilor numai după ce le-a luat pentru totdeauna sufletul. E nevoie de trei zile ca să-i ademenească pe cei înecaţi.

— Era într-adevăr nevoie să dispară şi ea? De ce ai lăsat-o să se înece? Moartea lui Margus nu a fost de-ajuns?

Consilierul aruncă o privire lungă, prin ochelarii săi întunecaţi, spre vecinul său.

— De ce crezi că eu aş fi plănuit moartea lor? Voiam cu totul altceva când au venit în oraş. Dar Margus nu a reuşit să se elibereze din propriile sale planuri. Nu a avut răbdare… Deşi… continuă Fulviu visător, era făcut să urmeze altă cale. Sunt mai mulţi cei care se pierd decât cei care ajung la capăt. Ah, dar iată că devin sentimental.

— Îmi pare rău de fată, spuse Vroclav cu voce înceată. Ajunsesem să mă ataşez de ea. Ştii, într-una din nopţile din urmă, după ce s-a înecat, am avut un vis cu ea. Adormisem, când o trapă s-a deschis

în podeaua camerei de la hotel şi ea a urcat înăuntru. Era dezorientată şi vorbea mereu de o bunică şi de nişte colegi de facultate. Spunea că e la starea civilă şi că eu sunt ofiţerul care trebuie să o căsătorească. Totul părea atât de adevărat, încât îmi doream să mă trezesc, ca s-o pot ajuta. De fapt, când am adormit, tocmai citeam scena căsătoriei civile din jurnalul ei intim, cu titlul acela suprarealist, „Mirească lună".

— Da, l-am răsfoit şi eu. Este confuz. Dar ţie, ca psihiatru, cred că ţi-a oferit un material interesant pentru interpretare.

— Fost psihiatru, preciza sec Vladiński. Nu mai am mania interpretării, prefer faptele aşa cum au loc. Dar dumneata cum ai avut acces la jurnal? Le spionai şi viaţa de taină?

— Şi eu am visat-o pe Adela Vlaia, spuse consilierul, fără să ia în seamă tonul agresiv. Dar asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă, înainte să o fi cunoscut, înainte poate ca ea să se fi născut. De aceea îi aşteptam.

— Câţi ani ai dumneata? Eşti atât de bătrân? Consilierul izbucni în râs, apoi continuă: – A fost un vis în doi. Eram împreună cu soţia mea, Luiza Textoris, eram amândoi tineri, locuiam într-o casă dintr-un fost cartier al oraşului, care acum nu mai există. Luiza începuse să aibă halucinaţii, eu credeam că era bolnavă, dar, atunci, când Adela a intrat în casă, am văzut-o şi eu. Era acolo, transparentă, dezorientată, fără să ştie ce caută. Dar şi mai speriaţi am fost noi. Eu m-am schimbat, însă Luiza s-a îmbolnăvit şi mai rău.

— Şi ai lăsat-o să moară ca să ucizi o obsesie?

— Nu, ea şi-a urmat propria cale. Nu puteam face nimic pentru ea. A eşuat.

Vladiński nu mai spuse nimic şi amândoi rămaseră muţi o vreme. Vântul se înteţise, aruncându-le tot mai mult praf în ochi, dar soarele urca în continuare pe cer. Razele lui pătrunseseră spre ochiul de apă din mijlocul monumentul şi, în bătaia lor, părul Adelei căpătase o irizaţie de aur roşu. În partea cealaltă a puţului apăruse o echipă de oameni, cu o macara şi o scară. Atârnând într-un scaun de pânză, un bărbat se pregătea să-şi dea drumul pe lângă peretele alb, pentru a prinde şi a ridica trupul înecatei. Nu mai era nimic de făcut aici. Înainte de a pleca, cei doi aruncară o ultimă privire fetei din adânc şi îşi luară rămas bun de la ea.

— Adio, domnişoară Adela, murmură Vroclav.

— Adio, mică Ofelia, spuse Fulviu.

EDITURA
SIBIU
Str. Fabricii, nr. 20 2400 Sibiu
Tel. 069 – 42.13.48.
Bun de tipar: 15.02.1996. Coli tipo: 13 Format: 16/bix86
Tiparul executat la S.C. „POLSIB" S.A. Sibiu sub comanda nr. 6 A
77
02. OCT. 2000